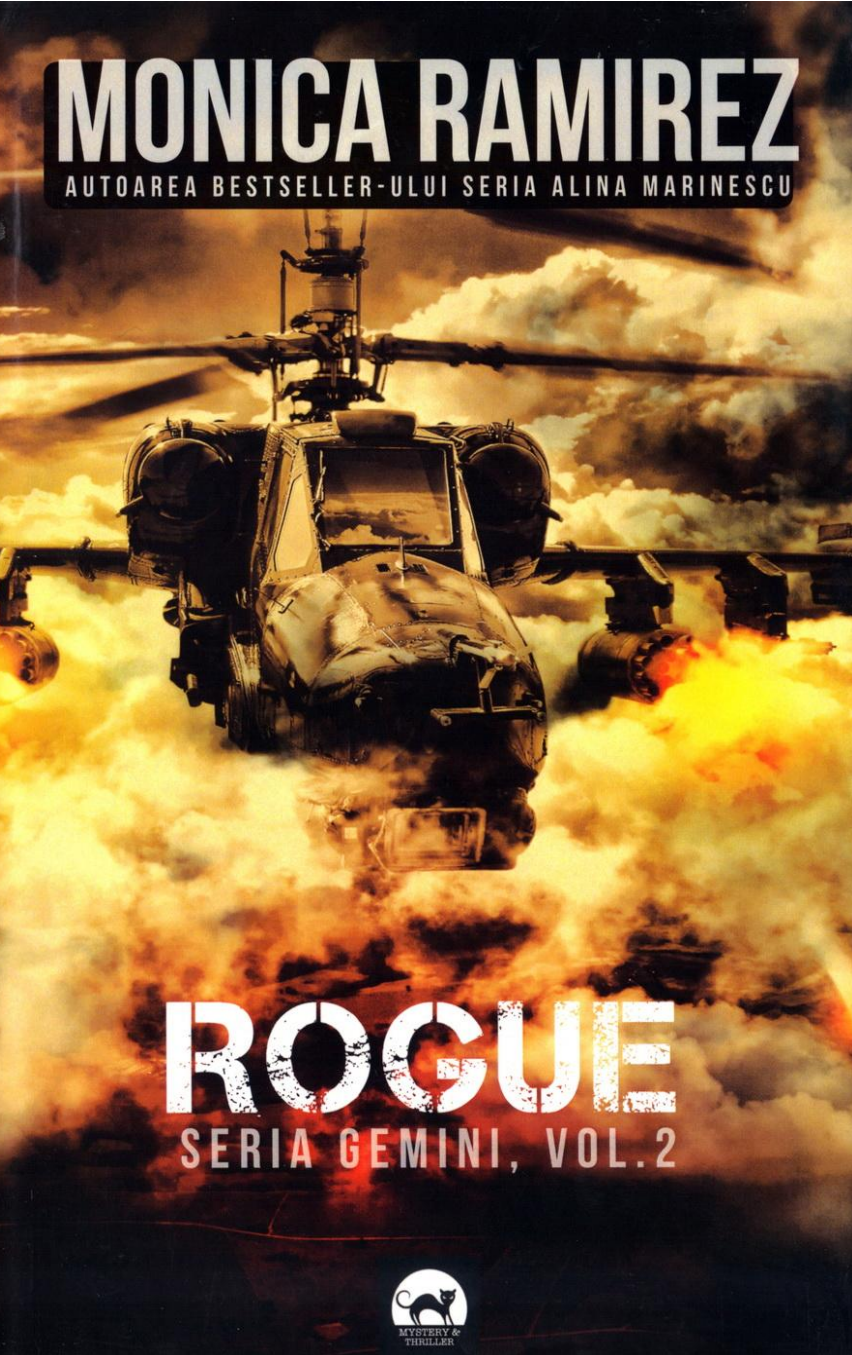
MONICA RAMIREZ
AUTOAREA BESTSELLER-ULUI SERIA ALINA MARINESCU
ROGUE
SERIA GEMINI, VOL. 2
MYSTERY & THRILLER

Monica Ramirez
Rogue

Copyright@ Monica Ramirez
Copyright@ TRITONIC 2018 pentru ediția prezentă

Toate drepturile rezervate, inclusiv de a reproduce fragmente din ca

TRITONIC
Str. Coacăzelor, nr. 5, București
email: editura@tritonic.ro
www.tritonic.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
RAMIREZ, MONICA
Rogue : roman / Monica Ramirez. - Ed. a 2-a, rev..-
București : Tritonic Books, 2018
ISBN 978-606-749-344-3
821.135.1

Coperta: ALEXANDRA BARDAN
Redactor: BOGDAN HRIB
Tehnoredactor: DAN MUȘA
Bun de tipar: iulie 2018
Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială a acestei lucrări, fără acordul scris al itorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de a

MONICA RAMIREZ

ROGUE

SERIA GEMINI - VOL.2

Monica Ramirez locuiește în SUA, unde a publicat nouă romane. Bucureșteancă, absolventă a Belford University din California, cu o diplomă de *Creative Writing*, membră a EWA – Espionage Writers of America, și a Romanian Crime Writers Club, a debutat în România cu ***Asasin La Feminin***, primul volum tradus în limba română din seria de spionaj/romance Alina Marinescu, apărut la editura Blue Ink Waters Press din America în ordinea care urmează: ***The Unwilling Assassin, Whispered Identities, Balance of Power, Beyond Smoke and Shadows, Abyss și Requiem for an Assasin.*** Editura Boson Books i-a publicat cele două romane istorice de dragoste, ***Intimate Strangers Affair*** și ***Kit Black***, precum și thriller-ul ***Blackout***.

Au mai apărut în România: Seria Alina Marinescu, care include șase volume: ***Asasin la feminin, Identități secrete, Balanța puterii, Bariere de fum, Abis și Recviem pentru un asasin, Kit Black, Cum se scrie un best-seller – Tehnica americană de scriere creativă cu ajutorul căreia poți transforma o idee într-un roman de succes, Seducția apei, Viață dublă la Veneția, Fantoma de pe lac, Gemini,*** primul volum al seriei cu același nume.

Autoarea are în lucru mai multe proiecte editoriale, cum ar fi ***Cealaltă jumătate de vis***, thriller/romance/fantasy, ***Tranzacții mentale***, thriller/romance/paranormal, ***Ghostwriter***, thriller/romance/paranormal, precum și o nouă serie de spionaj/romance intitulată ***Gemini***, care va include 3 volume: ***Gemini***, ***Rogue*** și ***Ops Files.***

Învață să impui tăcere și
poți controla pe absolut oricine.

1

Kremlin

CUM prezinți un plan nebunesc unuia dintre cei mai puternici oameni din lume? Arkady Mozorov, noul director SVR, habar n-avea. Însă era mai mult decât conștient că era absolut necesar să găsească o cale. Și asta cât mai repede. Teoretic, președintele îi era un vechi prieten din moment ce Arkady și Aleksandr făcuseră parte din aceeași generație de tineri agenți recrutați și antrenați de KGB, dar asta se întâmplase cu treizeci de ani în urmă. Pe atunci împărțiseră o amărâtă de cameră, acum trăiau în cel mai mare lux, bucurându-se de influență, bani și putere. Alexandr Rodin își jucase toți așii în mod corect, ajungând în vârful piramidei puterii și devenind suficient de crud încât s-o păstreze. Apoi își reamintise de vechiul său prieten, numindu-l în fruntea serviciului de informații ce reprezentase o pistă de lansare pentru amândoi.

Serviciul de Informații Externe al Federației Ruse, faimosul SVR al cărui sediu se afla în districtul Yasenevo din Moscova era actuala reîncarnare a uneia dintre cele mai vechi și mai extinse agenții de spionaj din lume cunoscută pe vremea Uniunii Sovietice drept KGB. Relația dintre SVR și Kremlin era subliniată de faptul că cel puțin trei prim-miniștri proveniseră din rândurile agenților SVR, inclusiv actualul prim ministru,

precum și președintele Federației Ruse, Aleksandr Rodin. Spre deosebire de FSB, Serviciul Federal de Securitate al Federației Ruse, SVR era însărcinat cu activități de informații și spionaj în afara țării, fiind de asemenea autorizat să negocieze acorduri de cooperare antiteroristă și de împărtășire a informațiilor cu alte servicii străine de informații, oferind apoi în mod direct analize și diseminări de informații președintelui. Însă lumea se schimbase. Rusia se schimbase. Dacă înainte totul se învârtise pe axa Moscova — Washington, acum jocurile de putere se rezumau doar la Occident, America rămânând unica super-putere globală. Arkady putea schimba absolut totul, cu condiția ca fostul său camarad să-l asculte și să-l urmeze.

Își sincroniză pașii cu cei ai escortei, încercând să se relaxeze. Fără succes. Un fel de echivalent al Casei Albe, Kremlinul era alcătuit dintr-un complex de fortărețe medievale situat în inima capitalei Federațieie Ruse, poziționat la sud de râul Moscova, la est de Catedrala Sfântul Vasile Blajinul și de Piața Roșie, și la vest de Grădinile Țarului Alexandru. Adăpostind palate, catedrale seculare și alte monumente simbolice, acel loc jucase un rol deosebit în istorie, creând o Rusie care supraviețuise tuturor timpurilor și regimurilor. Cărțile jocului istoriei sovietice se jucaseră de la Kremlin, locul misterios de unde de-a lungul timpului se luaseră decizii radicale pentru destinele națiunii ruse. Kremlinul fusese martorul celor mai somptuoase festinuri din istorie, a exceselor țariste, a crimelor și atrocităților comise de Ivan cel Groaznic, dar și a evenimentelor revoluționare spectaculoase din timpul lui Lenin. În Sankt Petersburg adia deja un aer european, dar la Kremlin domina universul insolit al Rusiei autentice, ceea ce întărea zvonurile cum că palatele și subteranele încă adăposteau fantomele țarilor și dictatorilor.

Parchetul lustruit la perfecție fu înlocuit cu covoare groase roșii ce atenuau sunetul pașilor și Arkady înghiți în sec, rugându-se în gând ca palmele să nu-i mai transpire. Tot fără succes. Apoi se trezi în fața imenselor uși duble aurite și inspiră adânc, sperând că nu avea să se aleagă cu un glonț în cap și un ultim drum într-un portbagaj de mașină. Gărzile prezidențiale făcură un pas în lateral și deschiseră ușile cu o eficiență glacială studiată la rang de artă. Vulturul aurit bicefal al sigiliului imens aflat pe un perete în spatele biroului uriaș din lemn masiv îl privea oarecum disprețuitor, dar singurul ocupant al Kremlinului nu-și ridică privirea la el. Președintele Alexandr Rodin studia cu atenție niște fotografii. Arkady se opri în dreptul ușilor ce se închiseră în spatele lui, neștiind ce-ar fi trebuit să facă. Se întrebă dacă toți vizitatorii se simțeau la fel de inhibați atunci când se aflau pentru prima oară în compania acelui bărbat cu ochi de un albastru oțelit. Oare trebuia să rămână în poziție de drepți până când i se observa prezența? Să ia loc pe un scaun în fața biroului? Se îndreptă spre una dintre ferestre și privi afară la unduirea elegantă a râului Moscova. Minutele trecură agonizant de lent, singurul sunet din încăpere fiind foșnetul fotografiilor.

— O priveliște mult mai frumoasă decât cea a dormitorului nostru de la Academie, nu-i așa? comentă pe un ton nesigur, disperat să destrame acea tăcere sinistră ce-i înghețase fiecare particulă de suflet.

Rodin rămase tăcut și Arkady deveni conștient de broboanele de transpirație ce-i apăruseră pe frunte. Oare greșise cu ceva? Urma să fie concediat? Sancționat? Asasinat? Înghiți în sec, impunându-și să se calmeze. Într-un târziu, Rodin adună fotografiile și le introduse într-un plic.

— Ai văzut vreodată un crocodil care vânează un iepure? întrebă cu voce joasă.

Arkady se întoarse cu fața la el, încercând să susțină privirea albăstruie cu nuanțe de laser.

— Pardon?

Rodin ridică din umeri, arcuind o sprânceană.

— M-am întors de curând din Venezuela, unde am participat la o vânătoare de crocodili. Cum nu ne puteam pierde toată ziua, ghizii au adus iepuri pe care i-au plasat pe o porțiune de nămol acoperit cu mușchi de la malul apei. Păreau niște mingi pufoase la o distanță suficient de mare unul de altul încât să declanșeze doar vânătoarea, în niciun caz o luptă pentru supremație.

Era mai mult decât evident că-i făcea plăcere să depene acea poveste incitantă și periculoasă, gesticulând larg cu mâinile în timp ce-l fixa pe Arkady cu privirea.

— Nicolas mi-a povestit că iepurii provin din zona dealurilor, generații întregi au făcut față cu brio în fața vulpilor și-a coioților. Însă atunci când îi pui pe malul unei ape, habar nu mai au de capul lor. Nu e teritoriul cu care sunt obișnuiți. Așa că tremură de frică și întorc spatele apei, ospătându-se copios cu mușchiul hrănitor. Crocodilii alunecă prin apă fără niciun sunet, la rândul lor devenind neatenți, cu privirea fixată la pradă. Rodin schiță un zâmbet și clătină din cap. Într-un fel sau altul, reptilele astea cu sânge rece au evoluat în mingi pufoase, dar creierele le-au rămas la fel. E greu de imaginat. În orice caz, ceea ce urmează e absolut magnific. Crocodilii par niște bușteni plutitori și într-o fracțiune de secundă deschid și închid fălcile. Nu vezi decât niște dinți groaznici și-o pată albă pufoasă care dispare instant. Iepurele nici n-are timp să înțeleagă ce i se întâmplă, acum mănâncă mușchiul și în altă secundă devine hrana altcuiva. Nu pentru că ar fi prea lent ori prea prost, pentru simplul fapt că e scos din elementul lui.

Arkady se concentră să respire regulat, impunându-și să nu înghită în sec.

— Când vine vorba despre hrană, crocodilii sunt un fel de monstru din poveștile de groază. Își înghit prada întreagă, dar spre deosebire de șerpi, o vor mai întâi moartă. Așa că se scufundă cu ea în apă s-o înece. Iepurele e încă viu între fălcile crocodilului și știe că a cam dat de belea.

Rodin se sprijini de spătaul scaunului, punându-și picioarele pe birou. Al naibii afurisit, se distra de minune în timp ce Arkady se simțea pe post de iepure.

— Fix atunci mi-a șoptit Nicolas să împușc crocodilul, după ce-a prins iepurele și înainte de-a se scufunda. Ăsta era scopul, să scoatem iepurele viu dintre fălcile lui.

Arkady încuviință din cap, încercând să adopte o expresie apreciativă.

— Interesant.

— Trucul e ca glonțul să-i penetreze creierul exact în locul unde coloana vertebrală se îmbină cu craniul, continuă Rodin ca și cum nu l-ar fi auzit. Altfel se zbate ori se scufundă și nu mai poți salva iepurele. E un sport foarte intens, o experiență demnă de-a fi repetată, doar că noi n-avem crocodili pe lângă Moscova și mă tot gândesc ce aventură ar putea fi la fel de interesantă pentru oaspeții noștri de seamă. Ai vreo sugestie?

Din nou, Arkady înghiți în sec. Povestea nu-l ajutase deloc să se relaxeze. Din contră.

— O să mă gândesc la o variantă, reuși să răspundă.

Rodin continuă să-l fixeze cu privirea, o întrebare nerostită oglindindu-i-se în ochii de un albastru hipnotizant.

— Și cu iepurii ce se întâmplă? îi dădu glas Arkady după o tăcere asurzitoare.

Rodin își coborî picioarele de pe birou și se aplecă spre el.

— O întrebare de milioane, recunosc că și eu am fost curios. Primul iepure pe care l-am salvat a fost eliberat și ce să vezi? În loc să-și continue masa, a rupt-o la fugă spre iarba înaltă de pe mal. Tocmai învățase cea mai importantă lecție din viața lui.

— Cum ar fi? îi făcu jocul Arkady.

— Nu contează unde te afli, nu contează dacă ești crocodil ori iepure, păzește-ți mereu spatele dacă vrei să fii în siguranță. Și acum, ce noutăți ai pentru mine, prietene?

Arkady inspiră adânc, încercând să înlăture din minte imaginile cu reptile, dinți groaznici și mingi pufoase.

— Un plan, domnule președinte, spuse pe un ton grav, de parcă ar fi rostit un legământ sacru într-o biserică.

— Un plan, repetă Rodin pe un ton plat.

Arkady își imagină că se află într-o arenă, așteptând ca împăratul să facă semn cu degetul mare al mâinii. În sus ori în jos. Rodin continuă să-l privească fără nicio expresie, puterea emanându-i prin toți porii.

— Un plan pentru a discredita America, astfel încât *Rodina*, Mama Rusie să redevină măreață, continuă Arkady fără să respire.

Rodin zâmbi, focul lăuntric scăpărându-i în adâncurile ochilor. Și inima lui Arkady reîncepu să bată.

2

Washington D.C.

— Crezi că poți rezolva petele astea? întrebă Seth în timp ce-și scotea cămașa albă pentru a i-o întinde doamnei Eberhard.

Proprietara casei în care locuia cu chirie de aproape șase ani era o femeie în vârstă cu păr alb și ochi de un verde aprins a cărei eleganță indiferent de situație impunea respect și o oarecare teamă. De la bun început îl adoptase ca pe propriul ei nepot și cu toate că inițial Seth se opusese aproape instinctiv în fața acelei agresiuni sentimentale, se împăcase rapid cu ideea. Amelia Eberhard putea fi la fel de insistentă pe cât era de bineintenționată.

— E albă, n-ar trebui să fie prea complicat, spuse doamna Eberhard, studiind cămașa cu o expresie intrigată. Lasă-mi și pantofii să-i lustruiesc.

Seth își coborî privirea la pantofii negri ce străluceau în lumina palidă a lămpilor.

— Nu-i nevoie, i-ai lustruit ieri seară și arată foarte bine.

— *Bine* nu e suficient, își ridică doamna Eberhard privirea la el. Nici pentru tine și nici pentru Casa Albă. Vreau să fie perfecți.

Seth oftă resemnat, știind prea bine că era inutil să i se opună.

— Ești mult prea bună cu mine, comentă în timp ce și scoase pantofii.

O aprecia enorm și-i aprecia discreția, un element esențial în munca lui. Seth Ackerley era bodyguard-ul personal al președintelui William Powell ori *body man* în jargonul prezidențial, un fel de valet de lux care se ocupa de absolut toate nevoile și doleanțele președintelui american pe toată durata mandatului. Un rol unic, mai ales datorită faptului că se afla în permanență în intimitatea președintelui, inclusiv în mult râvnitul Biroul Oval. Doar Daniel Lachlan, noul *chief of staff*, șeful personalului se mai bucura de o astfel de onoare aproape permanentă. Seth îl urma peste tot pe Powell și chiar dacă în mod fizic rămânea la aproximativ trei pași în spatele președintelui, din punct de vedere mental se afla mereu cu doi pași înainte, încercând să anticipeze micile încurcături neînsemnate pentru ca cel mai puternic om de pe planetă să-și poată dedica mintea și timpul problemelor cu adevărat importante.

În mod oficial, Seth nu avea acces la secrete de stat. Chiar dacă beneficia de autorizare de securitate *Top Secret*, la fel ca mai toate persoanele din anturajul președintelui, nu i se acordase autorizare SCI, Sensitive Compartmented Information. Cu toate astea, nu prea se întâmpla ceva în Biroul Oval ori în Air Force One fără ca Seth să nu fie la curent cu cele mai mici detalii. Spre exemplu, chiar în acea după-amiază, în timp ce se aflau în Cadillac One, Secretarul Apărării îl informase pe Powell în legătură cu SPACEON, un nou program spațial cu aplicații militare ce părea de domeniul filmelor SF. Doar că nu era. Bineînțeles, Seth nu vorbea niciodată despre lucrurile acelea, nici măcar nu dădea vreodată de bănuit că ar fi știut ceva. Loialitatea lui era absolută, dedicat trup și suflet președintelui. Însă în sinea lui nu putea să

nu se mândrească cu faptul că de multe ori era la curent mai repede ca Prima Doamnă cu tot ce făcea Powell, luând parte la toate întâlnirile, discuțiile și negocierile secrete, astfel încât până și directorul CIA și-ar fi vândut sufletul diavolului pentru a-i lua locul măcar pentru o singură zi.

Seth închise ușa camerei lui, fără să bănuiască niciun moment faptul că ceea ce urma să audă în dimineața următoare avea să declanșeze o confruntare colosală cu repercusiuni inimaginabile.

Air Force One

Președintele William Powell, un bărbat înalt între două vârste cu o constituție robustă, păr grizonat și ochi negri pătrunzători privi absent prin hublou la pătura groasă de nori pufoși colorați în ocru de lumina răsăritului. Air Force One străpunse bariera lăptoasă și pluti lin pe deasupra lor, scăldat de razele blânde ale soarelui. *Ciudat cum ai parte mereu doar de zile însorite dacă te afli la înălțimea potrivită,* se gândi cu un zâmbet minuscul. Încerca pe cât posibil să folosească acel principiu de viață, mai ales în ceea ce privea munca lui de la Casa Albă, dar Washingtonul nu era un loc care să-i înlesnească acel lucru. Astăzi, spre exemplu, nu avea să urce. Dimpotrivă. Urma să se scufunde în cel mai întunecat abis pentru a duce lupta pe tărâmul dușmanului. Ceea ce nu-i era caracteristic, dar devenise inevitabil.

Seth, invită-i înăuntru pe Daniel și senatoarea Bennett, spuse cu privirea pierdută dincolo de linia orizontului.

Imediat, domnule președinte.

Daniel Lachlan și senatoarea Olivia Bennett apărură câteva minute mai târziu, la o distanță considerabilă unul de celălalt. În mod evident, Olivia încă nu-l acceptase în mod oficial pe noul șef al personalului Casei Albe.

Californiană, cu o experiență de peste treizeci și cinci de ani la Capitol Hill, senatoarea Olivia Bennett conducea Comisia Senatului pentru Spionaj. La cei aproape șaizeci de ani, era recunoscută drept o doamnă de mare clasă cu păr castaniu impecabil coafat și ochi căprui închis în care se oglindea o duritate înțeleaptă. Pe de altă parte, Daniel Lachlan putea fi asemuit cu un buldog atât prin constituția fizică, cât și prin prin comportamentul de tip război de guerilla cu care-și asalta subalternii. Rapiditatea îndeplinirii ordinelor reprezenta o necesitate și pentru asta era dispus să latre și să muște, sacrificând mereu corectitudinea politică în favoarea eficienței. Partea bună era că iscusința cu care pregătea terenul viitoarelor bătălii diplomatice înlesnea negocieri dure și asta fără ca renumita amabilitate a președintelui Powell să aibă vreun pic de suferit. Partea proastă era că uneori trebuia să i se pună frână datorită unei agresivități verbale greu de suportat.

Per total, Olivia și Daniel erau extrem de eficienți, fiecare pe partea lui și fiecare în felul său. Ceea ce nu știa Daniel era faptul că de curând Olivia descoperise un complot de anvergură cu amprenta Kremlinului ce avea ca țintă finală securitatea președintelui american. Powell fusese informat în legătură cu acel aspect în urmă cu două săptămâni într-un briefing secret la care nu participaseră decât senatoarea Bennett și directorul CIA. Antidotul nu era unul pe placul lui, dar știuse prea bine încă de când decisese să candideze la președinția Statelor Unite că la un moment dat era foarte posibil să fie nevoit să-și afunde mâinile în noroi până la coate. Și era mai mult decât pregătit s-o facă.

Powell le făcu semn celor doi să ia un loc.

— M-am tot luptat cu o anumită decizie în ultimul timp și cred că a sosit timpul să-mi asum execuția ei, începu pe un ton grav.

Execuția? arcui Daniel o sprânceană cu o expresie [illegible]

Powell înclină din cap.

De cât timp ne cunoaștem noi, Daniel?

De aproape patruzeci de ani, zâmbi șeful [illegible] cu nostalgie.

Și în timpul ăsta ți-am lăsat vreodată impresia că aș fi o persoană răzbunătoare?

Nu, domnule președinte.

Impulsiv?

Niciodată.

Irațional?

Nu. Te-ai bătut până ai ajuns în vârful piramidei și-ai făcut-o mereu cu atâta eleganță și luciditate încât cei care ți s-au opus au părut o șleahtă de înapoiați mintal.

Powell înclină din nou din cap, îndreptându-și atenția [illegible] senatoarea Bennett.

Și tu, Olivia, m-ai văzut vreodată să pun interesele [illegible] deasupra intereselor țării?

Nu, domnule președinte, niciodată, răspunse [illegible] pe un ton grav.

Am luat vreodată o decizie irresponsabilă?

Nu.

M-am grăbit vreodată la concluzii și decizii?

Niciodată.

Powell oftă ușor, pregătindu-se pentru ceea ce știa că [illegible] să urmeze.

V-am chemat să vă comunic decizia pe care am luat-o în urma informațiilor pe care le-am primit cu privire la complotul inițiat de Kremlin.

Olivia și Daniel continuară să-l privească atenți, dar rămaseră tăcuți, parcă anticipând furtuna.

Ideea e că am decis să ordon asasinarea președintelui Rodin, le comunică Powell pe un ton plat.

Olivia se sprijini de spătarul scaunului, părând mai degrabă ușurată de acea dezvăluire. În schimb, Daniel reacționă ca și cum tocmai aflase că trebuie să danseze conga cu un trib de Beduini.

— Ceva-mi scapă aici și habar n-am ce, comentă cu un rictus nervos. Chestia asta e o glumă proastă? își întoarse privirea spre Olivia. Pentru că dacă e o glumă, nu mă amuză chiar deloc. Și dacă nu e o glumă, atunci probabil ți-ai pierdut mințile dacă vrei să te joci în felul ăsta cu o putere nucleară, continuă în timp ce-și mută din nou privirea la președintele Powell.

— Nu cred că e o glumă și se pare că Will nu ne cere părerea, interveni senatoarea Bennett pe un ton calm.

Daniel oftă exasperat, părând că e gata să leșine.

— Will, pentru numele lui Dumnezeu, avem o platformă politică de respectat și promisiuni de îndeplinit! Promisiunile făcute americanilor care te-au votat. Nu-mi vine să cred că spun asta, dar dacă trimiți forțele speciale să-l asasineze pe Rodin, e inevitabil ca un plan atât de nebunesc să nu iasă la iveală. Vei pierde absolut totul. Mandatul tău va fi definit de două lucruri majore. Unu, să eviți un război nuclear. Doi, să te lupți din răsputeri pentru a nu ajunge în închisoarea federală.

Powell îl privi tăcut, așteptând ca vulcanicul său prieten să-și recapete controlul. Încă departe de acel moment, Daniel se întoarse către Olivia.

— Nu-mi vine să cred că înghiți gogoașa asta fără să sari de pe scaun, Olivia! Știi ceva ce-ar trebui să știu și eu, pentru că acum ar fi momentul să mă informezi ca să nu-mi pierd mințile.

Olivia își întoarse privirea la Powel, care înclină imperceptibil din cap, oferindu-și acordul.

— În urma unei scurgeri masive de informații în spațiul cibernetic, am descoperit un complot al Kremlinului ce

are ca țintă finală securitatea lui Will, explică Olivia cu voce joasă. Amenințarea e reală, a fost confirmată de două surse independente din interiorul Kremlinului.

Probabil Daniel ar fi fost mai puțin șocat dacă ar fi aflat că președintele Powell e de fapt un android dintr-o galaxie îndepărtată.

— Cum?! Și eu de ce aflu abia acum despre asta?

— Datorită unei măsuri de securitate pe care am considerat-o absolut necesară.

— Măsură de securitate? Din câte-mi aduc aminte, sunt șeful personalului, nu grădinarul Casei Albe! izbucni Daniel pe un ton iritat. *Eu* sunt cel care aplică măsurile de securitate, fir-ar să fie!

— Erai proaspăt numit în funcție atunci când am aflat și împreună cu Will am decis că o astfel de informație trebuie să rămână secretă. Imaginează-ți ce s-ar întâmpla dacă presa ar mirosi ceva cât de mic. Stabilitatea geopolitică ar fi grav afectată, bursa s-ar prăbuși împreună cu întreaga economie globală și probabil am fi la un pas de un al Treilea Război Mondial.

Daniel se dezumflă ca un balon.

— Iisuse, chestia asta chiar e pe bune. Și ce urmărea Rodin cu un asemenea plan?

— Să destabilizeze Statele Unite, ce altceva? interveni președintele Powell.

— Chiar credea că are șanse de reușită?

— Încă mai crede, comentă Olivia cu un zâmbet slab. Rodin nu e la curent cu faptul că știm. Din punctul lui de vedere, planul merge înainte și Will ar trebui să fie mort până la sfârșitul anului. Nu știm exact cum și nici nu ne putem permite să stăm cu mâinile în sân până se întâmplă o nenorocire.

— Și asta e soluția, asasinarea lui Rodin? o privi Daniel încruntat.

— Sper că realizezi că n-a fost o decizie tocmai ușoară, răspunse Powell în locul ei. Am luat în considerare toate opțiunile viabile și-am ajuns la concluzia că nu mă mai pot simți în siguranță atâta timp cât Rodin rămâne în viață. Dacă e suficient de sărit de pe fix încât să aprobe asasinarea mea, de ce n-ar continua cu președinții altor state? Omul e un pericol public, trebuie scos din circuit. În mod normal, n-aș lua o asemenea decizie, nu în cazul în care doar viața mea ar fi amenințată de Kremlin. Însă în ultimele zile s-a întâmplat ceva cu mult mai grav. Forțele noastre din Siria și partenerii lor locali au depășit două atacuri separate ale trupelor care luptă în numele lui Bashar Al Assad, unul dintre care aproape sigur a implicat un număr de militari ruși sau mercenari angajați de o companie privată de securitate numită Wagner. În primul incident, militarii noștri au cerut sprijin aerian în partea estică a râului Eufrat, lângă orașul strategic Deir ez-Zor, ce s-a materializat printr-o dronă MQ-9 Reaper. Ținta a fost un tanc T-72 angajat într-o acțiune de atac asupra unor membri ai Forțelor Democrate Siriene sprijinite de noi, cea mai mare parte a lor fiind luptători kurzi. Cu aproape o săptămână mai devreme, trupele noastre au raportat un alt incident în care au fost implicați aproximativ cinci sute de luptători pro-Assad și mercenari Wagner. Chiar dacă i-am înfrânt într-un mod absolut zdrobitor în ambele cazuri, situația e din ce în ce mai îngrijorătoare prin faptul că poate degenera rapid într-o conflagrație regională de mare amploare. Ochiul gelos și intolerant al Kremlinului poate distinge doar vasalii și dușmanii. Indiferent cât e de mare și de puternică, Rusia se simte întotdeauna amenințată. Chiar și atunci când se află în inferioritate, Kremlinul tună și fulgeră, amenințând în dreapta și-n stânga pentru a-și ascunde vulnerabilitatea. În acest sens, politicile și

credințele lui Rodin sunt în concordanță cu istoria și moștenirea țarilor.

— Ești sigur că poți acuza Kremlinul pentru acțiunile unei companii private de securitate? întrebă Daniel pe un ton sceptic.

— În ciuda tuturor demersurilor noastre, n-am reușit să aflăm cine se află în spatele companiei Wagner. Însă știm cu certitudine un amănunt extrem de îngrijorător... Richard Wagner e compozitorul preferat al lui Rodin.

— Bun, și te-ai gândit cum evităm izbucnirea celui de-al Treilea Război Mondial în cazul în care-ți pui planul în aplicare? Pentru că, sincer, eu habar n-am cum.

Președintele Powell își întoarse privirea la senatoarea Bennett, studiind-o cu un aer expectativ.

— Singura modalitate în care putem evita un conflict nuclear e ca moartea lui Rodin să pară un accident nefericit și avem deja candidatul perfect pentru această operațiune delicată, anunță Olivia. Fost operator de elită în trupele Delta Force, anul trecut a făcut parte din echipa organizată adhoc de Jack Silva pentru a-l vâna pe Farouk Tehrazzi, teroristul din spatele atacului asupra ambasadei noastre din Beirut. După finalizarea operațiunii a fost recrutat de CIA, dar n-a durat prea mult până și-a dat demisia, oficial datorită unor disensiuni acute cu unul dintre superiori. Neoficial, l-am recrutat personal pentru o extensie a programului NOC din care fac parte doar câțiva operatori de elită pe care ne putem baza atunci când apar situații extreme. Non Oficial Cover la un alt nivel, fiecare dintre ei lucrează doar pe cont propriu și cunosc riscurile pe care și le asumă atunci când sunt trimiși pe teren. În cazul în care sunt prinși, guvernul american va nega absolut orice afiliere și nu va interveni în niciun fel pentru a se putea distanța rapid de un potențial scandal internațional.

— Interesant, comentă Powell cu un aer gânditor. Spune-mi mai multe despre acest candidat.

— E pe jumătate rus pe linie maternă, deci vorbește fluent limba rusă, ceea ce cred că e un atu extrem de important.

Olivia scoase un dosar din geantă și i-l întinse președintelui Powell, care-l studie tăcut. După câteva momente i-l înmână lui Daniel.

Seth își drese vocea de lângă ușă, făcând semn că președintele Powell are un apel telefonic în așteptare. Powell ridică un deget.

— Un minut.

Seth înclină din cap și părăsi încăperea.

— Știi ce ai de făcut, i se adresă președintele Oliviei cu voce joasă. Nu vreau detalii și nici rapoarte în legătură cu progresele operațiunii. Te ocupi tu și doar tu, ai mână liberă și puteri depline. Daniel te va asista și-ți va oferi absolut tot ce ai nevoie.

— Crezi că e înțelept să discutăm astfel de probleme în prezența lui Seth? întrebă Daniel, ridicându-și privirea din dosar.

— Am învățat de multă vreme să fac abstracție de el ca și când nici n-ar exista, replică Powell. Seth și-a demonstrat loialitatea cu vârf și îndesat de-a lungul anilor. Garantez personal pentru el chiar și cu propria viață dacă e nevoie.

3

Kremlin

GĂRZILE prezidențiale nici nu clipiră atunci când Vladimir Petroff, strategul șef al Kremlinului, un bărbat mic de statură și o idee cam rotofei cu o chelie accentuată și ochi gri deschis se apropie de ușile duble ale biroului președintelui Rodin. Nu îndrăzniră nici măcar să respire, amintindu-și momentul în care unul dintre colegii lor îi ținuse calea, întrebându-l dacă e așteptat. O săptămână mai târziu le scrisese din nordul Siberiei pentru a-i informa că nu existau decât trei luni friguroase pe an: iunie, iulie și august. Restul de nouă luni erau de-a dreptul arctice.

Președintele Rodin își ridică privirea de la hârtiile de pe birou atunci când Vladimir deschise ușa și păși înăuntru, învârtind un stick de memorie între degetele mâinii drepte.

— Informații noi de la PRONIGENT! anunță cu entuziasm.

PRONIGENT, numele de cod al celui mai valoros agent rus infiltrat adânc în inima Casei Albe provenea de la abrevierea cuvintelor *proniknoveniye agent*, agent de penetrare. Vladimir gestiona în mod personal toate informațiile transmise periodic de spionul misterios a cărui indentitate era cunoscută doar la nivel înalt,

distribuindu-le între principalele servicii de informații și contrainformații ale Federației Ruse, FSB, SVR și GRU în funcție de relevanță. Singurii care aveau acces de fiecare dată la toate informațiile erau Vladimir Petroff și președintele Alexandr Rodin.

— SPACEON? îl privi Rodin cu un aer întrebător.

— Exact!

SPACEON reprezenta cel mai nou proiect spațial cu aplicații militare, unul dintre cele mai extinse și mai importante din toată istoria americană. Un secret păzit de un milion de ori mai bine decât Proiectul Manhattan, cu un buget de peste patru sute de miliarde de dolari.

— Ascult, spuse Rodin cu o mină gravă.

— SPACEON va oferi americanilor controlul absolut al spațiului.

Ceea ce schimba toate datele jocului, reprezentând o lovitură letală. Vladimir știa prea bine că Rodin, cu inteligența sclipitoare pentru care era deja recunoscut, avea să identifice rapid absolut toate implicațiile.

— Cum? îi confirmă întrebarea rostită pe un ton grav.

Vladimir se trânti neglijent pe un scaun în fața biroului imens din lemn masiv și-i explică totul cu lux de amănunte. Rodin continuă să-l privească cu o expresie neutră, însă Vladimir învățase de multă vreme să nu se mai lase prostit. Știa prea bine că fiecare detaliu în parte putea fi asemuit cu o palmă usurătoare din punctul șefului său de vedere, o fațetă bine ascunsă a acelui lider măreț la care nu aveau acces decât cei mai apropiați consilieri. Prăbușirea Uniunii Sovietice atârna greu pe umerii lui Rodin, indiferent cât de bine o masca. Se trezea în fiecare dimineață cu o durere cumplită în suflet și abia se târa în pat în fiecare noapte, complet scurs de puteri. În timpul zilei zâmbea mândru în fața camerelor de luat vederi, promițând să restaureze

Rodina în toată măreția ei. Un politician mediocru ar fi acceptat decăderea Mamei Rusie drept un fapt inevitabil datorat unei ideologii defectuoase, dar Rodin era hotărât să o readucă pe picior de egalitate cu Statele Unite. Până și numele îi era parcă predestinat în acel sens, iar planul funcționa destul de bine. În timp ce presa internațională se tânguia ca o babă la priveghi, progresele erau palpabile și electoratul rus începea să observe fiecare mică victorie, fiecare pas în parte. Presa rusească declara cu mândrie faptul că îndrăznețul conducător readusese speranța la orizont. SPACEON avea s-o nimicească iremediabil.

— Când? întrebă președintele Rodin cu obișnuita-i economie de cuvinte.

— Trei ani.

— Atât de curând?

— Se bazează pe platformele deja existente.

Vladimir detectă furia oglindită în ochii albaștri cu sclipiri de laser. Alexander Rodin oftă din greu și-și sprijini capul de spătarul scaunului, ridicându-și privirea la candelabrul antic din cristal de o valoare inestimabilă.

— Continuă, ceru după o tăcere apăsătoare.

— Cu ce? întrebă Vladimir, știind prea bine.

— Cu soluția.

Vladimir zâmbi. Doar un nebun de legat s-ar fi prezentat în fața președintelui Rodin cu acele vești nimicitoare fără un plan foarte bine pus la punct pentru a le anihila. Trăia pentru momente de genul acela și reușise să supraviețuiască până acum tocmai datorită lor.

— Operațiunea SPACEOFF, anunță pe un ton amuzat. Care nu doar că va neutraliza SPACEON, ci va aduce America în genunchi.

La finalul prezentării acelui plan genial, Rodin se ridică de pe scaun, învârtindu-se ca un leu în cușcă prin biroul imens. Prădătorul din el adulmeca deja sângele proaspăt.

— Văd că ai tot planul în cap, ce-i cu stick-ul de memorie? întrebă într-un târziu.

Vladimir îl privi cu adorație. Nu-i scăpa absolut niciun detaliu.

— Subiectul următoarei discuții.

— Vrei să spui că mai ai și altceva în afara operațiunii SPACEOFF?

— Ce pot să zic, PRONIGENT e o adevărată mină de aur, ridică Vladimir din umeri. Se pare că planul generalului Mozorov a funcționat de minune, americanii au picat în plasa scurgerii de informații și acum sunt pe jumătate isterici, convinși că ai ordonat asasinarea lui Powell.

Rodin se opri brusc și se întoarse să-l privească.

— Și ce-au de gând să facă în privința asta?

Vladimir îi întinse stick-ul de memorie cu un zâmbet triumfător.

— Ascultă și singur. E înregistrarea unei discuții foarte interesante care a avut loc azi-dimineață la bordul Air Force One.

4

Washington D.C.

Vaughn Graham, fost operator în trupele Delta Force și aparent fost agent CIA, un bărbat înalt și brunet cu ochi căprui cu inserții aurii și o constituție masivă ce amintea de legendarul Atlas privi în jos de la bara de tracțiuni spre telefonul mobil ce începuse să vibreze. Oricine îl suna avea număr ascuns. Poate vreun telemarketer. Ori poate nu. Sări la podea, ștergându-și transpirația de pe frunte cu mâneca tricoului înainte să răspundă.

— Vaughn, îl salută o voce feminină. Știi cine e?

Cum naiba să nu știe? Așteptase apelul acela timp de luni de zile.

— Da.

— Aș dori să ne întâlnim. Mâine seară, să zicem pe la unsprezece, la mine acasă. Ar fi bine să te afli deja acolo atunci când ajung.

Vaughn nu-i știa adresa, ceea ce însemna că nu era decât un test.

— Ne vedem acolo.

— Excelent. Ai grijă să nu te vadă nimeni și să nu apari pe nicio cameră de supraveghere. Ușa din spate va fi descuiată. Parola pentru dezactivarea sistemului de securitate e codul meu poștal tastat de două ori consecutiv.

— Am înțeles.

Convorbirea se termină fără niciun alt cuvânt.

Vaughn deschise ușa și păși în vila senatoarei Olivia Bennett. Dezactivă sistemul de securitate după cum i se spusese, timp în care i se declanșă propriul sistem interior de alarmă. Nu era singur. Marea majoritate a oamenilor nu puteau simți prezența cuiva într-o încăpere, energia emanată de sângele pulsând prin artere și conexiunile nervoase. Însă operatorii de elită erau antrenați s-o perceapă. Senatoarea ajunsese mai devreme acasă și trăgea un pui de somn pe canapea? Vaughn se îndoia de asta. Rămase nemișcat în întuneric. Prieten ori dușman? Nimic.

Plănuise să aștepte în umbre ceea ce putea fi începutul unei misiuni ultra secrete. În schimb, începu să exploreze casa. La parter nu reuși să descopere nimic. Urcă scările către etaj fără niciun zgomot și pe la jumătatea lor îl simți. Mirosul inconfundabil al uleiului pentru arme. Habar n-avea dacă senatoarea avea vreun pistol prin casă, dar se îndoia că și-ar fi petrecut timpul lustruindu-i țeava cu o cârpă îmbibată în ulei Hoppe's. Se afla aici pentru o potențială operațiune secretă și după toate aparențele păși deja în mijlocul ei. Rămase nemișcat, evaluându-și opțiunile. Se putea retrage ori putea s-o intercepteze pe senatoarea Bennett pe drumul spre casă. Niciuna dintre variante nu părea cea potrivită. Existau mii de operatori de elită și cu toate astea senatoarea apelase la el, în mod sigur nu pentru abilitatea de-a se retrage. Se înjură în gând pentru faptul că nu era înarmat, dar măcar fusese suficient de isteț încât să dispună de un cuțit tactic pe care-l extrase din buzunar și-l deschise fără niciun sunet. Când ajunse la etaj, se opri în fața unei uși. Probabil o cameră de oaspeți, pentru că dormitorul senatoarei se afla la capătul holului. Persoana înarmată, oricine ar fi fost, se afla acolo. O putea simți prin toți porii. Oare pe cine plănuia să asasineze, pe el ori pe senatoare?

Gândurile îi fură întrerupte de lumini roșii și albastre proiectate pe pereți. Coloana oficială a senatoarei Bennett. Lucrurile se precipitau înainte de vreme. Era momentul să acționeze, mai ales în cazul în care viața senatoarei se afla în pericol. Strânse cuțitul în mână și se pregăti să dea buzna în încăpere. *Unu... doi...*

— Vaughn! auzi o voce cunoscută. Intri naibii odată sau te mai coiești vreo jumătate de oră prin fața ușii?

Vaughn oftă și plie lama cuțitului, strecurându-l înapoi în buzunar, după care deschise ușa și păși înăuntru. Jack Silva se materializă din umbre, așezându-se pe un scaun în apropierea ferestrei cu geamuri masive. Un bărbat brunet cu piele măslinie și ochi întunecați ce degaja o aură aproape amenințătoare, Jack activase pe post de operator în trupele speciale Navy SEALs, fiind apoi recrutat de către CIA ca agent în cadrul forței paramilitare de elită Special Activities Division. Marea majoritate a agenților SAD erau foști operatori de elită, trimiși în misiuni prin cele mai fierbinți zone ale planetei pentru a se implica în războiul din umbră împotriva terorismului, traficului cu armament și droguri, precum și traficului cu carne vie.

— Ia un loc în spațiu, senatoarea Bennett e deja aici, spuse cu un zâmbet minuscul.

— Ai fost invitat ori te-ai gândit să-i faci o vizită spontană de curtoazie?

Jack arcui o sprânceană, dar rămase tăcut.

— Să înțeleg că ești la curent cu noua variantă NOC? insistă Vaughn.

— E creată de mine, la ordinele președintelui Powell. Și tot la ordinele lui ne aflăm amândoi aici, așa că ține-ți gura și calmează-te naibii odată înainte să apară senatoarea. O să ai nevoie de toată puterea de concentrare înainte de-a accepta ori nu ceea ce ți se va cere.

— Dă-mi un indiciu, să știu măcar la ce să mă aștept, comentă Vaughn, trăgându-și un scaun lângă fereastră.

— Operațiunea e clasată la un nivel mult mai ridicat de securitate decât vânătoarea lui Bin Laden, asta-i tot ce-ți pot spune. Ceea ce e foarte mult. O să afli toate detaliile de la Bennett.

Câteva minute mai târziu, senatoarea își făcu apariția. Un agent al Serviciului Secret depuse pe masă o tavă cu cafea proaspătă și căni cu sigiliul Casei Albe, apoi părăsi tăcut încăperea. Olivia turnă cafea în două căni pe care le oferi celor doi agenți.

— În urma unor scurgeri de informații din interiorul Kremlinului, avem motive solide să credem că există un contract pe viața președintelui Powell, plonjă direct în subiect, fără a mai pierde timpul cu introduceri inutile.

Ideea era puțin cam prea provocatoare după părerea lui Vaughn. Și, totuși, remarcă faptul că Jack nu părea deloc surprins.

— După o lungă și atentă considerare prin prisma acestui aspect, cumulat cu atacurile recente ale mercenarilor ruși asupra forțelor noastre din Siria, președintele a luat decizia să elimine amenințarea, continuă Olivia studiindu-l cu atenție ca pentru a-i surprinde o reacție. Cu alte cuvinte, ți se ordonă asasinarea președintelui Rodin. Ai vreo problemă cu asta?

Vaughn clătină din cap, forțându-se din răsputeri să-și ascundă uimirea. Senatoarea Bennett continuă să-l scruteze cu privirea pentru câteva momente, schițând apoi o umbră de zâmbet înainte de-a continua.

— Având în vedere faptul că ești fluent în limba rusă, ai o experiență clandestină relevantă și beneficiezi de un statut civil independent, Jack și cu mine am decis că ești candidatul ideal pentru această operațiune delicată ce nu poate fi asociată sub nicio formă cu președintele

Powell ori cu guvernul american. Dacă Statele Unite ar fi implicate în asasinarea șefului statului rus, lumea ar începe să se teamă de un război nuclear. Moartea lui Rodin trebuie să pară naturală. Dacă nu naturală, atunci rezultatul unui accident nefericit. Dacă nu un accident, atunci pentru motivele personale ale asasinului. Ești dispus să-ți asumi aceste riscuri?

Vaughn înclină din cap cu o expresie solemnă.

— În afara noastră, doar președintele Powell și Daniel Lachlan sunt la curent cu această misiune, continuă senatoarea Bennett. Nici măcar CIA, FBI ori Homeland Security nu știu nimic. Doar cinci oameni și numărul nu trebuie să ajungă niciodată la șase. Ne-am înțeles?

— Da, doamnă, răspunse Vaughn cu voce joasă.

— E de la sine înțeles că nu vor exista niciun fel de documente și, bineînțeles, nicio ceremonie de decorare dacă rezultatul va fi unul pozitiv. În cazul în care lucrurile o iau razna și ești arestat, mă aștept să te descurci singur într-un fel sau altul. Dacă am stabilit foarte clar acest aspect și nu există întrebări, putem trece la detaliile tehnice ale operațiunii.

Vaughn o privi fără să clipească.

— Bun. Rodin este cel mai protejat om din lume, Serviciul Federal de Protecție al Rusiei, FSO, fiind de cinci ori mai mare din punct de vedere numeric decât Serviciul Secret. Peste trei mii de angajați a căror responsabilitate exclusivă este securitatea personală a președintelui. De-a lungul timpului, CIA a tot căutat puncte slabe, fără niciun rezultat. De curând, Jack a reușit să identifice unul cu ajutorul unei surse din interior. Depinde doar de tine să-ți dai seama cum îl exploatezi.

Senatoarea Bennett scoase un hard drive extern dintr-un buzunar al sacoului bleumarin și i-l întinse lui Vaughn.

— Câteva mii de pagini de note de cercetare și un raport final de zece pagini. Nimic nu poate fi copiat, imprimat ori transferat. Fișierele se vor șterge automat dacă încerci s-o faci. Citește totul și memorează ce ai nevoie. Unitatea se va autodistruge în șaptezeci și două de ore. Întrebări?

— Două, se îndreptă Vaughn pe scaun, strecurând hard drive-ul în buzunarul jachetei din piele. Care e rolul lui Jack în operațiune?

— Unul crucial, zâmbi glacial senatoarea. Pe de o parte activează pe post de intermediar, astfel încât să nu existe o comunicare directă între tine și noi. Pe de altă parte îți va oferi absolut tot ce ai nevoie, fie că e vorba despre informații, documente personale ori echipament, totul putând fi livrat prin canale non-guvernamentale. Tot Jack îți va facilita legătura cu sursa noastră din interiorul Kremlinului, care te va asista pe plan local. A doua întrebare?

— Bănuiesc că avem un plan și pentru ce urmează să se întâmple după eliminarea lui Rodin. Dispariția lui va crea un vid masiv de putere, nu putem lăsa lucrurile la voia întâmplării.

— Numele lui e Boris Voloshin. Nu pot dezvălui prea multe detalii, doar că e un politician simpatizat de electoratul rus și cu toate că în mod public folosește un limbaj destul dur, în particular este un mare admirator al Occidentului. Powell e ferm convins că-l putem ajuta să ajungă în Kremlin. Vestul se va bucura de primul aliat real de la Gorbaciov încoace și noi vom fi cu un pas mai aproape de pace și securitate.

— Îmi place cum sună pe hârtie, dar avem o mare problemă, interveni Jack pentru prima oară de la începutul conversației. Operațiunile clandestine nu funcționează niciodată conform planului.

Vaughn termină de vizionat pentru a doua oară înregistrarea video de pe hard drive-ul primit de la senatoarea Bennett, mintea încă procesându-i informațiile din raportul final. Era intrigat, surprins și mai ales convins de faptul că fantoma lui George Orwell se tăvălea pe jos de râs în acel moment. Jack era ocupat cu telefonul, rezolvând probleme misterioase despre care nu suflase o vorbă. Nu că Vaughn l-ar fi întrebat ceva. Făcuseră noapte albă în apartamentul lui Jack din Westbroke Place, un cartier rezidențial din apropierea Institutului Smithsonian, ronțăind două pungi de mere și băind cafea după cafea.

— Am terminat, își înăbuși Vaughn un căscat.

— Și ce concluzii ai tras? întrebă Jack fără a-și ridica privirea de la ecranul telefonului.

Vaughn pescui un măr dintr-o pungă aproape goală.

— Sursa ta din interiorul Kremlinului, oricine ar fi, și-a făcut treaba surprinzător de bine. Analiza e complexă, chiar excepțională din punct de vedere tactic.

— Crezi că am descoperit o fisură în securitatea lui Rodin?

— Mai degrabă o oportunitate.

— Hai să recapitulăm datele importante să vedem dacă avem amândoi aceeași imagine de ansamblu, își ridică Jack privirea la el.

— Teoretic, Rodin trăiește și muncește într-o fortăreață. Atunci când își petrece noaptea la reședința lui privată din Moscova, se deplasează cu ajutorul unui elicopter prevăzut cu un sistem complex antirachetă ori cu un convoi de șase vehicule blindate, plus o escortă a poliției. Singurul alt loc unde-și petrece timpul cu regularitate e vila lui de vacanță, vestita *dacha* de la Marea Neagră, care se află într-un loc izolat și se zvonește că e chiar mai bine apărată decât Kremlinul. De-a lungul

timpului au existat câteva încercări serioase de asasinat, marea majoritate în timpul unor evenimente mondene anunțate din timp ori pe drumul către ele. Niciuna n-a avut absolut nicio șansă de izbândă. Problema e că nu te poți apropia la un kilometru de el.

— Și cu toate astea, sursa mea a găsit un potențial punct slab, zâmbi Jack, depunând telefonul pe masă.

— Corect, încuviință Vaughn cu o mină gânditoare. Știind prea bine cât e de grandoman, Rodin probabil s-a inspirat din piesele lui Shakespeare. Din când în când își păcălește echipa de securitate, deghizându-se și strecurându-se în noapte pe o ușă laterală folosită de personalul Kremlinului. Umblă câteva ore de bezmetic prin oraș, după care revine în același mod.

— Problema e că evadările astea nocturne nu sunt deloc previzibile, completă Jack.

— Exact, nu avem decât două filmări la distanță de nouă săptămâni una de alta, ceea ce poate însemna că escapadele n-au devenit o obișnuință. Cum ai obținut filmările?

— După ce-am primit informațiile în legătură cu potențialele plimbări nocturne, unul dintre tehnicienii noștri a intrat în network-ul camerelor de filmat amplasate în Piața Roșie și-a încărcat toate filmările disponibile. Am folosit un soft de analiză biometrică al naibii de sofisticat care funcționează oarecum identic cu cel de amprentare, doar că în loc de amprente digitale se bazează pe construcția osoasă și catalogarea mișcărilor.

Vaughn porni înregistrarea video pentru a treia oară. Imaginile erau ușor neclare, în mod clar camera video aflându-se la o distanță apreciabilă de intrarea din spate a Kremlinului. Pe măsură ce oamenii se perindau înăuntru și afară, soft-ul aplica schelete deasupra imaginii, apoi analiza lungimea și forma oaselor, calculând unghiuri

și genuri diferite de mișcare. Imediat ce-l identifică pe Rodin, fotografia lui apăru în dreapta ecranului cu o marjă de probabilitate de 99,99 %.

— De ce crezi că riscă în felul ăsta? întrebă Vaughn, studiind cu atenție poza președintelui rus.

Jack se aplecă puțin înainte și întinse mâna pentru a-i extrage cuțitul din buzunarul gecii. Îl deschise și-i studie lama, după care-l puse pe masă și-l învârti ca pe un titirez.

— Ghici, spuse cu privirea fixată la mișcarea de rotație aproape hipnotizantă a lamei ascuțite. Tu trebuie să-i pătrunzi în minte, nu eu.

— Rodin are coaie. Mari. Cât casa. Și face chestia asta pentru că orice sfidare a autorității îl stimulează la maxim. Plus excesul de adrenalină rezultat din riscul considerabil pe care și-l asumă, o chestie adictivă pe care noi doi o experimentăm de fiecare dată când suntem trimiși pe teren.

Jack începu să introducă rapid câte un deget în calea lamei cuțitului.

— Dar are incredibil de mult de pierdut. Până la urmă, prostia asta seamănă cu răzvrătirea unui copil fără minte. Dă-mi mie puterea supremă și te asigur că n-am de gând s-o risc aiurea de dragul unui joc infantil.

— Păi, tocmai asta e, că Rodin nu se gândește niciun moment la ce are de pierdut, așa cum nici noi n-o facem atunci când ne scoatem armele pe teren. N-o gândești, o simți. Mai mult o intuiești. Moment în care excesul de adrenalină e garantat și se produce instnantaneu. Riscul devine o noțiune abstractă și îndepărtată.

Jack opri cu un deget mișcarea de rotație a cuțitului, cu lama îndreptată spre Vaughn.

— Ai vreo idee cum putem profita de oportunitatea asta nesperată? E clar că opțiunea de-a sta la pândă săptămâni la rând se exclude din start.

Vaughn privi gânditor mărul din mână. Îl aruncă în aer, apoi cu o mișcare rapidă înhăță cuțitul și-l lansă dintr-o mișcare scurtă a încheieturii mâinii. Lama străpunse mărul, înfigându-se în peretele din fața lor.

— Una, dar e cam riscantă.

5

Sochi, Rusia

KONSTANTIN Mikhailov, un bărbat cu un trup atletic, ochi verzi ca jadul și păr castaniu închis, își înclină capul pentru a-și săruta iubita în timp ce zborul companiei Aeroflot cu numărul 2233 ateriză pe pista scăldată de razele soarelui. Erau împreună de câteva luni și încă nu-i venea să creadă ce noroc dăduse peste el. Lana Alexeev, actriță, mega vedetă, sex simbol. O zeiță cu păr castaniu deschis lung până în talie, ochi migdalați de un albastru intens precum apele reci ale lacurilor montane, buze pline apetisante și un trup perfect proporționat la care visau toate adolescentele. O luă în brațe și închise ochii pentru a savura momentul perfect, dar apropierea unui steward îi activă cel de-al șaselea simț. Cel antrenat.

— Ce e? întrebă Lana, intuind imediat schimbarea minusculă de atitudine.

Așa era ea, intuia emoțiile oamenilor la fel de bine pe cât intuia el pericolele. Într-o fracțiune de secundă Konstantin identificase, analizase și catalogase intrusul, plus gradul de pericol pe care-l prezenta.

— Nimic, îi șopti pe piele. Poză.

Lana se trase înapoi pentru a-l privi, un zâmbet strălucindu-i în priviri. Cu o nominalizare la cel de-al treilea trofeu Golden Eagle, echivalentul rusesc al

Oscarului, devenise în mod oficial o celebritate. În Rusia, pentru că nu era cunoscută în afara fostului bloc Sovietic, motiv pentru care-și dorea cu nerăbdare să spargă gheața și pe plan internațional. În secret, Konstantin se temea că asta nu avea să se întâmple prea curând, din moment ce Occidentul nu se dădea în vânt după talentele rusești. În schimb, MosFilm se afla din nou pe culmile gloriei și asta în special datorită eforturilor președintelui Rodin, ceea ce reprezenta o consolare acceptabilă.

— Pot să văd? îl întrebă Lana pe steward, oferindu-i un zâmbet strălucitor.

Bărbatul roși dar se conformă, întinzându-i telefonul mobil. Cu ceva timp în urmă, Lana primise un poster cu imaginea iconică realizată de Robert Doniseau și intitulată *The Kiss*, reprezentând un cuplu de tineri care se sărută în mers pe o stradă populată din Paris, părând cu totul desprinși de lumea din jur și suspendați pentru un moment în propria lor realitate. Acum pereții dormitorului ei erau acoperiți cu imagini asemănătoare, unele faimoase, altele neștiute de nimeni. Una îl includea pe Konstantin și Lana spera s-o găsească pe următoarea.

— Îmi place, comentă înainte de-a șterge poza.

Sigur că putea mima sinceritatea mai bine decât orice politician, dar Konstantin o cunoștea suficient de bine încât să discearnă emoția reală.

— Mulțumesc, îi înapoie Lana telefonul stewardului cu un alt zâmbet radiant.

Un bărbat masiv, îmbrăcat într-un costum de haine închis la culoare și cu mănuși negre în mâini le ieși în cale imediat ce păși în terminalul Aeroportului Internațional Sochi.

— Urmați-mă, vă rog, spuse pe un ton ferm, fără nicio altă introducere.

Expresia feței îi rămăsese neutră, dar Konstantin putea recunoaște oricând un ordin. Bărbatul le indică o ieșire de urgență, unde-i aștepta un alt zdrahon îmbrăcat identic.

— Nu mi-ai spus că suntem așteptați, comentă Lana pe un ton ușor panicat. Ar trebui să-mi fac griji?

În loc de răspuns, Konstantin o trase în brațe și-o sărută pătimaș de parcă s-ar fi temut că buzele lor nu aveau să se mai atingă niciodată. Un sărut destinat marilor ecrane ce atrăgea privirile ca un magnet, plasându-i rapid în centrul atenției. Și de ce nu? Până la urmă, nimeni nu s-ar fi așteptat ca o actriță celebră să aibă ceva în comun cu un spion. În timp ce Lana se scălda în lumina reflectoarelor, Konstantin se afunda în umbre. Ea visa la faimă tot atât de mult pe cât își dorea el anonimitatea. Amândoi erau niște actori desăvârșiți, doar că în filmul vieții lui nu se puteau trage cadre duble. Convins că sărutul generase suficiente poze în cazul în care urmau să dispară în mod misterios, o eliberă și-o luă de mână pentru a o trage după el.

Ieșirea de urgență îi scoase într-un hol pustiu. Cei doi zdrahoni îi încadrară, escortându-i către alte uși duble de la capătul coridorului ce se deschiseră la unison, făcându-i să clipească des în lumina strălucitoare a soarelui. În fața lor se afla o pistă scurtă în mijlocul căreia aștepta un elicopter.

Krasnodar Krai
Coasta Mării Negre

Konstantin privi în jos la apele învolburate. Rusia era deja faimoasă pentru frecvența disparițiilor misterioase, elicopterele fiind deseori folosite în scopul asasinării unor persoane sus-puse. Accidentele nefericite nu mai mirau pe nimeni. Și cu toate astea, un glonț în ceafă

era mai eficient decât un accident aviatic, plus că între două ruble și două sute de milioane de ruble era totuși o mare diferență. Se întrebă cine coordona presupusa răpire. SVR? Și dacă da, atunci care era motivul? Șefii Serviciului de Informații Externe al Federației Ruse nu mai conteneau cu laudele la adresa lui. De curând încheiase cu succes o operațiune de spionaj extrem de dificilă în Elveția și era de așteptat ca la întoarcerea din vacanța pe care o amânase la nesfârșit să se aleagă cu o promoție însemnată, astfel încât s-o poată cere pe Lana de soție în ciuda deselor dispariții nocturne ce de multe ori se extindeau pe perioade nedefinite de timp. Oare făcuse vreo greșeală impardonabilă, astfel încât să devină o țintă pentru serviciul de informații pe care-l slujea? Posibil. Nu regreta decât faptul că fără să-și dea seama o implicase și pe Lana în lumea lui întunecată.

— Unde sunt bagajele noastre?! strigă Lana pentru a se face auzită peste zgomotul asurzitor al elicei.

Konstantin le căută din priviri, fără niciun rezultat. Oare le încărcase cineva în compartimentul de bagaje ori fuseseră părăsite la aeroport pentru că oricum urmau să fie asasinați și nu mai aveau nevoie de ele? Își puse căștile, ajustând microfonul.

— Încotro zburăm și cât mai avem până ajungem? îl întrebă pe pilot, care rămase tăcut.

În mod clar i se ordonase să nu răspundă la întrebări. Imediat ce aparatul de zbor se ridicase de la sol, remarcase faptul că nu se îndreptaseră către sud, unde se afla stațiunea exclusivistă de vacanță de la malul mării, ci către nord-vest. La rândul ei, Lana observase acel detaliu. I se citea în ochi, însă rămase tăcută, mulțumindu-se să-l strângă cu putere de mână în timp ce continua să afișeze mina neutră destinată de obicei paparazzilor agasanți.

în curând lăsară în urmă Sochi și apoi coasta Mării Negre. Mintea lui Konstantin lucră cu furie. Regiunea Krasnodar și stațiunile elegante de la malul mării se aflau la doar câteva zeci de kilometri depărtare. Apoi Peninsula Crimeea în nord-vest, devenită faimoasă după conferința de la Yalta din 1945 și criza din 2014. Începea să bănuiască încotro se îndreptau, chiar dacă părea de necrezut. Auzise zvonuri în legătură cu noul palat ce rivaliza cu cele ale țarilor, construit special pentru președintele Rodin. Banii negri proveniseră dintr-un fond destinat cumpărării echipamentelor medicale. O proprietate de șaizeci și șapte de hectare situată pe coasta Mării Negre dotată cu grădini elegante, zeci de fântâni arteziene, piscine, terenuri de sport și un mic sat pentru personalul de serviciu. Era oare posibil ca Rodin să fi ordonat acea răpire ciudată?

— Pe vremea când eram în armată, am pilotat Rechini Negri și Aligatori, îi mai oferi o șansă pilotului, folosind porecla standard pentru elicopterele militare. Sunt legendare pentru viteză. Din punctul meu de vedere, atâta timp cât nu trage nimeni în noi, aleg oricând confortul de care dispunem acum. De cât timp pilotezi?

Din nou, niciun răspuns.

— Mă mai urc câteodată în unul, doar așa să nu-mi pierd mâna, insistă Konstantin. Înțelegi la ce mă refer?

Tăcere. Resemnat, Konstantin privi în jos la peisajul impresionant, chiar dacă o idee cam amenințător. Stânci abrupte și linia șerpuitoare a coastei acoperite cu păduri de conifere. Nimeni prin preajmă.

Câteva minute mai târziu, elicopterul execută un viraj brusc și se avântă pe deasupra pădurilor dense, formând un arc larg până ajunse din nou la mare, de unde se apropie în linie dreaptă de o *dacha* elegantă aflată chiar la marginea coastei.

— Unde suntem? întrebă Lana. Seamănă cu Versailles, doar că suntem în mijlocul pustietății.

Cam așa ceva, se gândi Konstantin. Misterul se adâncea tot mai tare. În legendele rusești, un conac de-o frumusețe neasemuită aflat într-o pădure nu putea aparține decât unei vrăjitoare. Își pierduse de multă vreme inocența copilăriei, însă prin prisma carierei alese era mai mult decât obișnuit cu toate fețetele răului în stare pură.

Pilotul aterizează pe una dintre cele trei piste, la doar câțiva metri de un Mercedes S65 lustruit la perfecție. *Trei piste de aterizare,* se gândi Konstantin. Mult mai impresionant decât trei garaje. Portiera șoferului se deschise. Konstantin o ajută pe Lana să coboare din elicopter, îndreptându-se împreună spre mașină.

— De ce nu vorbește nimeni cu noi? îl întrebă Lana cu voce joasă.

— Pentru că li s-a ordonat să ne uite și se pare că-și iau ordinele în serios.

— Să ne uite? Ce înseamnă asta, că vom dispărea?

Konstantin îi petrecu un braț pe după umeri, trăgând-o mai aproape de el.

— Da.

— Cum poți fi atât de calm? Nu crezi că e momentul să scoți agentul din tine? Fă ceva nebunesc... habar n-am ce, dă-i una în cap șoferului și hai să scăpăm de aici.

Konstantin îi aruncă o privire rapidă, clătinând imperceptibil din cap.

— Știu că pare un palat drăguț, dar de fapt locul ăsta nu e decât o fortăreață. N-ai observat că nu există decât un singur drum de acces plin de serpentine? E construit special pentru a preveni un atac ori o evadare. În mod sigur există baricade care se activează printr-o simplă apăsare pe un buton. N-am reușit să ajungem nici măcar până la șoseaua principală.

— Și atunci ce facem? Dispărem pur și simplu?

Konstantin o strânse liniștitor de mână.

— Nu pare a fi o călătorie care să se finalizeze în Siberia, mai degrabă debutul unei operațiuni sub acoperire.

— Poftim?!

— Gândește-te puțin, toată lumea crede că ne aflăm în vacanță. Nimeni nu ne va căuta timp de cel puțin trei săptămâni. Pun pariu că un cuplu care seamănă cu noi se cazează în camera noastră chiar în momentul ăsta. În scurt timp probabil ni se va cere să îndeplinim o misiune extrem de secretă care să nu poată fi asociată cu Rusia sub nicio formă.

Se suiră în Mercedes, care demară imediat și se îndreptă direct către *dasha*. Nu încetini atunci când pătrunseră pe aleea principală ce conducea în grădina pavată cu pietre dreptunghiulare de un roz pal în mijlocul căreia se afla o fântână arteziană, ci continuă de-a lungul unei alei secundare mărginite de plopi.

— De ce nu mi-ai spus toate astea de la bun început? reluă Lana pe un ton scăzut. Aproape am înnebunit de frică.

— Pentru că nu e cazul să te relaxezi, murmură Konstantin, aruncându-i o privire. Nu încă. Orice au de gând să ne ceară, nu va fi ceva ușor.

Lana își mușcă buzele, teama reapărându-i în ochi. Mercedesul încetini și o coti la dreapta, oprindu-se în fața unei uși laterale din lemn masiv sculptat manual. O jumătate de duzină de mașini de lux erau parcate la câțiva metri depărtare, Mercedesuri, BMW-uri, un Cadillac auriu și un Ferrari de un alb imaculat. Un soldat cât un munte le deschise portiera.

— Bine ați venit la reședința Riviera, spuse pe un ton neutru, făcându-le semn către intrare.

Ușa fu deschisă de un alt soldat la fel de impozant. Înăuntru îi aștepta un colonel al gărzii președintelui, pe care Konstantin îl recunoscu imediat. Igor Usatov. Cum ar fi putut să-l uite? Terminaseră academia împreună, de multe ori profesorii și colegii confundându-i datorită unei asemănări fizice inexplicabile, mai ales îmbrăcați în uniformă și cu tunsoarea militărească obligatorie. Toată lumea obișnuia să-i întrebe dacă nu cumva sunt frați gemeni. Ceea ce reprezentase și mărul discordiei. Ideea îi aparținuse lui Oleg Smirnov, fiul comandantului academiei și cel mai bun prieten al lui Igor. Profitând de asemănarea dintre cei doi, Vladimir îi sugerase lui Igor să se dea drept Konstantin pentru a-i crea o mulțime de probleme cu profesorii, instructorii și o serie de colege atractive. Datorită statutului privilegiat al lui Oleg, Konstantin nu putuse face altceva decât să scrâșnească din dinți și să îndure totul fără să riposteze timp de patru ani crunți. Chiar dacă trecuseră zece ani de atunci, tot ar fi dat orice pentru zece minute singur cu Igor. Nu-l mai văzuse după terminarea academiei și în mod clar nu avea să i se ofere acum ocazia unei reglări de conturi.

Igor înclină tăcut din cap, făcând un gest cu mâna către holul circular cu coloane grecești în mijlocul căruia trona o scară imensă din marmură. Pe tavanul arcuit erau pictați zei greci ce le aruncau priviri disprețuitoare din paradisul lor încremenit în culori vii garnisite cu aur.

Lana și Konstantin urcară scara ținându-se de mână și păși pe parchetul lustruit la perfecție într-o sală opulentă de primire decorată cu un covor spectaculos Kashan, un candelabru din cristal de mărimi impresionante, scaune cu brațe curbate tapițate în brocadă vișinie cu garnituri aurite și lambriuri intricate pe pereți. În ciuda faptului că pe dinafară Riviera părea un palat cu trei etaje construit în așa-numitul stil neo-

rusesc, un fel de amestecătură de referințe arhitecturale favorizate de elita guvernamentală ce nu părea să fie mulțumită din punct de vedere estetic cu un singur stil, holul fusese decorată cu flori Art Nouveau și interiorul prezenta accente baroce, cu tot cu coloane decorative și elemente aurite. Konstantin adora muzeele și arta. Ideea de nemurire prin intermediul unui tablou ori a unei sculpturi i se părea o adevărată poezie. Însă în momentul acela nu se deranjă să privească prea mult în jur, ușurat oarecum la ideea că urcaseră în loc să coboare. Ceea ce reprezenta un indiciu în sine.

— Ofițerul ăla arăta exact ca tine, îi șopti Lana. Oare pentru asta ne aflăm aici? Au nevoie de un fel de dublură?

Ar fi fost mult prea simplu să fie vorba numai despre atât, se gândi Konstantin. La capătul sălii de primire se aflau două uși duble ce se deschideau într-un alt coridor lung străjuit de sculpturi din marmură și tablouri vechi iluminate discret. Nu zăriră pe nimeni, așa că se îndreptară către alte uși duble ce se zăreau în depărtare.

— Cui îi aparține imensitatea asta mai degrabă potrivită unui țar? întrebă Lana cu o grimasă.

Teoretic, Nicolae al II-lea fusese ultimul țar al Rusiei. Practic, *Rodina* era din nou condusă de un țar atotputernic cu nume predestinat. Principala diferență dintre un președinte și un țar era reprezentată printr-un sistem complex parlamentar ce impunea verificări și limite. Chiar dacă Rodin avea titlul de președinte al Federației Ruse, parlamentul nu-l verifica și nu-i impunea absolut nicio limită. Oricine încercase o sfârșise în închisoare. Ori, mai rău, mort.

Un minut mai târziu, ușile duble se deschiseră silențios în fața lor și păși într-un salon imens cu canapele din piele crem și fotolii largi ce păreau mai degrabă potrivite unor uriași din antichitate. Un perete

întreg era decorat cu sigiliul Federației Ruse, vulturul bicefal și Sfântul Gheorghe ucigând balaurul. Salonul prezidențial. Peretele dinspre Marea Neagră era în totalitate din sticlă, priveliștea fiind una fără egal. Din loc în loc se aflau mese înalte și înguste cu vase din ceramică pline cu flori de toate culorile.

— Ați văzut vreodată un vultur care ucide un urs? se auzi o voce din spatele lor.

Lana și Konstantin se întoarseră la unison, privindu-l tăcuți pe unul dintre cei mai faimoși oameni din lume. Și probabil cel mai bogat om de pe planetă în acel moment. Președintele Rodin se apropie de ei cu pași ușori precum cei ai unei feline.

— Bănuiesc că nu, continuă, pe buze plutindu-i umbra unui zâmbet. E greu de imaginat așa ceva, nu? Cei mai mari vulturi cântăresc... cât, cinci kilograme? Nici atât. Pe când un urs ajunge și la cincizeci de kilograme. Vulturii au gheare acceptabile și ciocuri, în timp ce urșii au gheare de cel puțin cinci ori mai mari și colți de temut. Și, totuși, un vultur poate ucide un urs. Aveți idee cum?

Rodin făcu un gest cu mâna în direcția unui grup de fotolii în fața cărora se afla o masă joasă din jad. După părerea lui Konstantin părea mult mai carismatic în persoană, ochii de un albastru electrizant sclipind cu o inteligență captivantă ce-i declanșă fiori reci pe șira spinării. Degaja o energie aproape molipsitoare de parcă se alimenta în permanență de la o sursă invizibilă și interminabilă. Părea că Rodin tocmai terminase de băut o sticlă cu energie solară, dar Konstantin era conștient de faptul că totul se putea transforma într-o fracțiune de secundă, glacialul reprezentând caracteristica cea mai de temut a președintelui Federației Ruse.

— Strategie, răspunse intuitiv.

Ori de câte ori se afla într-o situație dificilă pe teren și nimic nu părea să funcționeze, singura abordare corectă

era o schimbare îndrăzneață a strategiei, astfel încât acțiunile lui să reprezinte un adevărat șoc pentru oponenți.

— Corect, îl fixă Rodin cu privirea. Poți elabora?

— Vulturul aplică o strategie ieșită afară din comun care-i oferă un avantaj major asupra ursului.

— Cum ar fi?

În ciuda faptului că unul dintre cei mai puternici oameni din lume îl studia cu atenție, Konstantin nu-și pierdu calmul și nu se grăbi, reflectând, procesând și analizând. Calmul legendar în situații de criză era motivul pentru care devenise unul dintre cei mai apreciați spioni în slujba SVR-ului. Vulturii aveau vederea mult mai bună decât ursii. Și analizau totul dintr-o perspectivă mult mai amplă. Plus că erau mai rapizi. Doar că niciuna dintre acele calități nu păreau suficiente pentru a înfrânge un mastodont.

— Zboară, răspunse într-un târziu, bazându-se tot pe instinct.

— Excelent, zâmbi Rodin. Yury Morozov a avut dreptate în ceea ce te privește, spuse cu voce joasă, referindu-se la directorul SVR. Dar mi-ai oferit doar o jumătate de răspuns...

Lana se foi pe scaun. Nu era în elementul ei, dar întotdeauna îi dovedise că e un adevărat maestru atunci când venea vorba despre aprecierea corectă a unei situații. Și acum intuia în mod corect faptul că de acel răspuns depindea supraviețuirea amândurora.

Din experiență, Konstantin știa că de multe ori rezolvarea unui puzzle implică o schimbare de perspectivă. O abordare diferită. *Zoom in*. *Zoom out*. Făcu doi pași mentali în spate, distanțându-se de problemă pentru o privire de ansamblu. Și de la distanță întrebarea președintelui nu părea să se lege neapărat de vultur ori urs, ci de noțiunea de mare și mic. Când și cum poate ceva mic să învingă ceva mare?

— Vulturii aleg un moment și un loc ce prezintă anumite avantaje. Identifică circumstanțe care le pot crește potențialul de distrugere în timp ce zboară.

— Exact, sclipiră ochii lui Rodin. Așteaptă ca ursul să se apropie de marginea prăpastiei, după care zboară în picaj și-l apucă de laba din spate, târându-l spre abis.

— Și exact asta vrei de la noi, comentă Konstantin cu voce joasă. Să târâm un urs în prăpastie.

— Pentru că amândoi suntem fluenți în limba engleză, interveni Lana, surprinzându-i pe ambii bărbați. Și ai nevoie de un cuplu.

Președintele Rodin întoarse capul s-o privească, studiind-o pentru un moment. Înclină imperceptibil din cap, părând mulțumit de concluzie.

— Corect... pe jumătate.

Konstantin se întrebă în sinea lui care jumătate era cea corectă. Instinctul îl avertiză că nu cea legată de cuplu.

— Sunt un fan declarat, declară Rodin, continuând s-o studieze pe Lana. Îți admir toate filmele, dar *Păzitorul zilelor* e de departe cel mai bun, merită din plin trofeul Golden Eagle.

Lana înclină din cap în semn de mulțumire, zâmbind politicos.

— Nimeni nu e la curent cu faptul că vă aflați aici, sări președintele de la una la alta cu o naturalețe demnă de premiul Oscar. Bărbații care v-au întâmpinat la aeroport nu știu încotro s-a îndreptat elicopterul. Pilotul și șoferul au fost instruiți să nu încerce să vă afle adevăratele identități. Personalul de securitate nu există în afara acestor ziduri. Între timp, un cuplu care vi se aseamănă s-a cazat în locul vostru la Sochi și va petrece marea majoritate a următoarelor trei săptămâni în apartament, făcând dragoste sălbatică și comandând room service.

Bineînțeles, totul pentru un motiv extrem de important. *Rodina* are o mare problemă și am nevoie de ajutorul vostru pentru a o rezolva. Probabil sunteți prea tineri pentru a vă aminti foarte bine perioada în care Rusia și Statele Unite se aflau pe picior de egalitate. Două super puteri cu lumea împărțită între ele. Eu îmi amintesc totul cu lux de amănunte, motiv pentru care mi-am jurat să fac tot ce-mi stă în putință pentru ca *Rodina* să revină la gloria de altă dată. Voi doi mă puteți ajuta.

Președintele Rodin făcu o pauză ca pentru a le îngădui să priceapă foarte clar sensul cuvintelor lui. Konstantin nu putu să nu remarce implicațiile ascunse ale acelei declarații. Zvonurile erau adevărate, Rodin intenționa să se cramponeze de putere până la moarte.

— Nu mai e un secret faptul că prioritatea mea numărul unu este restaurarea puterii Rusiei, ceea ce se reflectă din plin în sondajele de popularitate din ultimii ani. Bogăția, prestigiul și teritoriile noastre sunt în continuă creștere. Ne aflăm din nou la masa jucătorilor grei, dar mai avem mult până să deținem controlul absolut, așa că am decis să măresc miza jocului. Rodin își mută privirea de la Konstantin la Lana și înapoi. Măreția Rusiei nu reprezintă singurul meu ideal, ci și distrugerea rivalilor noștri. Bătu cu pumnul în masă, făcând-o pe Lana să tresară. Și pentru că bugetul nostru pentru apărare nu reprezintă decât a zecea parte față de cel al americanilor, suntem nevoiți să folosim aceleași tactici de strategie despre care vorbeam ceva mai devreme. Evident, niciuna dintre acțiuni nu poate fi asociată cu mine și nici cu Rusia. Dacă americanii miros cine se află în spatele acestui plan, e ca și cum ai încuia un vultur și un urs furios într-o debara fără aerisire. Și așa ajungem la vacanța pierdută și importanța vizitei voastre secrete.

Lana și Konstantin înclinară din cap în semn că înțeleg. *Sigur, nicio problemă, cu multă plăcere,* se gândi

Konstantin ironic. *Totul e foarte logic și necesar, chiar îmi face plăcere că ne-ai distrus o vacanță pe care-o aștept de ani de zile.* Rodin îi studie cu atenție pe fiecare în parte, analizând și catalogând mental expresiile faciale. În mod clar, se considera un maestru în manipularea emoțiilor celor cu care intra în contact, Lana și mai ales Konstantin nefăcând excepție de la acea regulă.

— Un rezultat pozitiv presupune riscuri mari și sacrificii însemnate, reluă Rodin după câteva momente pe un ton solemn. Și eu am decis să-mi risc toți așii din mânecă pe voi.

O altă pauză. Apoi o sprânceană arcuită într-o invitație tacită la întrebări. Konstantin și-ar fi dorit să poată întreba de ce Lana nu putea fi înlocuită cu o agentă SVR, dar asta ar fi aruncat o umbră de îndoială asupra strategiei și raționamentului lui Rodin, ceea ce era exclus din start. Nu-și făcea iluzii în legătură cu situația în care se aflau. Președintele îi intervieva pentru un job și nu existau decât două opțiuni foarte clare: obțineau acel job ori erau uciși. Nu le oferise prea multe amănunte în legătură cu acel presupus plan secret, dar ceea ce dezvăluise deja era suficient pentru un glonț în ceafă la terminarea programului de lucru cu publicul.

— Americanii nu vor ști exact de unde li se trage în cazul în care planul reușește? întrebă Konstantin în cele din urmă.

— Lista suspecților va fi una foarte lungă, incluzând țări și organizații teroriste. Ceea ce nu înseamnă că vom lăsa ceva la voia întâmplării. Planul meu e să pun China pe primul loc al acelei liste.

— Cum? interveni Lana.

— Guvernul chinez va subvenționa fără să știe Operațiunea SPACEOFF, care de fapt nu e nimic altceva decât răspunsul nostru la SPACEON, cel mai nou

proiect american spațial cu aplicații militare și un buget de peste patru sute de miliarde de dolari. Agenți chinezi sub acoperire în America vor asambla piesele fabricate în China, instalând rezultatul final la momentul potrivit. Când voi considera că e cazul, vom discuta mai pe larg detaliile.

— De ce China? întrebă Konstantin.

— America e dependentă de China din foarte multe puncte de vedere, începând cu credite, titluri de valoare ori împrumuturi în monedă străină și terminând cu produse ieftine care să satisfacă o piață de aproape un miliard și jumătate de consumeriști. O frână bruscă a relațiilor dintre Beijing și Washington ar declanșa o criză cu efecte colaterale de neimaginat. Un bonus neprețuit.

Indiferent ce părere avea oricine despre președintele Rodin, nimeni nu putea nega faptul că era un strateg desăvârșit, reflectă Konstantin.

— Care sunt elementele strategice pe care ne vom baza?

— Mă bucur că ai întrebat asta, zâmbi Rodin. Operațiunea SPACEOFF are două elemente principale: zborul în picaj și prăpastia. Niște dispozitive electronice drăguțe reprezintă zborul în picaj.

— Și prăpastia?

— De curând am aflat un detaliu extrem de folositor. Bănuiesc că știți cum se traduce cuvântul frică în limba engleză, nu-i așa? *Fear.* Dar știți și cum se traduce în jargon de ghetou american? *Fuck everything and run.* Vom folosi același raționament prin care Bin Laden a devenit atât de eficient și vom târî America în cel mai adânc abis al fricii.

6

Privirea lui Rodin alunecă peste umărul lui Konstantin spre un bărbat mic de statură cu o chelie accentuată și ochi gri deschis care se îndreptă spre ei cu hotărârea unui comandant de oști în prag de război.

— Lana Alexeev, Konstantin Mikhailov, vă rog să faceți cunoștință cu Vladimir Petroff, făcu Rodin prezentările.

Șeful strateg al Kremlinului le strânse mâinile, după care-și îndreptă atenția către Konstantin, făcându-i semn să-l urmeze. Agentul rus se execută fără comentarii, privirea intersectându-i-se rapid cu cea a Lanei. În mod clar, Vladimir urma să-i prezinte detaliile Operațiunii SPACEOFF, ceea ce era ok. Gândul că Lana rămânea singură în compania unui bărbat recunoscut drept un armăsar de prim rang îl agasa, dar datoria venea mereu pe primul plan. În Rusia lui Rodin era singura cale de supraviețuire. Nu se considera un bărbat exagerat de gelos, motiv pentru care relația lui cu un star de cinema de talia Lanei nu se destrămase la primul bărbat vrăjit care-i făcuse avansuri. Plus că avea încredere în abilitatea ei de a-l refuza pe Rodin în așa fel încât să n-o sfârșească cu un glonț în cap.

Vladimir îl conduse pe coridoare străjuite de statui de o valoare inestimabilă, deschizând într-un final ușa unui mic birou amenajat cu canapele și fotolii din piele

tăbăcită și mobilier din lemn de stejar. Două scrumiere imense din cristal pline cu mucuri de țigară tronau pe biroul lăcuit cu încrustații intricate.

— Ai auzit vreodată de OpenX Technologies? plonjă Vladimir direct în subiect, indicându-i să ia loc.

— Compania aerospațială care a câștigat cel mai scump contract guvernamental de apărare din istoria Statelor Unite?

Vladimir își culese o scamă imaginară de pe mâneca sacoului.

— Dacă știi și detaliile acelui contract, plec acasă în momentul ăsta și te numesc în locul meu.

Konstantin ridică din umeri.

— Morozov intenționa să mă trimită în America sub acoperire. Urma să mă infiltrez în companie, dar a intervenit altă misiune.

— Da, Elveția, aprobă Vladimir cu o mină gravă, aprinzându-și o țigară. Am auzit că misiunea a fost un succes total. Felicitări.

Konstantin înclină din cap în semn de mulțumire.

— Proiectul are nume de cod SPACEON, reluă Vladimir, suflând fumul spre tavan. Și ca orice nume de cod care se respectă, are o grămadă de semnificații fără a dezvălui nimic important. Încă de pe vremea lui Gorbachev, respectiv Reagan, lumea a visat la un sistem complex de apărare... ceva gen Războiul stelelor, dacă pricepi cam ce vreau să spun. În 1993, Reagan a și propus o platformă concretă, un scut antirachetă nord-american împotriva atacurilor cu rachete balistice intercontinentale. Știi despre ce vorbesc?

— Lasere în spațiu, rezumă Konstantin, afișând cu grijă o expresie neutră. Strategic Defense Initiative, SDI.

— Exact. Numai că după ani de zile în care au curs tone de titluri sexi prin mass-media, miliarde de

dolari aruncați în vânt, probleme tehnice și de buget, americanii au aruncat totul într-un sertar și-au ales sisteme convenționale de apărare mult mai eficiente și mai ușor de realizat.

Konstantin arcui întrebător o sprânceană.

— Și vrei să-mi spui că OpenX Technologies a reactivat platforma SDI?

— Fix asta vreau să spun, aprobă Vladimir privindu-l prin fumul dens. În trei ani, americanii vor deține controlul militar absolut și permanent al spațiului. Vladimir trase cu sete din țigară, suflând fumul în direcția lui Konstantin. Cu alte cuvinte, vor înfășura o mână în jurul întregii planete și vor strânge cât pot de tare. Misiunea ta e să-i oprești.

— Cum? întrebă Konstantin fără să clipească.

— Ce știi despre OpenX? răspunse Vladimir cu o altă întrebare.

— Sunt pionieri în tehnologii bazate pe folosirea militară a sateliților și-a dronelor. Au făcut multe teste de instalare în spațiul cosmic a sateliților purtători de baterii de lansatoare dotate cu radare și lasere pentru a depista și distruge mai ușor rachtele balistice. Umblă zvonul că ar fi participat la construcția bazei militare Gokona din Alaska, unde a debutat proiectul High-frequency Active Auroral Research Program, HAARP, cel mai important proiect militar american de modificare artificială și manipulare a climei în scopuri militare. Între timp, au lucrat la o platformă de capturare a rachetelor inamice în perdele formate din unde laser emise de rachete lansate de pe submarine. Plus un accelerator de particule care să bombardeze rachetele cu neutroni. Acum câțiva ani au proiectat oglinzi care direcționează unde laser către rachete și au în vedere atacarea rachetelor inamice cu ploi de proiectile stocate pe sateliți.

Vladimir încuviință din cap și-și stinse țigara, aprinzând imediat alta.

— Cel mai mare obstacol într-un sistem de apărare cu laser e generarea de energie electrică, spuse cu un oftat imperceptibil. În principiu ai nevoie de o centrală nucleară și nu discutăm aici de submarine nucleare, ci despre Fukushima. Ceva de dimensiunea unui stadion de fotbal pe o navă spațială. Ei bine, se pare că tehnologiile deținute de OpenX au devenit atât de precise încât au eliminat necesitatea de-a pune laserul direct pe orbită.

— Nu înțeleg, îl privi Konstantin cu uimire.

— Nici specialiștii noștri n-au înțeles la început, clătină Vladimir din cap cu tristețe. OpenX va construi un laser imens care va lansa un fascicul direct spre un satelit principal, de unde energia va fi redirecționată printr-un sistem complex ce poate fi asemuit cu un glob de discotecă extrem de sofisticat. Prin lansarea unui anumit număr de lasere spre sateliți suplimentari ce orbitează în jurul Pământului, americanii vor putea prăji orice alt echipament electronic din orbită ori de pe planetă, dacă asta vor. Totul cu viteza luminii.

— Unde construiesc laserul ăsta? întrebă Konstantin după câteva momente.

— Nu știm, probabil pe vreo insulă pustie din sudul Pacificului, unde aerul e curat și cerul e mai mult senin.

— În trei ani?

— Trei ani, confirmă Vladimir cu o mină sumbră.

— Și cum pot să opresc eu toată chestia asta?

Brusc, fața lui Vladimir se destinse într-un zâmbet larg.

— Ei, asta chiar e o întrebare de milioane. Dă-mi voie să-ți răspund printr-o întrebare proprie. Care e cea mai mare slăbiciune a Americii moderne? Îți dau un indiciu. De ce e Rodin mai puternic decât Powell și asta în ciuda dimensiunilor armatei și-a statutului economic?

— Rodin poate face orice vrea, în timp ce Powell e împiedicat de ramurile legislative și judiciare. Are nevoie de aprobarea Congresului pentru orice și nu poate acționa fără permisiunea rivalilor politici.

— Deci? îl încurajă Vladimir cu un zâmbet viclean.

— Cea mai mare slăbiciune a Americii e birocrația și sistemul juridic.

Vladimir se sprijini de spătarul fotoliului cu un aer mulțumit, suflând fum de țigară spre tavan.

— A doua zi după ce Bin Laden a atacat World Trade Center, președintele Bush a promis să-l reconstruiască mai mare și mai puternic decât oricând. Un simbol al rezilienței americane. Și lumea întreagă a aplaudat la scenă deschisă. Le-a luat șaptesprezece ani. Șasptsprezece ani pentru redeschiderea unei singure clădiri. Și asta în timp ce mândria americană se afla pe tapet. De ce?

— Bătălii juridice.

— Bătălii juridice, încuviință Vladimir. În timp ce sute de avocați americani și-au purtat războiul la o mie de dolari pe oră, Rodin a reconstruit toată Moscova. În perioada în care America a construit un nou punct de reper, Rusia și-a reconstruit întreaga capitală. Dacă Rodin dorește ceva, o face. Dacă Powell dorește ceva...

— Trebuie s-o ceară, completă Konstantin.

— Exact. Deci modalitatea cea mai simplă de-a distruge OpenX...

— Sufocarea prin birocrație și probleme legale.

— Folosește principiul ăsta și până când răsare soarele lor, noi avem deja un milion de stele pe cer.

Konstantin înclină din cap în semn că a înțeles, dar rămase tăcut.

— Pari dezamăgit, remarcă Vladimir.

— Nu. Sunt onorat.

— Nu e o misiune prea sexy, nu-i așa? Probabil te gândeai la o strategie de tip James Bond, super spion și când colo te-ai trezit cu o muncă demnă de un contabil.

Konstantin continuă să-l privească tăcut.

— Așteaptă până auzi cum vei genera toată birocrația cu care-i vom sugruma, zâmbi Vladimir cu un aer atotștiutor. Bin Laden o să pară un amator într-o peșteră după ce-ți voi dezvălui toate detaliile Operațiunii SPACEOFF. Totul pornește de la sistemele de pilot automat produse de OpenX pentru diferite companii aeronautice...

Trei ore mai târziu, cei doi bărbați li se alăturară Lanei și președintelui Rodin pentru o cină extravagantă. Konstantin încă avea probleme să asocieze starea de fericire pe care o experimentase în acea dimineață cu coșmarul în care fusese aruncat fără voia lui. Pe de altă parte, fusese selectat de președintele Rusiei pentru a conduce o misiune ce avea să încline balanța globală a puterii. Sigur, Operațiunea SPACEOFF intra în contradicție flagrantă cu absolut toate principiile morale în care credea cu tărie, dar n-avea încotro. Refuzul acelei misiuni ar fi însemnat o execuție la ceas de seară pe un drum părăsit și în timp ce și-ar fi asumat bucuros acel risc, n-o putea face atunci când viața Lanei atârna în balanță. Își întoarse privirea către ea, observând că afișase un zâmbet mulțumit, părând să se distreze de minune în compania noului ei prieten puternic. Dar Konstantin intui imediat că nu făcea decât să joace un teatru demn de cel mai râvnit trofeu. Ceva o rupea în bucăți pe dinăuntru. În mod sigur, veștile în legătură cu noua lui misiune nu aveau să-i îmbunătățească starea. Apoi realiză că încă nu era la curent cu misiunea ei.

După ce-i conduseră la ieșire pe cei doi noi recruți și-i petrecură cu privirea în timp ce se suiau în Mercedesul negru, Rodin se întoarse către Vladimir.

— Când mi-ai pomenit pentru prima oară despre Operațiunea SPACEOFF, am crezut că-mi propui o metodă de-a folosi arma americanilor împotriva lor. Mă așteptam să sugerezi reprogramarea laserului pentru a arunca în aer Washingtonul la următoarea conferință televizată a lui Powell sau ceva de genul ăsta.

— Un atac frontal, comentă Vladimir pe un ton amuzat.

— Da, ceva măreț și șocant care să-i reducă la tăcere pentru mult timp de acum înainte.

— Ceea ce-ar fi fost o greșeală jenantă de amator sadea. Măsurile de securitate ale SPACEON sunt probabil triple sau cvadruple. Încercarea de-a păcăli sistemul ar reprezenta o nebunie de proporții inimaginabile.

— De acord, oftă Rodin. Soluția ta e mult mai practică și chiar mai simplă. Ești un adevărat geniu. Cum ți-a venit ideea asta?

Vladimir simți că-i curge miere caldă prin vene. Rodin nu-și pierdea prea des timpul cu laudele. Nu folosea cuvinte iscusite decât atunci când venea vorba despre afacerile de stat, adoptând o atitudine mult mai practică în cazul afacerilor interne. Din punctul lui de vedere, păstrarea locului de muncă reprezenta o laudă în sine și în acel sens lăuda în fiecare zi pe absolut fiecare membru al staff-ului. În timp ce acel sistem pragmatic satisfăcea într-o oarecare măsură mentalul personalului Kremlinului, mulțumirea de sine era o cu totul și cu totul altă mâncare de pește. Însă nu și astăzi. Nu pentru Vladimir. În acel moment, șeful strateg al Kremlinului se simțea cu adevărat împlinit.

— Încă de când am spart codul SPACEON, am lucrat la diverse strategii pentru a încetini progresul economic

al Americii. Așa că am început să joc șah pe două table diferite, ca să spun așa.

— Și ți-ai dat seama cum să le combini, completă Rodin. Planul e sublim, dar planificarea e partea cea mai ușoară. Konstantin are o misiune dificilă.

— Să înțeleg că te-a cucerit?

— Are o minte sclipitoare și reflexe strategice impecabile. Morozov spune că din punct de vedere operațional e de neegalat și Morozov nu e ușor de impresionat. Dar să nu uităm că nu e decât un singur om împotriva unei întregi corporații americane. Cerem foarte mult de la el.

— Întotdeauna e vorba doar de un singur om, nu contează cât de mare e echipa, comentă Vladimir. Tu știi asta mai bine ca oricine altcineva.

Rodin încuviință din cap, dar rămase tăcut.

— Konstantin va găsi o cale, îl liniști Vladimir.

— Nu crezi că va fi prea distras?

Vladimir știa că atinseseră un subiect extrem de delicat, așa că înaintă cu grijă.

— De chestia cu Lana?

— Exact.

— O să fie suficient de ocupat încât să nu aibă timp să se gândească la asta. Plus că nu bănuiește absolut nimic. Din punctul lui de vedere, Lana nu e decât un star de cinema care s-a îndrăgostit de el într-un mod absolut inexplicabil. Dar așa e iubirea, nu-i așa? zâmbi Vladimir cu șiretenia unei feline la vânătoare. Fulgerătoare și mereu neașteptată. O să-și facă treaba cât mai bine de dragul siguranței Lanei, în ideea că viața ei e în pericol numai și numai datorită afilierii cu el. Vinovăția e un sentiment extrem de profitabil, pe asta ne-am și bazat de la bun început.

7

Moscova, Rusia

Vaughn zbură cu KLM până la Varșovia și de acolo cu o cursă Aeroflot până la Moscova. Zborul SU3701 ateriză pe Aeroportul Internațional Sheremetyevo la 13:50, ora locală. La controlul de frontieră, un ofițer vamal plictisit îi ștampilă pașaportul polonez cu o identitate falsă aproape fără să-i arunce o singură privire. Își ridică singurul bagaj, un rucsac de mărime medie și ieși din aeroport, îndreptându-se spre un taxi. După cum îl informase Jack, întâlnirea cu sursa secretă din interiorul Kremlinului urma să aibă loc în Parcul Sokolniki din apropierea Districtului Alexeyevsky, o suburbie retrasă mărginită de păduri forestiere. Îi spuse șoferului unde vrea să ajungă, mulțumind în gând Cerului pentru faptul că părinții lui fuseseră de neclintit în decizia lor de a-l forța să învețe limba rusă. Miles, fratele lui geamăn, o luase mereu pe coajă atunci când încercase să trișeze. Se relaxă pe bancheta din spate a mașinii, studiind orașul natal al mamei despre care auzise atât de multe dar pe care nu reușise să-l viziteze niciodată.

Moscova. Grandoare, opulență și putere, pentru că orașul era construit în stilul caracteristic urbanisticii socialiste ce mersese pe ideea *cu cât mai mare, cu atât mai bine.* Grandoarea prezentă pretutindeni părea să declare

nu vă amăgiți, noi conducem lumea. Capitala Rusiei reprezenta o adevărată incursiune în trecut, rămânând însă bine ancorată în prezentul modernist. Socialismul era încă vizibil într-un mod categoric, mai ales în zona istorică. Practic, Vaughn își putea imagina fără mari eforturi defilările sovietice la scară largă ce avuseseră loc în Piața Roșie, mai ales la umbra statuii tovarășului Lenin. Dar și-o putea imagina și pe Anna Karenina pe drum spre un bal somptuos în rochia ei elegantă din brocart. Parcuri înflorite și clădiri impregnate cu gravitatea unor imperii trecute, mirosul îmbietor de cafea și produse de patiserie aranjate în vitrinele inscripționate cu litere aurii.

În ultimii douăzeci de ani, orașul-emblemă al fostului Imperiu Roșu renăscuse într-un mod pe care foștii lideri comuniști nu l-ar fi putut anticipa vreodată, o capitală mondială a rafinamentului *decadent* de tip occidental menit să satisfacă pretențiile numeroșilor milionari care învârteau acum roțile puterii. Președintele Alexandr Rodin fiind primul pe listă. Însă Uniunea Sovietică dispăruse de mult, iar Moscova era cu totul alta decât pe vremea când MIG-urile survolaseră tribunele oficiale. Specificul sovietic se disipase, europenii și americanii dând ora exactă printr-o simbolistică agresivă *made in USA*, de la KFC la Starbucks, Mac Donald's și Hard Rock Café. Devenită un centru al marilor afaceri, chiar dacă încă un gulag de nevoiași în proporție de șaptezeci la sută, Moscova găzduia valuri succesive de expați, precum și casta oligarhică locală. Ritmul de creștere al economiei rusești, superior celui din Europa Occidentală, justifica parțial acel boom al comerțului cu articole de lux considerat până nu demult unul de nișă.

Pe lângă afacerile legale, înflorea în umbră și o impresionantă economie la negru cu tranzacții sofisticate, inclusiv cu armament de ultimă generație.

Beneficiarii, musai cu reședințe de lux pe Riviera franceză, unde peste jumătate dintre restaurante afișau deja meniul și cu slove chirilice, investeau puternic în confortul personal. *Les nouveaux riches* erau gata oricând să scoată bani din buzunar. Mulți, inimaginabil de mulți. Târgurile internaționale dedicate exclusiv produselor de lux, cel mai cunoscut dintre ele fiind intitulat sugestiv *Millionaire Fair*, invadau centrul Moscovei cu ceasuri, bijuterii, automobile, obiecte de design de lux, electronice, telefoane, parfumuri, cosmetice și colecții vestimentare ce aveau ca puncte comune raritatea, eleganța și, mai ales, prețul exorbitant.

Cultura străzii moscovite era un mix de parfum local și kitsch universal, un amalgam de aluzii culturale pierdute și recondiționate. Grila de receptare a fenomenului nu putea să ignore autoironia din umbra adaptării brandurilor celebre la specificul rusesc încă puternic îmbibat de nostalgii sovietice. Sfârșitul Războiului Rece adusese o sumedenie de referințe împrumutate direct de la dușmanul de-o viață, americanii putând regăsi aici destule simboluri extrem de familiare. La începutul anilor '90, atunci când marile concerne americane de fast-food începeau să-și deschidă francize în capitala Federației Ruse, fiecare inaugurare de local trebuia supravegheată de trupele speciale datorită miilor de oameni care se călcau în picioare pentru primii hamburgeri și primele aripioare picante. Acum, McDonald's, KFC ori Pizza Hut vindeau zilnic câteva zeci de tone de produse pe piața moscovită, eliminând din gustul public faimoasele aperitive rusești precum *kroska kartoska*, cartofi copți umpluți cu brânză, pește și salată, *ikra blini*, tarte cu caviar, *pelmeni*, un fel de ravioli de inspirație siberiană și *piroski*, gogoși cu brânză, carne, ouă și ceapă. Cardurile deveniseră o banalitate pentru boutique-

urile din GUM, o elegantă galerie comercială ce oferea aceleași opțiuni precum Harrods ori alte centre ale luxului mondial. Construită la sfârșitul secolului al XIX-lea de către Aleksandr Pomerantev și definită de un surprinzător stil neorusesc ce combina elemente ale arhitecturii ecleziastice medievale cu un acoperiș din oțel și sticlă amintind de stațiile de metrou londoneze ori pariziene, impunătoarea clădire se întindea pe toată latura de est a Pieței Roșii.

Parcul Sokolniki era de fapt o pădure masivă cu alei pietonale întortocheate și șosele străjuite cu o singură bandă, scări din granit și statui grațioase sculptate în marmură albă. La intrarea principală trona o fântână elegantă cu șaisprezece bazine descendente. Vaughn se mișcă rapid de-a lungul aleilor într-un itinerariu haotic cu opriri bruște și schimbări dese de direcție pentru a demasca un eventual filaj. Nimic. Parcul era pustiu și după o jumătate de oră de așteptare, începu să se îndoiască de faptul că sursa lui Jack avea să-și mai facă vreodată apariția. Chiar în momentul în care se pregătea să-l sune pe Jack, se auzi un zumzet ce crescu tot mai mult în intensitate. O motocicletă Kawasaki Ninja neagră cu dungi verde neon se opri în scrâșnet de roți în fața lui. Motociclistul își scoase casca și Vaughn se simți ca în filmele cu proști la vederea zeiței cu păr lung, ochi imenși de un albastru intens, buze pline apetisante și un trup perfect care-i zâmbi cu un aer enigmatic. În minte i se înfiripă o imagine cu Jack tăvălindu-se pe jos de râs în biroul lui întunecat de la Langley.

— Vaughn Graham? Sunt Nadia Ivanov, rosti creatura ireală într-o engleză impecabilă fără pic de accent rusesc.

Antrenat să răspundă pe loc provocărilor, Vaughn prinse la fix casca pe care i-o aruncă Nadia, oferindu-i un zâmbet larg pentru a-și ascunde expresia tâmpă. Situația

era departe de ceea ce-și imaginase. Se așteptase la o dubă cu geamuri fumurii plină cu echipament de teren și un șofer capabil să bată o herghelie de cazaci fără să se obosească să-și scoată țigara dintre dinți. Când colo, se procopsise cu Zâna Melopeelor călare pe un Kawasaki. Tipa părea mai degrabă un star de cinema decât o sursă internă a CIA-ului. De unde și proverbul că realitatea bate de departe ficțiunea.

— Încântat, reuși să mormăie printre dinți. Super tare motocicleta... un pic cam zgomotoasă pentru gustul meu, dar sunt în vizită și mama m-a învățat să nu fiu porc.

— O să-mi mulțumești mai târziu. Traficul e infernal și cu parcarea stăm și mai prost, zâmbi amuzată Nadia. Plus că la nevoie e mult mai ușor să urmărești pe cineva pe două roți în loc de patru.

Vaughn fu tentat s-o întrebe dacă vorbea din experiență ori din cărți de povești, dar își mușcă limba. Nadia era îmbrăcată într-un costum din piele neagră ce i se mula pe corp ca o a doua piele, complet cu o pereche de bocanci ce păreau luați cu un minut în urmă de pe raftul unui magazin exclusivist. *What the fuck?* se scărpină în cap în sinea lui, dar își impuse să nu se mai holbeze ca un bădăran. După toate aparențele, agenții SVR țineau pasul cu Moscova în ceea ce privea modernizarea. Nadia scoase un dispozitiv de comunicație din buzunar și i-l întinse.

— Așa ne putem auzi mai bine, fără să fim nevoiți să țipăm ca să acoperim zgomotul motorului.

Îi zâmbi din nou, făcându-i semn să se urce în spatele ei.

Yep, e clar, își spuse Vaughn, rămânând pe loc. *Am adormit naibii ca un bou în taxi și visez toată prostia asta. Nu e nevoie decât să mă trezesc și zânuța dispare. O să mă întâlnesc cu sursa lui Jack, probabil un rusnac spălăcit cu o dubă ruginită și să fiu al naibii dacă nu-l pup pe ambii obraji ca pe cel mai bun prieten. Nu trebuie decât să mă trezesc... să mă trezesc...*

— Vii? îi întrerupse gândurile vocea Nadiei.

Vaughn oftă prelung. Nope, nu visa. Toată nebunia i se întâmpla cu adevărat. Era un motociclist experimentat, dar nu se aflase niciodată pe locul pasagerului.

— Nu știu cum e pe la voi prin Rusia, dar în restul lumii civilizate se obișnuiește ca bărbatul să meargă în față. Cred că dacă nu respectăm regula asta, nu facem decât să atragem atenția și ăsta e ultimul lucru pe care ni-l dorim, nu?

Plus că n-am niciun chef în momentul ăsta să fiu ucis într-un accident stupid, adăugă în sinea lui.

— Pierdem timp, răspunse Nadia pe un ton neutru.

— Bine, cedă Vaughn. Sper că știi cum să stăpânești chestia asta.

De asemenea, spera ca nimeni, mai ales Jack, să nu afle vreodată despre acel incident. Miles probabil ar fi făcut mișto de el pe viață. Își puse casca și se urni din loc cu părere de rău. Șeaua din spate era cu cel puțin șapte centimetri mai înaltă, așa că se afla cu vreo trei capete peste Nadia. Brațele îi erau suficient de lungi încât să ajungă la ghidon, simțindu-se ca o girafă într-un echilibru precar pe o petală diafană de trandafir.

Nadia porni motorul și-l privi peste umăr.

— Ține-te bine.

Vaughn mormăi înfundat și se mulțumi să-i pună mâinile pe șolduri, simțindu-se ca un idiot.

— Mai bine decât atât, insistă ea.

Vaughn oftă și-și înfășură brațele în jurul taliei ei. La naiba, stomacul ei era tare și neted. Oricine era, în mod clar se afla într-o formă de milioane. O secundă mai târziu realiză cât de bine făcuse că o ascultase, pentru că Nadia demară brusc și cu viteză, partea din spate a motocicletei derapând pe lateral de câteva ori, dar zânuța compensă imediat cu greutatea corpului ei.

O coti pe o alee, conducând cu mișcări sigure, părând complet în control. Vaughn se agăța de ea, închizând ochii și rugându-se să se termine cât mai repede. Nadia puse o frână bruscă, probabil citindu-i gândurile și privi din nou peste umăr la el.

— Poate ar trebui să schimbăm locurile, spuse cu o mină serioasă. Îmi strici motocicleta.

— Crezi? mormăi Vaughn. Mda, mă gândesc că ar fi o idee bună.

Schimbară locurile, Nadia preluând rucsacul și apoi mulându-și imediat corpul pe spatele lui. Vaughn mârâi iritat, dorindu-și să-și poată trage două palme la reacția entuziastă pe care o simți în pantaloni. *Jeez, nu-i adevărat ce mi se întâmplă.* Debutul acelei misiuni friza culmile ridicolului.

— Ce ai în genții din spate? întrebă pentru a-și muta gândul la altceva.

— Un binoclu cu infraroșu, două Glock-uri cu amortizor, câteva grenade, o trusă pentru spargere de încuietori, o rezervă de dispozitive de comunicație, un radar Range-R... și alte câteva nimicuri, enumeră Nadia pe un ton calm.

Radar Range-R, se gândi Vaughn, dându-și o pauză mentală. Un dispozitiv super tare cu care puteai vedea prin pereți, extrem de util în cazul infiltrărilor. Ceea ce era incredibil. *Wow*. Nadia era o adevărată avalanșă de surprize.

— Văd că ești echipată cu de toate.

— Da, încercăm să fim în pas cu moda, sosi răspunsul pe jumătate ironic. Care e obiectivul misiunii? întrebă Nadia după câteva momente pe un ton serios.

— Ei ce ți-au spus? pară Vaughn cu o altă întrebare.

— Să te servesc cu tot ce ai nevoie.

Vaughn înghiți în sec.

— De cât timp lucrezi pentru CIA?

— Asta e o discuție mult prea lungă pe care o putem avea la un pahar cu vin într-o bună zi, replică Nadia pe un ton plat.

— Măcar știi cine e ținta? îi aruncă Vaughn o privire peste umăr.

— Alexandr Rodin, răspunse ea cu voce scăzută. Ia-o la dreapta pe Prospekt Mira, motelul e la o jumătate de kilometru depărtare. Putem discuta mai multe în liniște.

Motelul Malaya Sucharevskaya era o clădire joasă și anostă, perfectă din toate punctele de vedere pentru a ascunde doi spioni din tabere diferite care plănuiau asasinarea președintelui rus. Vaughn își scoase casca și așteptă afară până când Nadia plăti o cameră, apoi se oferi ca un cavaler să care genții cu echipament. Intrară în cameră și-i căzu falca. La propriu. Pentru că, în ciuda faptului că nu erau singuri, Nadia încuie ușa cu un zâmbet ciudat pe buze.

8

Seattle, Washington

— CUM stăm? întrebă Vladimir, vocea sunându-i complet distorsionat.

Foloseau Voice Over Internet Protocol livrat prin Routerul Onion ce utiliza tehnologia de criptare a vocii pe 256 de biți. Setarea provoca o întârziere de comunicație de patru secunde, dar nici măcar NSA cu toată aparatura lor n-ar fi putut să le asculte conversațiile. Konstantin își drese glasul.

— Deocamdată nu știu. Xiang ajunge abia peste douăzeci de minute. Cum am ajuns să ne legăm cu tipul ăsta la cap?

— Unul dintre ofițerii noștri din Seattle a dat peste el. Amândoi urmăreau același tip de tehnologie. Xiang a fost mai rapid și s-a oferit să-i vândă informația. Pe bani grei, bineînțeles. Omul nostru a refuzat politicos, dar la întoarcere l-a informat pe Morozov că Xiang e de vânzare. Morozov mi l-a propus pentru operațiune în aceeași zi în care te-a propus pe tine.

Konstantin bănuia că la mijloc era ceva mai mult decât atât. Până în prezent, Xiang se dovedise a fi cel mai neobișnuit agent cu care colaborase vreodată.

— Sunt sigur că i-ai făcut verificări complete. Mi-aș dori mai multe amănunte.

— Xiang Kwon conduce rețeaua industrială de spionaj a Chinei din nord-vestul Pacificului. E în Seattle de aproape zece ani, timp în care și-a stabilit un întreg network de spioni. Operatorii lui clandestini se află cu toții în State cu vize legale de muncă, toți angajați în calitate de programatori și ingineri de către corporații tehnologice independente care nu bănuiesc nimic și vor muncă de calitate pe bani puțini. Americanii cred că-i mulg de talente la prețuri de mahala. Habar n-au că de fapt și-au tras o mare țeapă de securitate.

— Versiunea umană a spyware-ului, conchise Konstantin.

Vladimir emise un chicotit iritant.

— Uneori școala de modă veche e cea mai eficientă metodă. De ce mă întrebi despre Xiang?

— Nu e ceea ce mă așteptam.

— Adică?

— L-ai cunoscut?

— Nu. Am comunicat doar de la distanță pentru a ne ascunde adevărata identitate. Ești singurul agent rus care are o întâlnire față în față cu el de când l-am recrutat. Xiang crede că lucrează pentru britanici, așa că nici măcare asta nu e relevant.

Konstantin era conștient de faptul că următorul comentariu avea să-l calce pe nervi pe Vladimir, dar nu se putea abține. I se cerea să demareze o misiune cu un final abominabil, ceea ce-l afecta profund.

— Ok, deci trebuie să joc rolul unui englez scorțos în fața unei audiențe formate dintr-o singură persoană, care nu e decât un țăran redus mintal cu un vocabular de maximum trei sute de cuvinte, trei fire de păr în cap și o problemă majoră de igienă, plus o dependență stranie de telenovele americane. N-avem nimic în comun.

— Ceea ce aveți în comun sunt banii, replică Vladimir pe un ton acid. Tu îi ai, el îi vrea. Nu există penalizări

pentru o operațiune prea sofisticată. Pe de altă parte, neglijența ar putea fi catastrofală. Asigură-te că nu-și dă seama că ești rus și totul va fi bine.

Un ciocănit la ușă opri la timp următorul comentariu.

— E aici, raportă Konstantin cu voce joasă.

— Anunță-mă imediat ce-ai verificat produsul. Nu aștepta până mâine când te sun eu.

Vladimir nu dorea s-o arate, dar Konstantin intuia faptul că era extrem de îngrijorat. Dacă primele dispozitive SPACEOFF livrate de Xiang nu îndeplineau specificațiile cerute, tot rahatul le exploda în față și situația devenea extrem de gravă. Kremlinul avea să genereze o furtună de proporții și Vladimir s-ar fi aflat chiar în centrul ei. Konstantin oftă din greu. Ura ceea ce i se cerea să facă. Plus că regulile stricte sub care era nevoit să acționeze îi îngrădeau libertatea de mișcare. Doar câțiva oameni știau de planul lui Rodin și Vladimir îi ceruse pe un ton categoric ca acel număr să nu crească sub nicio formă. Fără asocieri cu Federația Rusă. Totul trebuia să treacă prin Xiang. Și exact acea cerință de secretizare extremă îi îngreuna abilitatea de-a opera la capabilitate maximă. Se simțea ca un chirurg forțat să poarte mănuși de bucătărie în sala de operație. În afara lui, Lana, Rodin și Vladimir, plus doi ingineri electroniști de top erau singurii care știau despre existența Operațiunii SPACEOFF. Unul dintre ingineri crease proiectul și celălalt scrisese codul. Konstantin nu-i cunoscuse personal, dar discutaseră la telefon și Vladimir îi arătase prototipul înainte de plecarea la Seattle. Nu părea cine știe ce, o placă simplă cu circuite de dimensiunea unei cutii de pantofi plină cu fire amestecate și o serie de componente lipite. Din punctul lui de vedere semăna mai mult cu un proiect științific al unui elev de liceu decât cu vârful de lance al războiului global pentru supremație în spațiul cosmic.

Vladimir îl asigurase că toate proiectele geniale păreau întotdeauna așa la început. Prototipul SPACEOFF fusese trimis în China, la Shenzhen, unde inginerii chinezi optimizaseră designul pentru producția în loturi mici, reducând cutia de pantofi la dimensiunea unui telefon mobil. Trimiseseră înapoi un set complet de schițe și componentele, împreună cu instrucțiuni detaliate de asamblare. În limba Mandarină. Și toate astea fără să știe unde și cum avea să fie folosit dispozitivul replicat de ei. Konstantin întrebase cum era posibil așa ceva și unul dintre inginerii ruși îi explicase.

— Imaginează-ți o sută de traducători care lucrează în tandem la un capitol dintr-o carte. Fiecare dintre ei va citi o frază sau două, dar nimeni nu va cunoaște scena per ansamblu. Din moment ce chinezii nu știu unde va fi introdusă placa de circuite, n-au nicio perspectivă de ansamblu.

Și acum omul care folosea acele scheme și instrucțiuni pentru a construi cele cincizeci de unități SPACEOFF bătea la ușa camerei de hotel din Seattle. Nici măcar el nu avea să afle întreaga poveste. Era posibil să bănuiască ceva după cele cincizeci de accidente aviatice, dar în momentul acela avea să fie mult prea ocupat să se ascundă în cea mai adâncă gaură a pământului ca să mai discute cu cineva despre asta.

Xiang își scutură umbrela pe hol înainte de-a introduce mirosul de fum de țigară în camera de hotel.

— Undeva pe glob e soare, murmură încruntat.

Konstantin interpretă salutul obișnuit ca pe un mecanism de apărare dezvoltat de chinezul ciudat pentru a putea face față climatului sumbru al orașului Seattle.

— Am adus prânzul, ridică Xiang o pungă din plastic pe care o ținea într-o mână.

Puse punga pe masă și extrase două containere cu mâncare chinezească, unul greu și fierbinte, celălalt ușor și rece.

— Ăsta e al meu, plescăi mulțumit, deschizându-l pe cel fierbinte.

Konstantin își studie partenerul în lumina a ceea ce tocmai îi dezvăluise Vladimir. Se întrebă dacă engleza stricată și întreaga imagine șifonată nu reprezentau de fapt doar un camuflaj ingenios pentru a se putea desfășura nestingherit pe sub radar. Un fel de detectiv Colombo modern. Imposibil de știut.

Xiang înfulecă cu poftă delicioșii noodles cu creveți, apoi făcu un semn spre containerul ușor. Konstantin deschise capacul și descoperi ceva cu mult mai savuros decât mâncarea chinezească: un dispozitiv SPACEOFF. Se străduí să-și controleze nervozitatea în timp ce scoase dispozitivul din cutie. N-avea nicio legătură cu placa de circuite pe care i-o arătase Vladimir la Moscova, arăta exact ca un telefon mobil cu un design îndrăzneț.

— Dispozitivul pilot, explică Xiang cu gura plină. Știi ce înseamnă asta.

Bineînțeles că știa. Xiang făcea referire la bani.

— Tranșa a doua de bani numai după verificările de rigoare, răspunse Konstantin, abținându-se din greu să nu-și imagineze cum îi rupe gâtul dintr-o singură mișcare, împiedicând astfel acel plan diabolic.

Însă știa prea bine că Vladimir ar fi găsit imediat o mie de alți Xiang care ar fi făcut același lucru pentru bani. Kremlinul aranjase totul astfel încât traseul plăților să conducă eventualii investigatori direct spre China. Nu doar ca țară, ci și ca guvern. Două milioane de dolari fuseseră depuși în contul personal al unui oficial chinez cu reputație compromisă printr-un șir de intermediari, urmând ca plățile eșalonate să fie transferate în contul

unei corporații din Shenzhen finanțată de guvern, ce la rândul ei avea să transfere banii mai departe în funcție de necesități. După ce-și încasase partea lui de un milion de dolari, oficialul în cauză dispăruse fără urmă. Probabil în acel moment se afla în Thailanda cu o identitate nou-nouță, neștiind că în curând doi asasini Spetsnaz urmau să-i închidă gura pentru vecie. Între timp, corporația din Shenzhen suporta toate cheltuielile necesare pentru ca Operațiunea SPACEOFF să fie un succes răsunător.

— O sută de mii de dolari, precizează Xiang.

Konstantin încuviințează din cap. Tipul urma să câștige două milioane de dolari pentru un job care în mod normal valora cel mult douăzeci de mii. Primise în avans o sută de mii de dolari ca bonus pentru rapiditate și secretizare absolută. Acum urma să mai primească încă o dată pe atât pentru livrarea unității pilot, plus încă trei sute de mii de dolari în momentul în care livra toate cele cincizeci de dispozitive. Plata finală de un milion și jumătate de dolari urma să fie livrată numai după ce echipa coordonată de Xiang instala dispozitivele cu succes.

— Vreau banii cât mai curând, ok? insistă Xiang. Oamenii sunt nerăbdători.

Konstantin nu știa cât din pradă împărțea Xiang cu echipa lui. Ar fi fost surprins dacă mai mult de zece la sută.

— Verificăm funcționalitatea în seara asta și dacă totul e-n regulă, mâine ai banii.

— Totul *e* în regulă, mormăi Xiang. Într-un mod absolut inexplicabil, rânji și începu să fredoneze un refren vestit. *Don't worry, do-do-do-do-do-do, beeeee happy! Don't worry, be happy!*

— Bobby McFerrin face furori la Beijing? întrebă Konstantin pe un ton ironic.

— Bobby McFerrin *făcea* furori peste tot acum treizeci de ani, replică Xiang. Ceea ce nu mai e cazul. Vrei niște noodles?

— Nu, mulțumesc. E seară de lasagna, favorita mea.

Konstantin se cazase pe o perioadă nedefinită la un hotel modest aflat într-o suburbie din partea vestică a orașului Seattle. Optzeci de dolari pe noapte all inclusive, ceea ce însemna mic dejun de tip bufet, cina și curățenie în cameră de două ori pe săptămână. Ca măsură de precauție, închiriase două camere și dormea în camera învecinată despre care Xiang nu știa nimic. Ambele camere erau amplasate la etajul doi pe un palier cu trei rute de evacuare în caz de urgență.

— Haide, insist, spuse Xiang, împingând containerul cu mâncare spre el.

Konstantin clătină din cap cu o mină gravă, împingându-l înapoi.

— Treaba ta, ridică din umeri Xiang. Te-ai uitat la serial?

— General Hospital? arcui Konstantin o sprânceană.

— E adictiv, pe cuvântul meu. Privirea lui Xiang se îndreptă spre plita aflată în colțul amenajat pe post de chicinetă minusculă. Ăla e un ceainic?

— Nu mi-ai povestit niciodată cum ai ajuns la dependența asta.

Konstantin umplu ceainicul cu apă și-l puse pe plită, minunându-se că în decurs de doar câteva zile viața lui se metamorfozase suficient de aberant încât să treacă de la misiuni trepidante în marile capitale ale lumii la noodles și discuții banale cu un spion chinez plictisit de viață.

— M-am săturat de orașul ăsta unde plouă mereu și nu e niciodată nimic de făcut, explică Xiang cu o umbră de regret. Așa că am început să mă uit la seriale... face

minuni pentru îmbunătățirea limbii engleze. Vrei să-ți povestesc sau mai bine îmi spui tu la ce folosește chestia asta? făcu un semn către containerul în care se afla micul dispozitiv.

Konstantin întoarse capul pentru a-l privi cu o expresie glacială ce părea sculptată în granit. Xiang dădu din cap în semn că a înțeles și continuă să mănânce. O jumătate de oră mai târziu, nu înainte de a-și savura ceaiul fierbinte, dispăru înapoi în noaptea ploioasă.

Konstantin așteptă zece minute, apoi traversă culoarul spre camera lui. Încuie ușa, baricadând-o cu două fotolii și o masă, trase perdelele și porni televizorul, setându-l pe un canal de știri pentru zgomot de fond. Dintr-o cutie ascunsă sub pat extrase un sistem de pilot automat provenit de la un avion privat Boeing ce aparținuse până de curând unui oligarh rus ajuns la închisoare pentru simplul motiv că Rodin avea un cui împotriva lui. Trei ore și două căni de cafea mai târziu, reuși să instaleze cu succes dispozitivul livrat de Xiang. Patru luminițe verzi apărură pe tabloul de comandă. Operațiunea SPACEOFF tocmai primise undă verde. Drumul până la final era lung, întortocheat și riscant, dar o primă etapă majoră se încheiase cu succes.

Konstantin oftă din greu și formă numărul lui Vladimir pentru a raporta că dispozitivul produs și livrat de chinezi putea fi instalat fără probleme într-o aeronavă americană, oferind astfel Rusiei controlul de la distanță al sistemului autopilot.

Următoarea întâlnire avu loc într-un un bar de karaoke La sugestia lui Xiang, desigur. Konstantin se consolase deja cu gândul că nu avea rost să mai comenteze, mergând pe mâna chinezului și așteptându-se la un local de mâna

a doua plin de beţivi cu aere de vedete care răgeau fals pe o scenă cu lumini colorate. În schimb, fu surprins să descopere un loc elegant, dacă nu chiar pretenţios, ce închiria camere cu ora, un fel de mini-studiouri cu canapele confortabile şi sisteme private de karaoke.

— Rezervare pentru Li, o informă Xiang pe hostesa de la intrare.

Konstantin zâmbi în sinea lui la gândul că Li era cel mai popular nume de familie chinezesc.

— Ultimul studio pe stânga, le indică hostesa cu un zâmbet politicos.

— Trebuie să fie soare pe undeva, murmură Xiang, agăţându-şi umbrela în cuier.

Un ospătar îi urmă în camera privată.

— Baijiu, o sticlă, comandă Xiang fără să mai consulte meniul. Vodcă chinezească, îi explică lui Konstantin după ce ospătarul se grăbi către bar.

— Cum stăm? întrebă Konstantin cu voce joasă.

— Cinci zile, prietene. Toate cele cincizeci de dispozitive vor fi gata în doar cinci zile.

Konstantin şi-l imagină pe Vladimir în biroul său spaţios din Kremlin, un zâmbet satisfăcut sclipindu-i în ochii cenuşii.

— Perfect, comentă fără prea mare tragere de inimă.

— Orice pentru a mulţumi clienţii importanţi, făcu Xiang o mică plecăciune. Chiar dacă nu pari prea fericit.

Ospătarul reapăru cu sticla de Baijiu şi două pahărele din ceramică albă. Aranjă totul cu grijă pe masă şi dispăru rapid, închizând uşa fără niciun zgomot în urma lui. Konstantin îşi turnă un pahar şi-l dădu pe gât, preferând arsura alcoolului în loc să viseze din nou cum îi rupe gâtul chinezului dintr-o singură mişcare. Următorul pe listă ar fi fost Vladimir, apoi Rodin...

Strânse pumnii şi-şi înfipse unghiile în carne pentru a-şi întrerupe şirul gândurilor periculoase.

— De cât timp ești la Seattle? îl întrebă pe Xiang.

— Zece ani.

— Deci ai avut contacte cu toți jucătorii mari.

— În punctul ăsta, aș putea spune că-i cunosc mai bine decât pe soția mea.

— Ești căsătorit? nu-și putu ascunde Konstantin uimirea.

Nimic din comportamentul lui Xiang de până atunci nu sugerase existența unei doamne Kwon.

— Cu doi copii, zâmbi chinezul. Două fete.

— Familia e aici?

— Nu, au rămas la Beijing.

Ceea ce explica foarte multe. Konstantin umplu din nou paharele și-l ridică pe-al lui într-un toast.

— Pentru familia ta. Știi pe cineva la OpenX Technologies? întrebă după o pauză politicoasă.

Buzele lui Xiang se tensionară într-o grimasă ce sugera o umbră de teamă.

— Uită.

— De ce?

— Corporațiile de software și produse electronice, până și cele farmaceutice sunt un lucru. Firmele private de apărare sunt cu totul altceva.

— Deci n-ai pe nimeni acolo.

— Nu pentru că n-aș fi încercat. Siguranța operațiunilor e pe primul plan, regulile sunt mai stricte decât la DOD, explică Xiang, referindu-se la Departamentul Apărării al Statelor Unite ale Americii. Orice angajat are nevoie de o autorizație specială de securitate, plus că trebuie să fie cetățean american și să treacă printr-o investigație amănunțită a FBI-ului. Nici cele mai performante identități false nu pot supraviețui unei astfel de proceduri. Așa că nu, n-am pe nimeni și nu vreau să mai discutăm pe tema asta.

Konstantin studiase absolut toate informațiile pe care le deținea SVR-ul în legătură cu securitatea operațiunilor OpenX Technologies. Veștile nu erau prea încurajatoare, însă era absolut imperativ să se infiltreze în companie. Aparențele puteau fi înșelătoare. Pe teren, un agent experimentat putea descoperi discrepanțe între teorie și practică. Orice tip de securitate, oricât ar fi fost de performantă era mereu afectată la un anumit nivel de factorul uman ce putea fi imprevizibil în cel mai bun caz. Oamenii trișau mereu pentru că erau nerăbdători ori leneși, sau furau câteva momente interzise pentru a fuma pe ascuns o țigară, spre exemplu. Greșeli minuscule ce puteau fi exploatate dacă știai unde să te uiți și ce anume să cauți. Iar Konstantin știa asta mai bine decât oricine.

— Ce știi despre sistemele și procedurile lor de securitate? îl presă pe Xiang.

— Absolut totul e de ultimă generație. Impenetrabil... *tip-top*. Așa spuneți voi, britanicii, nu-i așa?

— Câteodată, zâmbi Konstantin cu un aer indulgent.

— Te iau în primire încă de la intrare, continuă Xiang. Postiturile de parcare pentru autovehicule și cardurile de identificare ale angajaților sunt verificate de un gardian într-un sistem cu o configurație similară unei instalații militare. În clădire absolut toate ușile sunt prevăzute cu încuietori electronice. Cardurile de acces sunt codificate de departamentul intern de securitate, nimeni nu se plimbă aiurea pe unde n-are treabă. În plus, fiecare zonă cu acces restricționat e dotată cu scanere biometrice.

Ceea ce nu era cine știe ce. Nu se confrunta pentru prima oară cu așa ceva și întotdeauna exista o soluție.

— Altceva?

— Cardurile de acces sunt prevăzute cu GPS, absolut oricine poate fi urmărit prin întregul complex. Și de curând au montat sisteme de analiză a mișcărilor care anihilează orice încercare de impersonare.

Asta poate fi o problemă, se gândi Konstantin cu o grimasă minusculă.

— Cum funcționează chestia asta? întrebă cu voce tare.

Xiang dădu paharul peste cap, turnându-și imediat altul.

— Camere video speciale înregistrează traficul uman pe o anumită arie. Un algoritm complex dotat cu scanere cu raze X analizează scheletul osos al fiecărui individ în parte, un fel de radiografie încărcată în baza de date în care se află fiecare angajat în parte, identificând pe loc discrepanțele. Cu alte cuvinte, să spunem că furi cardul de acces al unui angajat și intri în clădire. Computerele te identifică imediat prin forma și structura diferită a oaselor.

— Și ce se întâmplă dacă Bob își rupe o mână, spre exemplu, și vine la muncă cu ea în ghips?

— Nu știu, ridică din umeri Xiang. E un sistem nou patentat chiar de OpenX. Din câte știu, sistemul învață din mers, adăugând informații noi în baza de date pe măsură ce le detectează. Trebuie s-o facă, având în vedere gama largă de încălțăminte pentru femei. Și se pare că e suficient de deștept încât să analizeze și să catalogheze neconcordanțele. Vrei un sfat? întrebă după o scurtă pauză.

— Sigur.

— Uită. Habar n-am ce urmărești, dar uită. E imposibil.

— Nu prea pot. De fapt, nu *putem*, accentuă Konstantin ultimul cuvânt pentru a-i sublinia importanța.

Xiang clipi.

— Stai puțin, vorbești despre proiectul pe rol? Proiectul nostru?! Vrei să-mi spui că plata finală depinde de instalarea dispozitivelor la OpenX?!

Din punct de vedere tehnic, exista o altă opțiune. Dispozitivele ar fi putut fi instalate direct pe aeronavele Boeing, dar acea informație i-ar fi oferit lui Xiang

cealaltă jumătate a puzzle-ului. În momentul de față, chinezul nu avea habar unde și pentru ce urmau să fie folosite. Nu erau decât niște simple circuite electronice ce ofereau controlul de la distanță. Teoretic, puteau funcționa în orice sistem electronic. Și OpenX deținea o listă mult mai lungă și mai sexy decât sistemele de pilot automat. Drone și sateliți, ca un prim exemplu. Însă Konstantin nu-și putea permite să-i ofere vreun indiciu. În ciuda aparențelor, Xiang era un agent experimentat și Konstantin nu făcea altceva decât să-i însceneze totul angajatorului lui.

— Mi-ai dat de înțeles că ai un plan foarte bine pus la punct pentru instalare. Te-am întrebat dacă avem acces și mi-ai spus să nu-mi fac probleme. *Nicio problemă*, exact așa te-ai exprimat.

Konstantin îl fixă cu privirea, încercând să pară calm.

— Am fost convins că rezolvăm toate detaliile până când sunt gata dispozitivele.

— *Cào nǐ mā!* înjură Xiang, bătând cu pumnul în masă.

Se ridică brusc de pe scaun și părăsi încăperea, trântind cu furie ușa în urma lui.

9

23°03'38"N 161°55'19"W

Vaughn deschise ochii, fixându-și privirea pe fața unei femei ce i se părea vag familiară. Simțea că-i explodează capul de durere, urechile îi țiuiau și era amețit ca și cum tocmai s-ar fi aflat în mijlocul unui vis.

— Vaughn? Vaughn, mă auzi? întrebarea pusă pe un ton îngrijorat ajută la înlăturarea parțială a ceții în care părea să i se fi înfășurat creierul.

— Unde sunt? Ce s-a întâmplat?

Lacrimi mari alunecară pe obrajii femeii. Oftă ușurată și se aplecă pentru a-l săruta pe frunte. Privirea lui Vaughn coborî la medalionul pe care-l purta la gât, un opal încrustat într-o lucrătură intricată din platină. Era incredibil de frumoasă și, evident, o cunoștea. Dar nu-și putea aduce aminte numele ei. Ce se întâmplase? Un accident de mașină? Se trezea dintr-o comă? Întoarse capul să cerceteze împrejurimile. Nu se afla într-o cameră de spital. De fapt, nu se afla deloc într-o cameră, nici măcar într-un pat. Zăcea sub cerul albastru al zorilor, cu capul sprijinit pe ceva moale. O pernă? Cu siguranță exista o explicație logică pentru toate, probabil una care implica o cantitate mare de băuturi alcoolice. Privirea i se reîntoarse la femeie. Dumnezeule, chiar era

superbă, privindu-l cu ochi mari albaștri în care s-ar fi putut pierde pentru vecie. Părea obosită, înfricoșată și îngrijorată, în ochii ei oglindindu-se ceva ce nu putea fi altceva decât... La naiba! Iubire?!

— Vaughn, șopti ea, dându-i părul de pe frunte cu un gest ce nu putea fi născut decât dintr-o apropiere intimă de gradul zero. Nu mai ții minte? Te-ai lovit la cap, iubire... am fost atât de speriată, am crezut că... Se întrerupse, ducându-și mâinile la gură ca pentru a-și înăbuși un suspin. Cum te simți? îl întrebă câteva secunde mai târziu, părând să facă un efort major pentru a-și stăpâni emoțiile.

Ok, în punctul ăsta misterele se înmulțeau cu o rapiditate dătătoare de amețeli. Îl numise *iubire*, ceea ce intra în categoria întâmplări paranormale. Pentru că Vaughn nu-și amintea să fi avut o iubită. O întâlnise în vreun bar și făcuseră sex sălbatic toată noaptea până când căzuseră din pat, moment în care se lovise la cap? Nu părea o explicație foarte plauzibilă, mai ales că nu prea frecventa barurile. Și cu toate astea, nu-și amintea nimic... mintea părea că i se transformase într-o mare de cerneală opacă. Oare datorită presupusei lovituri pe care o suferise la cap? Era amnezic?

— Puțin cam confuz, îi răspunse cu sinceritate.

— E de înțeles, după treizeci și două de ore, îi zâmbi ea printre lacrimi. Aproape am înnebunit de îngrijorare.

Treizeci și două de ore?! Wow! Ce naiba se întâmplase, își măsurase puterile cu trenul Orient Express?

— Cum m-am lovit? întrebă după ce-și drese vocea.

— Nu știu sigur... poate ai alunecat ori te-a lovit ceva ce-a zburat prin aer.

— Cum ar fi o pasăre... o bâtă de baseball?

— Dumnezeu știe, o grămadă de chestii zboară prin aer în timpul unui uragan.

— Uragan?!

Vaughn clătină din cap, gemând înfundat la durerea ascuțită din tâmple. Femeia îl mângâie ușor pe păr cu o tandrețe ce-l înfioră până în adâncul sufletului.

— Nu-ți amintești nimic? îl întrebă cu o expresie sumbră.

— Nu prea, recunoscu Vaughn.

— Uraganul Norbert a crescut de la categoria unu la categoria patru în mai puțin de douăzeci și patru de ore. Vânt de peste o sută cincizeci de kilometri pe oră, toată lumea a fost luată prin surprindere. Am crezut că o să ne ocolească, dar... Ne-am baricadat în casă și-am urmărit știrile până când am auzit un zgomot oribil deasupra capului și televizorul a murit. Nu mai aveam nici internet, așa că ai decis să te urci pe acoperiș să încerci să repari antena prin satelit. Am încercat să te opresc... fără niciun rezultat, știi prea bine cât poți fi de încăpățânat uneori.

Pe fața ei se perindau atât de multe emoții conflictuale încât lui Vaughn îi părea mai rău pentru ea decât pentru el însuși.

— Asta a fost în jurul orei unsprezece, continuă femeia cu voce tremurândă. Te-am așteptat să te întorci timp de o oră. La miezul nopții, am decis să vin după tine.

— Pe acoperiș? În timpul unui uragan?

Vaughn se ridică pe coate pentru a privi în jur. Se aflau într-adevăr pe acoperișul plat al unei case cu etaj. Vegetația luxuriantă din jurul vilei de pe malul oceanului părea distrusă de un vagon de apă, dar în rest locul părea un paradis veritabil.

— Vântul era incredibil de puternic, continuă femeia, părând pierdută în grozăvia amintirilor recente. Abia mă puteam ține pe picioare. Ploaia mă biciuia fără milă, am

fost convinsă că vom muri. Te-am căutat... când nu te-am găsit, primul meu gând a fost că probabil ai căzut de pe acoperiș. Dar nu vedeam nimic în întuneric și-am început să te caut pe orbecăite. Te-am găsit într-un târziu, cu fața în jos... am fost convinsă că ești mort. Făcu o pauză și inspiră adânc pentru a-și controla emoțiile. Inima aproape mi-a sărit din piept când ți-am simțit pulsul, reluă după câteva momente. Apoi ți-am simțit respirația, dar cu toată apa și vântul din jur nu-mi puteam da seama dacă sângerezi. Am încercat să te trezesc, dar mi-a fost frică să te scutur ori să încerc să te mut din loc. Așa că m-am întins lângă tine să te încălzesc.

Vaughn era uluit de întreaga poveste și de faptul că nu-și amintea absolut nimic. Și totuși era acolo, pe acoperiș. Privind în jur, povestea ei părea să aibă sens. Mai mult sens decât orice altă explicație la care s-ar fi putut gândi. Își întoarse privirea spre ea.

— Furtuna a început să scadă în intensitate la aproximativ trei ore după ce te-am găsit. M-am reîntors în casă și-am luat câteva perne uscate. Te-am rostogolit pe una și eu m-am așezat pe cealaltă. Când a răsărit soarele, te-am examinat cât de bine am putut și așa am descoperit rana de la cap.

Vaughn își privi salvatoarea, un val puternic de recunoștință încălzindu-i inima. Acea femeie minunată tocmai își riscase propria viață pentru a i-o salva pe a lui. Se descurcase incredibil de bine în condițiile date. Și cu toate astea, nu se gândise să cheme o ambulanță. Probabil stresul își spusese cuvântul. Își pipăi capul și descoperi rana cu sânge închegat de la tâmplă.

— Mă simt bine, dar poate ar trebui să chemăm o ambulanță, spuse pe un ton ezitant.

— Nu crezi că aș fi făcut-o deja dacă ar fi fost posibil? Femeia îi arătă două iPhone-uri. Bateriile sunt descărcate și nu avem curent electric.

— Atunci mergem noi la spital, propuse Vaughn cu un zâmbet slab. Poate oprim pe drum să mâncăm ceva, mi-e o foame de lup.

Femeia se încruntă, privindu-l cu îngrijorare.

— Unde crezi tu că suntem?

O întrebare foarte bună. Ultimul lucru pe care și-l amintea era călătoria spre Moscova. Președintele Powel îl însărcinase cu asasinarea lui Rodin. Aeroportul, apoi drumul cu taxiul spre locul de întâlnire cu... Nadia! Acum își amintea cine era femeia care-i salvase viața! Nadia, sursa lui Jack din interiorul Kremlinului. Însă acele amintiri mai mult îl descumpăniră, pentru că nu înțelegea cum ajunsese de la Moscova într-un paradis tropical și mai ales ce căuta Nadia acolo.

Un sentiment ciudat i se declanșă în stomac. Cum era posibil să nu-și amintească nimic? Mai degrabă decât să riște să spună o prostie, se ridică ușor în șezut și apoi în picioare pentru a privi în jur. Vegetație luxuriantă, nisip alb strălucitor, strălucirea turcoaz-albastră a oceanului. O stâncă imensă vulcanică se ridica din apă, înălțându-se la sute de metri spre cer. În afara celor câteva distrugeri minore provocate de uragan, un paradis tropical pur. Paradisul unui alpinist. Vaughn era alpinist în timpul liber. Totul începuse ca un simplu hobby în copilărie, transformându-se într-o adevărată pasiune. Părea genul lui de loc, unul care nu i se părea deloc familiar. Se întoarse încet către Nadia, care-l privea cu un amestec de panică și îngrijorare.

— N-am nici cea mai mică idee unde suntem și nici cum am ajuns aici. Știu că te cheamă Nadia... ultimul lucru pe care mi-l amintesc e noi doi pe o motocicletă la Moscova.

Nadia îl privi nemișcată, o singură lacrimă alunecându-i pe un obraz. Fără niciun cuvânt, se ridică

în picioare și-l luă de mână, trăgându-l după ea spre scara ce cobora în podul casei. Străbătură încăperea decorată cu bârne din lemn natur, coborând o altă scară către primul etaj, apoi o alta până ajunseră la parter. Nadia îl conduse într-o bucătărie ce părea să fi costat cel puțin un milion de dolari. Se așezară pe două scaune, față în față. Îi luă ambele mâini în ale ei, inspiră adânc și-l privi în ochi.

— Ai dreptate, mă numesc Nadia. Nadia... Graham. Suntem căsătoriți de șase luni.

Vaughn o privi cu ochi mari, mult prea șocat ca să poată răspunde.

— Ne aflăm pe insula privată Nalukākala din Hawaii, continuă Nadia, înăbușindu-și un suspin. Îmi pare rău, mă sperii puțin și nu știu cum să reacționez. Sunt artist, nu doctor.

— Deci noi suntem singurii care ne aflăm pe insula...

— Nalukākala, repetă Nadia. Cea mai mare parte a insulei e o stâncă imensă de formațiune vulcanică. Preferata ta, bineînțeles. Nu se mai află nimeni pe insulă în afara noastră pentru că... ne aparține. Suntem la doar șaizeci de kilometri de Kauai pe care-i putem străbate cu șalupa în aproximativ treizeci de minute. Numai că ambele șalupe au fost luate de furtună.

— Deci suntem blocați pe o insulă pustie din mijlocul oceanului? Fără șalupă, telefon, internet și curent electric? Și n-au existat alerte de furtună?

— Uraganul ne-a luat complet prin surprindere. Tu te-ai cățărat toată ziua și eu am pictat. Am ascultat muzică, nu știri. Habar n-am avut ce se întâmplă până când furtuna nu ne-a lovit din plin. Apoi am văzut uriașul nor alb pe harta radarului și aproape am avut un atac de inimă.

— Dacă trăim pe o insulă privată, în mod sigur trebuie să avem măcar un transmițător radio ultra performant, o întrerupse Vaughn.

— Aveam chiar două, ambele erau în șalupă.

— La naiba, murmură Vaughn.

— Sunt sigură că Paza de Coastă trebuie să sosească în orice moment pentru a verifica dacă suntem ok. I-am informat că venim, sunt la curent cu faptul că ne aflăm aici. E procedura standard, mă și mir că n-au ajuns încă. Probabil sunt foarte ocupați cu distrugerile provocate de uragan pe insulele principale.

— Am avut vreo ocazie specială pentru care am venit ori...

— Suntem în vacanță, Vaughn. Insula ne aparține, la fel și stânca mare de peste trei sute de metri pe care adori s-o escaladezi.

Vaughn o studie cu atenție, părându-i-se incredibil că nu era deloc conectat cu ea la nivel emoțional. Cum putuse să-și uite soția? Să nu simtă absolut nimic pentru acea femeie splendidă care-i salvase viața?

— Unde e toaleta? o întrebă, încercând să-și ascundă vinovăția.

Nadia indică peste umărul ei stâng.

— Până te întorci, eu mă apuc să pregătesc ceva pentru micul dejun, îi spuse, ridicându-se de pe scaun și îndreptându-se spre cămară.

Baia era de dimensiunea unor apartamente din centrul Washingtonului, cu două chiuvete ovale în blaturi din granit, o cadă cât o piscină îngropată în podea și un duș din sticlă. Priveliștea oceanului îți tăia răsuflarea. Vaughn își imagină că făcea dragoste cu Nadia în cada imensă și nu reuși să-și extragă din minte nici cea mai mică amintire despre viața lor împreună. Intră în dormitorul principal decorat cu mobilă elegantă

din lemn alb. Într-un colț se afla o toaletă cu oglindă triplă încărcată cu tot felul de cosmetice ce probabil aparțineau Nadiei. O fotografie înrămată în argint strălucea în lumina veselă a dimineții. Un cuplu la nunta lor de pe plajă. Vaughn se aplecă pentru a o studia cu atenție. Mirele se afla în apă, cu pantalonii negri suflecați până la genunchi, ținându-și mireasa în brațe. Amândoi străluceau de fericire. Mireasa era Nadia. Mirele era chiar el.

10

Kremlin

PRIVIREA lui Vladimir coborî la telefonul care vibra pe birou. Nu telefonul său mobil, cel criptat cu ajutorul căruia comunica cu agenții de pe teren. În prezent avea doar trei agenți activi, însă doar doi dintre ei puteau comunica: Konstantin și PRONIGENT. Și nu aștepta un apel de la niciunul dintre ei.

— Ascult, se grăbi să răspundă.

— Cred că m-au mirosit, auzi vocea lui PRONIGENT, agentul infiltrat la Casa Albă.

Mina de aur. Un agent splendid a cărui acoperire era de neegalat. Ar fi fost un dezastru inimaginabil dacă l-ar fi pierdut. Rodin îl sâcâia non-stop, cerându-i rapoarte zilnice. Fără PRONIGENT ar fi fost complet orb în Washington. Trebuia să facă orice pentru a-l proteja măcar până când Operațiunea SPACEOFF era completă și FBI-ul lua urma chinezilor. Însă Vladimir se îndoia că americanii bănuiau ceva.

— Ce te face să spui asta? întrebă pe un ton calm.

— Intuiția.

PRONIGENT nu era un agent tipic și exact acela era motivul pentru care devenise atât de eficient. Nimeni nu l-ar fi putut bănui vreodată. Dar totul avea un preț și se părea că mina de aur avea nevoie de atenție, doar

Vladimir putând să i-o ofere în măsura în care era capabil să perceapă noțiunea de empatie. Se erijase în unicul cavaler călare pe un cal alb și acum trebuia să-și joace rolul. Ceea ce nu era întotdeauna ușor. Era posibil ca PRONIGENT să se afle într-o stare emoțională vulnerabilă, dar în același timp nu era prost.

— Ai observat ceva suspect?

— Nu chiar. După cum am spus, e mai mult o intuiție, explică agentul, vocea tremurându-i ușor. Am extras foarte multe informații în ultima vreme. Informații foarte valoroase. Știu că e normal să acționezi în concordață cu valoarea lor, ceea ce mai devreme sau mai târziu va conduce la tot felul de investigații care mă vor pune în pericol.

Avea dreptate, desigur. Mama tuturor investigațiilor urma să fie lansată în doar câteva săptămâni scurte și Vladimir nu se aștepta ca PRONIGENT să-i supraviețuiască. Însă nu avea de gând să-i spună că probabil intuia bine.

— Americanii investighează tot timpul fără niciun rezultat palpabil. A durat un deceniu până l-au găsit pe Bin Laden. N-ai pentru ce să-ți faci griji.

— Poate da, poate nu. Motiv pentru care aș vrea să îmbunătățim puțin aranjamentul nostru.

Vladimir era uimit. PRONIGENT încerca să-l șantajeze. Aproape că-i venea să zâmbească condescendent. Tariful era de trei mii de dolari pe transmisie, ceea ce-i oferea un venit de aproximativ nouă mii de dolari pe săptămână. Mai mult decât suficient pentru un trai confortabil chiar și în Washington.

— La ce preț te-ai gândit? întrebă amuzat.

— Unul mult mai potrivit cu riscurile pe care mi le asum.

— Te-ai gândit și la riscul pierderii întregului aranjament? Ce te-ai face atunci?

— O întrebare foarte bună. Nu știu ce-aș face, așa că trebuie să mă pregătesc mai ales din punct de vedere financiar.

— Cât? rezumă Vladimir.

— O sută de mii de dolari pe transmisie.

Vladimir inspiră adânc. Banii chiar nu erau o problemă, fondurile erau nelimitate. Și informațiile transmise de PRONIGENT ar fi fost un chilipir chiar și la un milion de dolari. Dar independența financiară a agentului reprezenta un pericol. Plus că nu putea ceda în fața amenințărilor.

— Hai să-ți spun cum facem. Mă contactezi atunci când trei mii de dolari ți se par din nou acceptabili și eu mă gândesc dacă mai am nevoie de tine, spuse pe un ton glacial, după care întrerupse legătura.

Insula Nalukākala, Hawaii

— Care-i ultimul lucru pe care ți-l amintești? întrebă Nadia.

Își petrecuseră ziua pe plajă, așteptând Paza de Coastă. Era aproape o vacanță normală. Mâncaseră tot felul de salate delicioase de legume cu brânzeturi și fructe, Nadia neputând să folosească aragazul electric. Se plimbaseră de mână pe plajă, lenevind apoi într-un hamac, timp în care Vaughn începuse să redescopere motivele pentru care se îndrăgostise de soția lui. Nadia era o femeie de o frumusețe aproape șocantă, inteligentă, plină de viață și cu un simț al umorului absolut delicios. Spre seară făcuseră un foc mic pe plajă, Nadia surprinzându-l cu o sticlă de vin roșu din soiul lui preferat.

Vaughn sorbi din lichidul vișiniu, privirea alunecându-i pe deasupra apelor întunecate ale oceanului.

— Amintirile sunt acolo, insistă Nadia cu blândețe. Nu trebuie decât să găsești podul pe care trebuie să-l treci ca să ajungi la ele.

— Și cum fac să-l găsesc? își întoarse Vaughn privirea la ea.

— Cred că ar fi util să mergem pe firul ultimelor amintiri, insistând până când reușești să descoperi podul. Așa că spune-mi, care e ultimul lucru pe care ți-l amintești?

— Ți-am mai spus, noi doi pe motocicletă la Moscova, imediat după ce ne-am cunoscut.

— Bun. Dă-mi detalii, de ce te aflai acolo?

— Datorită unei misiuni foarte secrete, răspunse Vaughn cu precauție.

— Asasinarea lui Rodin.

Vaughn tresări, reușind cu greu să nu scape paharul cu vin din mână.

— Știi despre asta?

— Normal că știu, râse Nadia, doar am îndeplinit misiunea împreună. Așa ne-am cunoscut și ne-am îndrăgostit unul de altul. Misiunea a fost un succes, motiv pentru care președintele Powell ne-a dăruit insula asta după ce ne-am căsătorit.

Vaughn îi studie ochii albaștri în care se oglindeau scăpărările molatice ale unui foc mocnit. Și în momentul acela își dori să facă dragoste cu ea mai mult decât orice pe lume. Sentimentul îl copleși cu fierbințeala valului de lavă ce i se declanșă în pântece. Plăcerea i se răspândi prin toate terminațiile nervoase. Acaparatoare și ireversibilă.

— Ce e? întrebă Nadia pe un ton ca de catifea.

Vaughn se aplecă spre ea, atingându-i buzele cu ale lui.

— Hai să încercăm și alte metode mai plăcute de restaurare a amintirilor pierdute, îi șopti pe buze.

Îi zdrobi gura într-un sărut aproape violent, rostogolindu-i trupul sub al lui. Nadia îi gemu în gură, unduindu-și șoldurile. Îi trase tricoul peste cap și-l ajută să-și scoată pantalonii de trening, zâmbind încântată atunci când descoperi că nu purta chiloți pe dedesubt. Vaughn o dezbrăcă cu mâini tremurânde și se întinse peste ea. O simți cum se cutremură atunci când îi presă erecția pe burtă. Îi luă un sfârc în gură și supse cu putere, făcând-o să se arcuiască sub el. Își strecură o mână între trupurile lor încinse, masându-i intrarea fierbinte și umedă cu podul palmei, strecurând un deget înăuntru, apoi două într-un ritm când lent, când rapid până când Nadia țipă de plăcere. Își dorea s-o posede rapid și animalic, străduindu-se din răsputeri să-și înăbușe gândul ascuns că nu simțea absolut nicio emoție.

O pătrunse dintr-o mișcare bruscă, violentă, privind-o cum rămâne fără aer, arcuindu-și șoldurile spre el, vrând mai mult, mai rapid, mai adânc. Îi oferi din plin ceea ce părea că-și dorește, penetrând-o cu mișcări bruște și rapide, mai tare, tot mai adânc, tot mai ritmat, studiind-o în timp ce țipa cuprinsă de-o plăcere virulentă cu nuanțe de durere. Nu, nu era iubita lui și nu făceau dragoste, ci sex animalic, plăcut dar fără sevă, satisfăcător și pustiu totodată. O simți că e pe marginea prăpastiei și se opri brusc, retrăgându-se complet din adâncurile catifelate. Nadia protestă, ridicându-și șoldurile, încercând să-l regăsească. Dorința îi pulsa în valuri prin sexul fierbinte. Îl dorea, își dorea eliberarea mai mult ca oricând.

— Eu decid când, mârâi Vaughn printre dinți, menținându-se la distanță.

Degetele lui o atinseră, masând-o insistent, făcând-o să tresară de parcă ar fi fost electrocutată. Nadia închise ochii și gemu prelung, arcuindu-se, apucându-l de mână și împingându-i degetele în ea, frecându-se de el

cu voluptate și nesaț. Vaughn o penetră din nou dintr-o singură mișcare, păstrând mâna între trupurile lor, masând-o insistent, tot mai repede, făcând-o să-și piardă mințile și simțirile, lumea reducându-se la plăcerea insuportabilă vecină cu durerea.

— Acum îi ordonă simplu, privind-o cum e cuprinsă de spasme, tremurând din tot corpul.

Termină în ea, gemând prelung și dându-și capul pe spate, dorindu-și ca acel act sexual de un erotism feroce să nu se fi întâmplat niciodată.

— Cum l-am asasinat pe Rodin? întrebă Vaughn a doua zi de dimineață după ce se trezi lângă femeia ce se presupunea că e soția lui.

— Am identificat o fisură în securitatea lui, răspunse Nadia cu voce somnoroasă.

— Adică? insistă Vaughn, știind prea bine și totuși neînțelegând ce se întâmplase, cum ajunsese într-un paradis tropical alături de o femeie pe care abia începuse s-o placă, de iubire neputând fi încă vorba.

— Amintește-ți tu, îl contră Nadia, privindu-l pe sub sprâncene. Detaliile contează, doar așa ajungi la podul spre amintirile pierdute. Detalii. Cărămidă cu cărămidă. Vreau să-ți amintești.

— Din când în când părăsea Kremlinul... singur... noaptea, pe ușa din dos, își aminti Vaughn încetul cu încetul. Se ridică din pat, îndreptându-se spre baie. Am nevoie să fiu puțin singur, spuse peste umăr. O să încerc un traseu de escaladare, m-a ajutat mereu să-mi pun ordine în gânduri.

Nadia se grăbi să sară din pat, lipindu-și trupul gol de al lui.

— Vino înapoi în pat, îi șopti pe pielea gâtului. Te vreau în mine.

Îl luă în mână, masându-l ușor. Spre surprinderea lui, avu o erecție aproape instantanee, ceea ce nu făcu decât să-l dezguste și mai tare. O împinse într-o parte, retrăgându-se din mâinile ei iscusite.

— Nu, chiar am nevoie să fiu singur. Să mă gândesc, să mi amintesc.

— Stai cu mine, insistă Nadia, privindu-l în timp ce se îmbrăca. Nu poți pleca așa, plus că ai suferit o lovitură la cap, nu cred că ești încă apt de escaladare.

Vaughn îi aruncă o privire scurtă, clătinând din cap. Cine era femeia aceea? Cum ajunsese acolo și ce se întâmplase? De ce nu-și amintea absolut nimic după episodul de la Moscova și totuși își amintea totul până în acel moment? Cum îl ucisese pe Rodin? Cum ajunsese să se căsătorească cu Nadia, o femeie pe care nu simțea că ar cunoaște-o? Întrebările îl asaltau nemiloase ca un roi de viespi atâtate de mirosul sângelui proaspăt.

— Nu veni după mine. Ne vedem puțin mai târziu, spuse înainte de-a părăsi dormitorul.

11

Seattle, Washington

KONSTANTIN își coborî privirea la ceasul de la mână pentru a patra oară. Două minute. Chiar nu-și dorea să vorbească cu Vladimir, dar n-avea șanse să scape de apelul telefonic zilnic. Între timp, gândurile i se îndreptară spre Xiang. După ce aflase că OpenX Technologies era ținta lor, spionul chinez nu-i mai răspundea la telefon, dar nu-și făcea probleme. Un milion și jumătate de dolari puteau cumpăra suficientă înțelegere. Xiang nu avea nevoie decât de o zi sau două pentru a realiza același lucru și până atunci Konstantin bătea pasul pe loc. Încercările lui de-a identifica o fisură în securitatea corporației rămăseseră fără niciun rezultat. Cercetase absolut totul, de la procedurile de intervenție în caz de urgență și până la libertatea de mișcare a angajaților. Încercase să-și pună ordine în gânduri, alergând și meditând într-un parc. Nimic nu-l ajutase. În mod normal, ar fi încercat să improvizeze, dar nu-și putea permite nicio eroare. Americanii luau foarte în serios spionajul, o greșeală minoră putea fi mai gravă decât moartea.

Telefonul criptat îi vibră în buzunar. La timp, ca întotdeauna.

— Spune-mi noutățile, auzi vocea distorsionată a lui Vladimir.

— Livrare în cinci zile.

— Toate cele cincizeci de dispozitive?

— Toate.

— Ești pregătit?

— Voi fi.

— Ceea ce înseamnă că nu.

Era ciudat cât de intuitivă putea fi hiena din Vladimir. Konstantin ar fi vrut să poată argumenta că lucra singur într-o țară străină și asta împotriva celei mai sigure corporații de pe planetă. Dar știa că Vladimir ar fi privit toate argumentele ca pe scuze inutile. Kremlinul dorea rezultate, nefiind interesat cum erau obținute.

Plănuise să întrebe și despre progresul Lanei, dar nu era momentul potrivit. Protocolul de securitate al misiunii îl împiedica s-o contacteze în mod direct, Vladimir promițând să transmită mesaje ori informații de ultimă oră. O perspectivă deloc plăcută, schimb de mesaje romantice printr-o terță persoană care întâmplător era șeful strateg al Kremlinului. *Termină cu prostiile și concentrează-te la ce ai de făcut,* își spuse iritat. Oricum, încă de la prima conversație cu Vladimir realizase că nu avea să afle nimic mai mult decât că Lana era bine și-și vedea de treabă, ceea ce ar fi fost indicat să facă și el. Dar în acel moment, orice veste cât de mică ar fi însemnat enorm, avea nevoie de-o influență pozitivă. Chiar și un mesaj indirect livrat de Vladimir pe un ton aiuru. Îi era atât de dor de ea... Așa că decise să riște.

— Mai ai vreo veste de la Lana?

— Te iubește și-i e dor de tine. Se pare că e însărcinată.

— Ce?!

Konstantin se sprijini de peretele din spatele lui, încercând să ignore tremurul genunchilor.

— Glumeam, râse Vladimir. Și dacă ar fi, în ce lume ar aduce copilul? Una în care tati e un erou sau o rușine națională?

Konstantin își înghiți furia, dorindu-și să-l poată strânge de gât.

— O să fac tot posibilul să-mi fac treaba cât mai bine, spuse cu un calm forțat.

— Așa ar fi indicat.

— Ăsta ar putea fi, spuse Xiang, privind prin binoclu.

Konstantin îi luă binoclul din mână și-l duse la ochi pentru a privi afară pe fereastra camerei de motel aflată vizavi de barul frecventat de către angajații OpenX Technologies. În sfârșit, lui Xiang îi venise mintea la cap. Ori banii, ceea ce era totuna. Era încă supărat și intimidat de perspectiva unei infiltrări în miez de noapte în sediul OpenX, dar potențialul câștig cu șapte cifre se dovedise a fi irezistibil.

— Nu seamănă deloc cu mine, comentă Konstantin.

— Cum adică? protestă Xiang. Are vârsta potrivită și înălțimea corectă. E mai gras ca tine, dar greutatea oamenilor poate oscila. Părul are altă culoare, dar asta se poate aranja.

— Are nasul de două ori cât al meu și ochii sunt mult prea depărtați. E mult mai greu să găsești o asemănare între doi caucazieni decât între asiatici.

— Crezi că toți arătăm la fel, nu-i așa?

— Chiar vrei să avem discuția asta acum? întoarse Konstantin capul să-l privească.

O altă mașină cu permis de parcare OpenX trase fața barului. Patru bărbați, dintre care unul negru și altul mult prea deșirat și slab. Dar ceilalți doi aveau

potențial. Aspectul general cât de cât acceptabil, la fel și caracteristicile obișnuite ale feței. Konstantin zâmbi mulțumit.

— E perfect! exclamă Xiang pe un ton entuziasmat. Vezi, se întâmplă numai lucruri bune atunci când soarele strălucește.

Într-adevăr, soarele era aliatul lor. Fără ploaie însemna fără impermeabile, ceea ce lăsa cardurile de acces la vedere. Planul lui Xiang includea două etape. Prima era copierea unui card de acces, ceea ce însemna că aveau nevoie să împrumute un card potrivit pentru a-l duplica, apoi să-l returneze înainte ca lipsa lui să fie observată. A doua etapă era să se asigure că persoana respectivă nu ajungea la muncă în dimineața următoare. Nu puteau exista doi angajați cu același nume, nu cu un sistem de securitate atât de sofisticat ca cel de la OpenX.

Konstantin și Xiang intrară în bar la cinci minute după cei patru, observând că ocupaseră o masă de lângă scenă. Un semn bun. Erau mai interesați de divertisment decât de conversație. Chelnerița lor, o studentă drăguță îmbrăcată în pantaloni scurți negri și un tricou alb mulat, le punea deja băuturile pe masă. Konstantin și Xiang ocupară masă din dreapta lor, cei patru aflându-se între ei și scenă. Ambii potențiali păreau interesați de chelnerița drăguță. Un semn mai mult decât bun.

— Care dintre ei ți se pare cel mai potrivit? întrebă Xiang cu voce joasă. Trăsăturile blondului sunt ok, dar e cu cel puțin patru centimetri mai scund decât tine, ceea ce-ți va crea probleme cu sistemul de analiză al mișcărilor. Pe de altă parte, scanerele nu sunt instalate peste tot. Ai putea să le eviți. Ar fi o idee bună, în orice caz. Eu zic să-l alegi pe celălalt, e de aceeași statură cu tine.

— Dar are fața mult mai ovală. Dacă-mi relaxez maxilarul, aș putea compensa pe partea asta. Și-mi

trebuie ochelari. Cărarea aia pe mijloc e suficient de ciudată încât să atragă privirea gardianului dacă reușesc s-o copiez așa cum trebuie.

— Mda... cu condiția ca părul să-i fi fost identic atunci când i-au făcut poza pentru cardul de acces.

— Bărbații nu-și schimbă stilul, doar femeile, comentă Konstantin.

— Bun, avem un câștigător, spuse Xiang, scoțând telefonul din buzunar. O anunț pe Lucy.

Lucy avea douăzeci de ani și era studentă la drept. O blondă neastâmpărată cu păr lung până la umeri, picioare lungi și atletice, sâni mari și un zâmbet obraznic promițător de sex sălbatic. Xiang susținea că-l costase o mie de dolari și Konstantin înclina să-l creadă.

Cinci minute mai târziu, Lucy se așeză la masa goală de lângă băieți și-și întinse picioarele lungi pe scaunul vecin aflat la doar câțiva centimetri de viitoarea victimă, care se ridică și se așeză lângă ea.

— Ce-ai face dacă astăzi ar fi ultima zi din viața ta? o întrebă o idee cam prea tare pentru a acoperi muzica.

Konstantin nu auzi răspunsul ei, dar atitudinea era evident prietenoasă. Câteva minute mai târziu, Lucy se mută la masa băieților, chelnerița aducându-le băuturi noi. Distracția era în toi atunci când Xiang primi mesajul.

Două mii de dolari pentru amândoi.

12

Insula Nalukākala, Hawaii

Vaughn identifică imediat cel mai potrivit traseu de escaladare al stâncii vulcanice. Cățărătorii experimentați văd trasee pe stânci așa cum chirurgii cosmeticieni remarcă ridurile oamenilor. O chestiune automată. Nu te cațeri ca nebunul pe o stâncă cu grad cinci de dificultate așa pur și simplu, mai ales fără coardă. Free climbing e altă treabă, mai întâi identifici traseul, după care plănuiești cu grijă fiecare priză și mișcare în parte. Asta dacă-ți dorești să mai ajungi acasă. Din apă părea că stânca e înclinată spre exterior, semănând cu prova unei corăbii și Vaughn își fixă degetele în prima priză, ridicându-se în brațe. Să înceapă pacea și meditația! Ceea ce nu se întâmplă, nici măcar nu reuși să-și intre în ritm. Stânca era alunecoasă și sfărâmicioasă, degetele lui ratând și scăpând mereu priza. La început atribui acea discrepanță uraganului și ploii torențiale, dar acea ipoteză se estompă repede. Nicio cantitate de ploaie și vânt nu justificau abundența mușchiului și consistența deficitară a stâncii, mai ales pe traseul principal. Chiar nu mai avea nevoie de un alt mister în acel moment, situația în care se afla era oricum de domeniul fantasticului. Cu siguranță exista o explicație logică. Una care nu i se materizliza acum în minte, dar pe care probabil avea s-o identifice

până la finalul traseului. Însă când ajunse în vârf, o oră mai târziu, explicația părea la fel de departe ca la început.

Priveliștea nu-l dezamăgi, dar experiența în sine părea cumva ștearsă. Sperase ca locurile să i se pară familiare, declanșând astfel amintiri care să se conecteze între ele, dar scena din fața lui era complet străină. Insula părea o lacrimă verde pe o mare turcoaz. Un paradis privat, frumos, nimic de zis, dar impersonal, fără nicio legătură cu el ori cu viața alături de Nadia. Vila cu acoperiș plat ce se zărea în depărtare nu-i inspira nimic, la fel piscina elegantă imensă. Pontonul fusese pe jumătate distrus de către uragan, moment în care probabil apa luase cele două șalupe. Ar fi trebuit să aibă multe amintiri acolo alături de femeia pe care se presupunea că o iubește, dar sentimentul predominant era în cel mai bun caz iritare.

Și în acel moment știu cu certitudine că nu mai fusese niciodată pe acea insulă pustie. Se așeză pe jos turcește, copleșit de acea revelație. Una câte una, implicațiile acelei concluzii i se ciocniră în minte la fel ca valurile oceanului de stânca pe care se afla. Era pentru prima oară când escaladase Nuikaohao, prin urmare experiența în sine nu avea cum să-i împrospăteze amintirile. Și atunci fie Nadia îl mințise, fie îi scăpa ceva. Ceva extrem de important. Dar ce anume? Încercă o trecere în revistă a discuțiilor pe care le avusese cu soția lui. Tot ce-i povestise păruse logic și adevărat. Totul se potrivea și se îmbina perfect, dar în mod clar nu era așa. Toată povestea nu era decât o înșelăciune. Dar de ce, pentru care motiv și pornită de unde? Cine? Și ce rol juca Nadia în tot acel scenariu? Erau amândoi victimele unui experiment psihologic ori făcea și ea parte din înșelăciune? Presupusa lui soție nu avea atitudinea distinctă a unui agent, așa cum pretindea că este. Spionii dezvoltă un fel de-al șaselea simț, percepându-se unul pe altul. Un fel de frăție în umbra morții, mereu la pândă, mereu

privind peste umăr. Și era evident că Nadia nu făcea parte din acel club restrâns. Nu păruse deloc conectată la mediul înconjurător, în ochi nu i se oglindea prezența de spirit necesară planificării permanente a situațiilor de urgență. Nu era preocupată cu identificarea rutelor de evacuare și-a punctelor potivite pentru contraatacuri ori a pozițiilor defensive, obiceiuri care deveneau rapid o a doua natură pentru agenții sub acoperire. Cel puțin cei care reușeau să se afle mereu cu un pas înaintea morții. Și atunci cine era? Îl mințise cu bună știință? În ce scop? Exista cel puțin o modalitate pentru a afla.

Seattle, Washington

— Cum neutralizezi măsurile de securitate? Vă infiltrați în echipă? Cât durează instalarea finală?

Konstantin ura să explice detaliile unei misiuni. Operațiunile sub acoperire nu erau manevre militare, fluiditatea era imperativă, îngăduind libertate de mișcare operatorilor astfel încât să se poată adapta realităților din teren în loc să se simtă constrânși de planuri preconcepute pe baza informațiilor depășite. Dar Vladimir nu era de aceeași părere.

— Cu măsurile de securitate mă descurc la fața locului, încercă să-l mulțumească fără să-i ofere prea multe detalii. Am un card de acces. N-am definitivat încă planul în ceea ce privește infiltrarea echipei pentru operațiunea finală de instalare. Xiang estimează că are nevoie de cinci ore pentru asta, presupunând că putem beneficia de o echipă de zece oameni.

— Care e cel mai potrivit moment pentru instalare? Presupun că destul de târziu în procesul de fabricație pentru a evita detectarea circuitului suplimentar.

În mod clar, Vladimir discutase cu inginerii.

— După finalizarea fabricării și-a controlului calității, probabil înainte de ambalare.

— Trebuie să se întâmple luna asta.

Konstantin era conștient de acel fapt. Următoarea livrare se îndrepta spre Southwest Airlines, care zbura doar pe piața internă. Menținerea terorii pe teritoriul Statelor Unite era de o importanță majoră pentru reușita operațiunii. Rodin insistase asupra faptului că trebuia să fie o tragedie strict americană pentru a limita ancheta și-a crea un nou 9/11, afectând companiile aeriene timp de luni de zile, dacă nu chiar ani. Până când se finalizau investigațiile, comisiile Congresului ar fi dezbătut măsuri preventive elaborate. Plus că ar fi durat mult timp ca aeroporturile să fie reconstruite și încrederea publicului să fie recâștigată. Între timp, pierderea călătoriilor cu avionul ar fi devastat economia americană.

— Da, luna asta, confirmă Konstantin cu o siguranță pe care n-o simțea. Sistemele autopilot rămân blocate zile întregi între departamente, avem timp.

Biroul Oval, Casa Albă

Seth Ackerley ciocăni și băgă un cap pe ușă.

— Da? ridică președintele Powell privirea din dosarul aflat pe birou.

— Senatoarea Bennett și domnul Lachlan vor să vă vadă, îl informă Seth.

— Poftește-i înăuntru.

— Bună seara, domnule președinte, spuse senatoarea Bennett două minute mai târziu, făcându-și apariția în birou.

Daniel Lachlan o urmă cu aceeași expresie procupată pe care o afișa de când devenise șeful personalului Casei Albe.

— Avem veşti, spuse cu voce scăzută. Boris Voloshin, candidatul nostru pentru a-l înlocui pe Rodin a fost asasinat. O bombă i-a explodat azi-dimineaţă în maşină.

Powell îl privi cu o expresie şocată.

— Dumnezeule mare!

— Aşa am zis şi eu, domnule preşedinte, interveni senatoarea Bennett. Şi se pare că nu e o simplă coincidenţă. *Rogue* a dispărut de două zile, se referi la Vaughn, folosindu-i numele de cod.

— Cum adică a dispărut?

— Adică a pierdut două transmisiuni consecutive şi nu reuşim să dăm de el.

— Crezi că e vreo legătură între moartea lui Voloshin şi dispariţia lui? E posibil să fi fost capturat şi interogat?

— Eu personal cred că ne-a vândut, comentă Daniel pe un ton sec.

— Nu împărtăşesc deloc această opinie, se grăbi să precizeze senatoarea Bennett. Sunt convinsă că *Rogue* n-ar colabora niciodată cu cineva ca Rodin.

— Ca o măsură de precauţie, înainte să plece spre Moscova, Jack Silva l-a injectat cu un nano-chip de localizare, interveni din nou Daniel.

— Şi?

— Şi-am localizat semnalul pe o insulă privată din Hawaii.

— Ceea ce nu reprezintă neapărat o dovadă incriminatoare, comentă senatoarea pe un ton sceptic. Până la urmă, Alcatraz e tot o insulă.

Powell închise ochii şi inspiră adânc.

— Imaginile prin satelit indică faptul că în afara lui, singurul ocupant al insulei e o femeie cu care se pare că se află într-o relaţie mai mult prietenoasă decât ostilă, explică Daniel. Informaţiile sunt încă neconcludente.

Având în vedere nivelul de secretizare al operațiunii, n-am ordonat relocarea satelitului, astfel încât nu are acoperire decât o singură oră din douăzeci și patru.

— Foarte bine, aprobă președintele Powell. Nici n-o face, nu ne putem permite să atragem atenția asupra acestei situații.

— Deocamdată l-am trimis pe Jack în recunoaștere, îl informă Daniel cu o mină gravă. În scurt timp ar trebui să avem niște răspunsuri.

— Sunt sigură că *Rogue* este și va rămâne loial, spuse Bennett pe un ton hotărât.

— Mi-aș dori din suflet să fiu de acord cu tine, Olivia, zâmbi trist Powell. Dar asasinarea lui Voloshin e o coincidență prea mare dacă ne gândim cu cine avem de-a face. Rodin poate fi incredibil de convingător și are resurse nelimitate. Oricum, nu cred că are vreun sens să ne lansăm în speculații, sunt convins că Jack va afla cât de curând adevărul.

13

Insula Nalukäkala, Hawaii

Vaughn se afla la jumătatea distanței dintre stâncă și vilă atunci când ideea îl izbi cu forța unei raze orbitoare de lumină într-o peșteră întunecată plină cu lilieci. O revelație bruscă cu implicații înspăimântătoare. Alexandr Rodin. În acel moment, totul căpătă sens. Cine, cum, unde și, cel mai important, de ce. O schemă atât de cuprinzătoare, încât nu exista nicio îndoială cu privire la faptul că Rodin aflase cumva despre operațiunea de asasinare. Asta era singura explicație pentru o punere în scenă atât de complexă cu simplul scop de a-l păcăli. Un geniu tactic trebuie să fi construit un scenariu elaborat, după care închiriase, împrumutase, cumpărase ori furase o insulă întreagă. Pentru distrugerile cauzate de presupusul uragan probabil folosiseră tractoare și tunuri de apă. Nadia fusese selectată datorită frumuseții ei șocante și antrenată în ideea de a-l păcăli complet de cap, jucându-și rolul perfect fără riscul de a fi detectată. Aroganța unui scenariu atât de costisitor nu era chiar atât de greu de digerat dacă lua în calcul puterea financiară a lui Rodin. Forbes estima valoarea netă a averii lui la peste două sute de miliarde de dolari. În acel context, banii necesari pentru o înșelăciune de o asemenea amploare chiar nu reprezentau o problemă. Locul ales era ideal,

o insulă pustie oferind avantaje operaționale majore. O posibilitate mai mare de control și lipsa acoperirii prin satelit. Plus acceptarea lui pe care contaseră. În definitiv, cine ar fi refuzat ideea unui viitor în care se împleteau iluziile unei femei splendide și-o insulă privată?

În retrospectivă, focalizarea tactică a Nadiei oferea răspunsuri esențiale. Voia să știe cum intenționa să-l omoare pe Rodin. Schema de reconstrucție a amintirilor uitate era o modalitate genială de navigare sub radar direct către subiect. De ce n-ar fi discutat detalii cu o soție care fusese implicată în operațiune și știa deja imaginea de ansamblu?

Vaughn își continuă drumul, în minte încolțindu-i o întrebare și mai îngrijorătoare. Cum? Cum aflase Rodin de planul lui Powell? De unde știa că el trebuia să fie asasinul lui? Întrebări cruciale la care avea să răspundă mai târziu. Pentru moment, trebuia să se concentreze asupra supraviețuirii.

Care e prioritatea mea principală? începu un dialog mental menit să-i limpezească gândurile. *Să mă întorc la Nadia. De ce? Cu cât lipsesc mai mult, cu atât devine mai suspicioasă. Presupunând, bineînțeles, că e spionul lui Rodin. Există vreo altă explicație? Nu. Deci am picat într-o capcană amoroasă... cel mai vechi truc din manualul de spionaj. Pentru că e atât de frumoasă și-am dorit-o, mi-am dorit să fie adevărat. Și pentru că e atât de convingătoare. Încă nu pot să cred că e spion. O fi rusoaică? Nu mai contează. Altceva e important. Lucrează singură? Mai e cineva pe insulă? Care e planul de rezervă în cazul în care-mi dau seama de adevăr? echipa operațională trebuie să fie aproape. Ne urmărește și ne ascultă. Deci trebuie s-o duc într-un loc unde n-au ochi și urechi. Odată ce va ști că e singură și lipsită de apărare, o iau la întrebări și-o presez fără milă. Probabil mai mult decât mi-aș dori...*

totuși, în mod sigur au un plan în caz de urgență. Poate are vreo armă ascunsă pe undeva ori e maestru kung-fu, poate i-au otrăvit unghiile... poate dispune de un fel de buton de alarmă. Medalionul cu opal, îl poartă mereu la gât. O simplă apăsare și echipa își face apariția.

Ceea ce era complet inutil. Chiar dacă Nadia era spionul lui Rodin și n-ar fi avut nicio problemă să-l dea pe mâna asasinilor Spetsnaz, Vaughn știa cu siguranță că n-ar fi putut să-i facă vreun rău. Când ajunse în dreptul vilei, se pregăti mental pentru posibilitatea de-a o găsi pe prispă, așteptându-l cu un pahar cu vin în mână și o expresie ușurată. Dar nu era nimeni acolo. Nu auzi decât vuietul oceanului și vântul strecurându-se printre frunze. Deschise ușa fără niciun zgomot, moment în care simți mirosul inconfundabil al prafului de pușcă.

Seattle, Washington

— Trebuie să fie soare pe undeva prin lume, spuse Xiang, întinzând două carduri de acces OpenX paznicului postat la intrarea principală.

Bărbatul mormăi ceva, scanând fiecare card în parte. Konstantin se forță să rămână nemișcat. Cei doi posesori ai cardurilor zăceau pe patul unui motel ieftin, în timp ce Lucy îi pompa cu somnifere. Echipa lui Xiang decupase pozele celor doi angajați de pe carduri și le înlocuise, astfel încât nici nu mai fusese nevoie de deghizare.

— Pe aici, spuse Xiang atunci când intrară în holul principal. O luăm spre sala de relaxare să evităm prima zonă cu scanere de mișcare.

Konstantin îl urmă fără niciun cuvânt. Nimeni nu le acordă atenție, angajații îndreptându-se grăbiți spre punctele de lucru. O luară la dreapta și Xiang se opri brusc.

— L-au mutat.

— Ce anume?

— Scanerul pentru mișcare. Nu putem să-l mai evităm.

Konstantin își mută privirea de la Xiang la piesa problematică de echipament de securitate ce părea similară cu scanerele corporale utilizate în aeroporturi, cu excepția faptului că era de zece ori mai lungă și nu necesita oprirea din mișcare. Analistul de serviciu se afla la aproximativ douăzeci de metri, verificând identitatea angajaților pe ecranul din fața lui. Konstantin știa că ar fi trebuit să renunțe, dar nu avea de gând s-o facă. Timpul era limitat și Vladimir îi respira în ceafă. Trebuia să acționeze cât mai repede.

— Ce naiba facem? murmură Xiang.

— Cel mai bine ar fi să ne despărțim. Tu treci primul. Găsește un grup de oameni și amestecă-te printre ei.

Îi întoarse spatele fără a mai aștepta un răspuns și se strecură în camera de relaxare. Își luă o cafea și se prefăcu captivat de ecranul telefonului mobil până când ultimul grup de persoane părăsi încăperea, moment în care se amestecă printre ei. În timp ce străbătea tunelul cu scanere, înconjurat de restul angajaților, încercă să nu-i acorde atenție analistului nici cât unei piese de mobilier. Atitudinea nu fu reciprocată.

— Vă rog să-mi arătați cardul de acces, îi ceru analistul.

Konstantin îl ignoră.

— Domnule!

Konstantin ridică privirea.

— Cu mine vorbiți?

— Da, vă rog să-mi arătați cardul de acces.

Konstantin scoase cardul din buzunar și i-l întinse. Analistul îl trecu printr-un scanner și primi unda verde. Konstantin răsuflă ușurat și aștepta răbdător, afișând o expresie plictisită.

— Aveți echipament electronic în servietă, domnule Richards? întrebă analistul.

Konstantin arcui o sprânceană.

— Asta e, interferențe magnetice. Mi s-a mai întâmplat și înainte.

— Vă rog treceți din nou prin scanner fără servietă, îi ceru analistul.

Konstantin acceptă cardul înapoi și se îndreptă către scaner, mintea lucrându-i cu furie. Cu coada ochiului îl zări pe Xiang mai departe pe coridor. Trecu prin tunel și aproape ajunse la sfârșit când lumina roșie se aprinse pe ecranul analistului. Konstantin îi aruncă o privire nedumerită, continuând să se apropie de el.

— Echipamentul meu a defectat aparatul?

— Nu prea văd cum, răspunse analistul, ridicându-și privirea la el.

— Pun pariu că așa e.

Konstantin extrase o cutie neagră cât un pachet de țigări din servietă. Întinse mâna ca pentru a i-l oferi analistului, dar în ultimul moment apăsă un buton și i-l înfipse în piept, electrocutându-l.

Insula Nalukäkala, Hawaii

Vaughn înjură în gând. Din nou se afla într-o situație delicată fără să dispună de nicio armă de foc. Și de data asta nu avea nici măcar un cuțit. Însă Nadia avea cu siguranță o armă ascunsă pe undeva, doar că nu dispunea de suficient timp ca s-o caute. Se strecură în hol, întrebându-se dacă ea era atacatorul ori ținta. În ambele cazuri, era clar că nu erau singuri pe insulă. Din câțiva pași ajunse la intrarea arcuită dincolo de care se afla bucătăria și camera de zi, unde o zări pe Nadia. Stătea nemișcată pe canapea, cu ochii în tavan și mâinile

pe lângă corp. Era moartă? Se îndreptă rapid spre ea, știind prea bine că e o greșeală, dar nefiind în stare să-și învingă acel impuls. Probabil inima lui încă nu aflase veștile despre faptul că de fapt nu era deloc soția lui.

— Am prins-o în timp ce trimitea un mesaj codificat, auzi o voce cunoscută în spatele lui. Poți să crezi așa ceva?

Vaughn se întoarse încet, descoperindu-l pe Jack sprijinit de pervazul ferestrei ce dădea spre curtea din spate, cu câte un pistol în fiecare mână. Un Glock în mâna dreaptă și o armă mai mică pe care nu reuși s-o identifice în stânga.

— Nu știu să citesc în rusă, dar e clar că ești victima unei înscenări.

Vaughn încuviință din cap, neștiind cum ar putea explica situația în așa fel încât să nu pară că-și pierde mințile. Probabil Jack amesteca informații corecte cu ipoteze false, însă deocamdată Nadia era prioritatea lui. Îi verifică pulsul, simțindu-l puternic și stabil sub degete.

— Am împușcat-o cu tranchilizant, îl informă Jack. Ar trebui să-și revină într-o jumătate de oră.

— Cum m-ai găsit?

Jack puse pistolul cu tranchilizant pe masa din stânga lui și scoase un telefon mobil din buzunarul din spate al blugilor. Îl deblocă și întoarse ecranul spre el pentru a-i arăta o aplicație deschisă cu o hartă pe care pulsa un punct roșu.

— Să nu-mi spui că ai uitat micul nostru moment intim când te-am injectat cu un nano-chip, spuse pe un ton ironic. La cererea ta, aș adăuga.

— Mda, în momentul ăsta stau cam prost la capitolul amintiri, mârâi Vaughn.

Jack băgă telefonul la loc în buzunar și întinse mâna după pistolul cu tranchilizant.

— Președintele Powell e pe punctul de-a crede că ne-ai trădat. I-am spus că nu poate fi adevărat, dar nu m-a crezut pe cuvânt. Apropo, insula e beton și femeia... fără cuvinte. Probabil și eu aș fi fost tentat să mă vând cu așa ispite, dar tot sunt surprins că tocmai tu ai picat într-o capcană clasică. O greșeală de amator. Serios, Vaughn, credeam că ești mai bun de atât.

— Ai înțeles totul greșit, încercă Vaughn să explice.

— Asta să i-o spui lui Boris Voloshin, replică Jack pe un ton aspru.

— Succesorul lui Rodin? Ce legătură are el cu asta? întrebă Vaughn, mintea lui continuând să analizeze cu furie.

Prea multe variabile nu erau ceea ce păreau la prima vedere.

— Voloshin a fost asasinat la scurt timp după ce-ai dispărut din grilă. Presupun că nu e decât o coincidență, nu-i așa?

Mintea lui Vaughn se agață de un amănunt important.

— Nadia te-a văzut venind? Ai observat cumva dacă avea un medalion în mână?

— Ce? Termină cu...

Capul lui Jack se dezintegră într-un nor roșu, sângele împroșcând fereastra din spatele lui prin care intraseră nu unul, ci două gloanțe ucigașe. Vaughn descifră și plasă fiecare sunet în parte în mod automat. Cele două arme care-l împușcaseră pe Jack. Sunetul bucăților de plumb pătrunzând în carne. Cele două arme din mâinile lui Jack, care probabil apăsase pe trăgaci într-un ultim gest reflex. Glonțul provenit din Glock înfigându-se în peretele din spatele lui. O a doua încărcătură cu tranchilizant ce se înfipse cu un zgomot sec în pieptul Nadiei. Capul distrus al lui Jack lovindu-se de dalele din marmură de pe jos. Vaughn se aruncă la pământ,

cu privirea fixată pe fața plină de sânge, impunându-și să nu se gândească la faptul că Jack era mort. Avea timp să-l jelească după.

Doi bărbați masivi îmbrăcați în uniforme ale Pazei de Coastă și înarmați cu pistoale automate năvăliră în casă, îndreptându-se spre trupul lui Jack. Vaughn estimă că mai avea aproximativ trei secunde să trăiască; două secunde până-l descopereau, plus un al treilea bonus până când îndreptau armele spre el și apăsau pe trăgaci. Doi bărbați înarmați în mișcare, un bărbat neînarmat pe podea. Ar mai fi putut câștiga câteva secunde plonjând sub masa joasă din centrul camerei de zi, transformând-o într-un scut protector. Și apoi? Întinse mîna după cea de-a doua încărcătură cu tranchilizant din pieptul Nadiei. Și-o înfipse la repezeală în brațul stâng și se întinse pe jos, forțându-se să închidă ochii și să se relaxeze pentru a părea că-și pierduse cunoștința.

Seattle, Washington

Analistul se prăbuși la podea și Konstantin privi în jur. Liber. Bineînțeles, primul angajat care se întâmpla să treacă pe acolo avea să sune alarma. Servieta era de asemenea o mare problemă. Dacă o căra după el, avea să-l încetinească. Dacă o lăsa acolo, probabil toată lumea ar fi crezut că e o bombă. *O bombă,* își repetă în gând. Asta chiar era o idee. O plasă lângă trupul inert al analistului, imaginându-și isteria. Un analist inconștient cu o servietă mare lângă el. Teroarea avea să le îndrepte măcar temporar atenția de la găsirea intrusului la salvare. Sau, cel puțin, așa spera.

Konstantin o rupse la fugă, nu spre ieșire, ci mai degrabă spre zona de ambalare și expediere, acolo unde se aflau camioanele de transport. Pieptul începu să-i

vibreze. Pe moment nu-și dădu seama ce se întâmplase, apoi i se răci creierul. Lana apăsase butonul de alarmă. În timp ce perechea originală a medalionului Lanei se afla în posesia echipei de intervenții postate pe o navă a Pazei de Coastă din apropierea insulei Nalukākala, Konstantin insistase să primească o copie pentru liniștea lui sufletească. Atâta timp cât nu vibra, știa că Lana e-n regulă. Restul nu erau decât detalii. Detalii dureroase la care era mai bine să nu se gândească. Însă acum știa că e în pericol. Și asta în cel mai prost moment posibil.

Konstantin încercă să nu se mai gândească la iubita lui, dând buzna prin două uși duble în zona de transport. Douăsprezece seturi de cortine din plastic gros se mișcau în bătaia vântului de-a lungul peretelui opus într-o încercare inutilă de-a împiedica aerul rece să intre prin rampele de încărcare a tirurilor. Din punctul lui de vedere semănau cu porțile raiului pentru că reprezentau libertatea. Zeci de rafturi din metal se ridicau spre tavan, împărțite pe paleți distribuiți în mod egal pe pardoseala din beton vopsită gri deschis și marcată cu linii și numere albastre șerpuind printre coridoarele de stivuitoare. Cât de curând, unul dintre acei paleți urma să fie încărcat cu cincizeci de sisteme de pilot automat destinate aeronavelor Boeing pentru Southwest Airlines. Și dacă Konstantin își făcea treaba, fiecare sistem în parte avea să cântărească cu trei grame mai mult decât de obicei.

Se îndreptă spre cea mai apropiată cortină din plastic, încercând să nu facă mișcări bruște care să atragă atenția asupra lui. Trei tiruri fuseseră încărcate și două descărcate, inclusiv un transport UPS. Își fixă privirea pe tirul maro, știind că șoferul nu-și putea permite să piardă timpul aiurea. Șoferii UPS încasau bonusuri pentru viteza de livrare. Cu puțin noroc îl putea imobiliza, luându-i locul și hainele pentru a ieși cu tirul pe poarta principală.

Rapid și curat. Alarma îi strică planurile. Începu să urle în timp ce se furișa pe sub o cortină afară în ploaia torențială. Cineva găsise analistul și servieta suspectă. Protocoalele privind siguranța și securitatea urmau să fie implementate dintr-o secundă în alta. Fără îndoială, șoferul UPS urma să fie legitimat și tirul percheziționat. În curând aveau să fie vizionate înregistrările camerelor video și ar fi fost descoperit. Nu mai avea nici timp, nici un plan coerent de evadare.

Se întrebă dacă Xiang părăsise deja clădirea. Sunetul unei portiere trântite îi atrase atenția. Soferul UPS se pregătea de plecare. Konstantin alergă spre tir, sărind peste bălțile imense. Se agăță de ușile din spate exact în momentul în care vehicolul se puse în mișcare și se cățără rapid pe acoperiș. Se lungi pe burtă, prinzându-se cu mâinile de margini pentru a nu aluneca în timpul unei curbe. Totuși odată ce șoferul ieșea pe autostradă, ar fi zburat cu viteza luminii pe parbrizul mașinii din spate, dar la asta avea să se gândească mai târziu. Mai întâi să iasă pe poarta principală fără alte incidente și apoi mai vedea ce urma să facă. Își ridică capul pentru a privi în jur. Poziționat central deasupra containerului, se afla la aproximativ zece metri distanță de la sol. Cât de departe ar fi trebuit să stea gardianul ca să-l vadă? Nu se putea concentra la trigonometrie în acel moment, nu cu Lana în pericol și cu propria lui supraviețuire în balanță. Și, oricum, nici nu mai conta pentru că șoferul încetini în apropierea porții principale. Indiferent de rezultat, nu mai putea da înapoi.

14

Insula Nalukākala, Hawaii

Viața lui Vaughn atârna de un fir de păr. Mort sau viu. Ce li se ordonase? Să-l ia prizonier? Un glonț în tâmplă? Li se acordase libertatea de-a improviza? Unul dintre cei doi asasini se apropie de el și-l lovi cu piciorul în coapsă. Vaughn nu reacționă, pregătit deja pentru asta. Se concentră să inspire și să expire aerul în mod superficial, folosind doar partea superioară a cavității toracice. Din punct de vedere tactic, rusul făcuse o mare greșeală. Ar fi trebuit să-l lovească între coaste dacă-și dorea o reacție. O astfel de lovitură ar fi fost mult mai greu de îndurat.

— Cine crezi că e? întrebă în rusă celălalt asasin, privind în jos la trupul lui Jack.

— Neinteresant, răspunse primul. A venit singur și asta e tot ce contează.

— Și acum ce facem?

— Îi luăm pe amândoi. Ne folosim de tot ce-a aflat Lana și extragem restul de la american.

Aha, deci pe *soția lui* o chema de fapt Lana se gândi Vaughn. Era bine de știut.

— Pe ăsta mort îl lăsăm aici?

— Nu, îl luăm cu noi și-l aruncăm în ocean. Dar mai întâi facem curat pe aici, Vladimir nu vrea urme.

— Atunci trebuia să trimită naibii o echipă de curățători, mârâi iritat cel de-al doilea asasin.

— Vin, dar probabil o să fie ocupați să repare pontonul și antena satelit. Cât timp crezi că durează până-și revine americanul?

— Depinde de tranchilizant, probabil câteva ore. Îl cari pe mort la șalupă ori vrei să-i cureți creierii de pe pereți?

— Mă duc să caut mopul.

— Treaba ta. Dar mai întâi ocupă-te de american, n-avem nevoie de surprize. Leagă-l ca lumea, am înțeles că e mare șmecher.

— Da, da, ce să spun... dacă e să ne luăm după filme, toți americanii sunt veri primari cu Jason Borne.

Vaughn se pregăti mental pentru ceea ce urma. Să rămână inert în timp ce era imobilizat echivala cu escaladarea unui traseu cu grad 5 de dificultate în timp ce privea tot timpul în jos. Mintea îi analiză furios toate variabilele. Mâinile în față ori la spate? Putea lupta fără probleme cu mâinile legate în față. Cu ele la spate era ceva mai dificil, dar nu imposibil. Urmau să-i imobilizeze și picioarele? Nu-și putea permite să aștepte, trebuia să atace imediat indiferent de circumstanțe.

Seattle, Washington

Konstantin ascultă reverberațiile bătăilor propriei inimi prin oțelul rece. Ploaia îi intra în ochi, orbindu-l, dar nu îndrăznea să clintească niciun mușchi. Tirul opri în dreptul gheretei gardianului și auzi voci.

— Ești singur? întrebă gardianul.

— Păi, nu vezi? pufni șoferul pe un ton exasperat.

— Sigur?

— Ce-ar fi să-ți faci treaba pentru care ești plătit ca să te convingi și singur?

— Și în spate nu e nimeni?

— În niciun caz.

— Cum poți fi atât de sigur?

— Containerul ăsta pleacă la Hamburg. E burdușit, nici măcar o fantomă nu mai are loc acolo.

— Cred că totuși o să arunc o privire.

— Grăbește-te, am pierdut deja destul timp și am un program strict pe care trebuie să-l respect.

Ușile din metal scârțâiră prelung atunci când fură deschise. După câteva minute fură închise la loc.

— Ai avut dreptate, liber.

Șoferul mormăi ceva și băgă în viteză. Tirul se urni din loc. Konstantin răsuflă ușurat, apoi își aminti unde se află. Imediat ce avea să ajungă pe autostradă, era un om mort. Șaizeci și cinci de kilometri pe oră prin ploaie ar fi însemnat hipotermie în doar câteva minute și asta doar în cazul fericit în care nu zbura de pe acoperiș sub roțile mașinilor din spate. Pentru prima oară în viața lui, se rugă pentru o lumină roșie de semafor, făcând promisiuni solemne legate de mersul la biserică și copii nenăscuți. Însă la singura intersecție până la autostradă, lumina semaforului rămase verde. În timp ce tirul se angajă pe prima bandă a rampei de intrare pe I-5, autostrada spre Portul Seattle, decise să încerce să se târască până la spațiul protejat dintre cabina tirului și container. Ce altceva putea face? Nu avea decât maximum câteva secunde pentru a acoperi o distanță de aproximativ cinci metri. Vântul și ploaia îi îngreunau înaintarea, dar se forță să se miște constant și rapid ca o șopârlă cu coada în flăcări. Tirul intră pe autostradă și începu să accelereze. Disperat, Konstantin se mișcă mai repede. Șoferul schimbă viteza, tirul încetinind pentru câteva fracțiuni de secundă și Konstantin decise să-și asume un risc imens. Își strânse picioarele sub el

și împinse cu toată puterea, sărind pur și simplu spre înainte ca o broască. Indiferent dacă fu vorba despre forța căpătată în fața fricii, o pală de vânt schimbător ori intervenție divină, Konstantin n-avea s-o știe niciodată, reuși să parcurgă distanța, prăbușindu-se în spațiul strâmt și murdar din spatele cabinei camionului.

Șoferul frână brusc, trăgând de volan către marginea drumului. Tirul opri cu un geamăt înfundat. Portiera se deschise și Konstantin se strecură în partea dreaptă, sărind la pământ în același timp cu șoferul și rupând-o imediat la fugă pe câmp, o umbră în ploaia torențială. Nu privi peste umăr atunci când șoferul strigă după el. Mai bine să nu-i ofere mai multe informații decât avea deja în cazul în care se hotăra să sune la poliție. Dar Konstantin se îndoia că avea s-o facă, pierzând astfel timp prețios. În timp ce alerga prin perdeaua densă de ploaie, nu se gândi la faptul că-și scosese fundul din foc doar printr-o minune, nici la faptul că întreaga misiune fusese compromisă, ci la singurul amănunt ce conta cu adevărat. Lana activase alarma de urgență și el nu se afla acolo s-o protejeze.

Insula Nalukäkala, Hawaii

Vaughn rămase nemișcat în timp ce rușii deschiseră și închiseră uși de dulapuri și cabinete, probabil căutând produse de curățat. Auzi pași ce se apropiară de el și după câteva momente cineva îl apucă de umăr și șold pentru a-l rostogoli pe burtă. Mâinile îi fură imobilizate la spate. La naiba, cum nu se putea mai rău. Ultima șansă pentru o luptă convențională îi aluneca printre degete ca și cum ar fi traversat un pod în direcția greșită. Și cu toate astea, nu putea ataca cu celălalt rus încă în cameră. Dacă n-ar fi fost înarmați, poate ar fi avut vreo șansă. Dar

erau. Începu să se gândească la foarfece și cuțite. Unde să le găsească, cum să le folosească. Timp și procente. În timp ce schița un plan de atac în minte, celălalt rus părăsi în sfârșit vila, trăgând cadavrul lui Jack învelit într-o pătură în direcția generală a pontonului. Mai avea aproximativ șaizeci de secunde înainte ca șansele de reușită să devină nule. Pentru moment întrevedea o posibilitate, chiar dacă era nevoit să se lupte cu mâinile legate la spate. Plus că rusul avea o armă. Cincizeci de secunde. Rusul începuse să curețe sângele lui Jack și Vaughn intră în acțiune, trăgându-și genunchii sub el pentru a se ridica în picioare. Patruzeci de secunde. Din doi pași se apropie de rus, care demonstră prezența de spirit a unui adevărat profesionist și pivotă brusc, întinzându-i capul cu coada mopului pentru o lovitură nimicitoare. Dacă Vaughn nu s-ar fi eschivat suficient de rapid, probabil rusul ar fi fost nevoit să-i curețe și lui creierii de pe pereți. Dar Vaughn fu suficient de rapid. Treizeci de secunde. Profitând de forța gravitațională, Vaughn se lansă într-o lovitură de picior prin rotație. Impactul cu tâmpla rusului fu devastator, amețindu-l pe loc. Vaughn îi seceră picioarele de sub el și sări în aer, urmându-l în cădere și aterizându-i cu genunchiul pe gât. Se auzi un trosnet oribil și rusul începu să se zbată spasmodic pe podea, cu ochii aproape ieșiți din orbite. Vaughn se repezi spre Glock-ul lui Jack, care rămăsese pe podea. Zece secunde.

— N-am futut niciodată o vedetă de cinema, se auzi vocea celuilalt rus la intrare. Ce zici dacă ne distrăm și noi puțin? Facem și niște poze? Putem să...

Rusul se opri brusc atunci când pătrunse în camera de zi și dădu cu ochii de colegul său. Șocul îi oferi zece secunde în plus lui Vaughn, care se rostogoli pe un umăr, apucând din mers pistolul pe la spate, aterizând

în picioare și apăsând pe trăgaci în următorul moment. Primul glonț rată, înfigându-se în ecranul plat al televizorului imens ce explodă în mii de bucăți. Vaughn își ajustă poziția o fracțiune de milimetru și următorul glonț se înfipse în șoldul rusului, învârtindu-l ca pe un elicopter în picaj. Al treilea glonț îi pătrunse în piept, nu neapărat în inimă, dar suficient de aproape.

Seattle, Washington

Metal cât cuprinde, sticlă colorată, lemn sculptat, pește proaspăt, arhitectură de tip SF și aglomerație, toate învăluite în ceață, ploaie și un parfum pregnant de cetină și verdeață, capitala statului Washington avea o vibrație diferită față de celelalte orașe ale Americii. Probabil zona în care se afla îi oferea acea aură deosebită, prinsă între munți și ocean pe malul Golfului Puget, în partea de est aflându-se Lacul Washington și Cascada Mountains. Orașul lui Jimi Hendrix, al formațiilor Nirvana și Pearl Jam, al stilului grunge și mai ales al primei cafenele Starbucks, Seattle era cunoscut și sub numele de Emerald City datorită cadrului natural de excepție înconjurat de ape de culoarea smaraldului. Centrul vechi era vestit pentru clădirile istorice, muzeele și galeriile de artă, în timp ce Downtown era deja reprezentativ pentru aglomerația de zgârie-nori și zecile de mega-corporații, precum și turnul de observație Space Needle prevăzut cu un restaurant rotitor la o înălțime de o sută cincizeci de metri de unde turiștii puteau admira Muntele Rainier și întinderea orașului cu cartiere mici înțesate cu restaurante și cafenele amplasate pe malul apei mărginit de Elliot Bay. Dar Seattle nu era doar orașul marilor corporații precum Microsoft, Boeing și Starbucks, ci și a centrelor comerciale moderne în aer liber precum Pike

Place Market, una dintre cele mai populare și mai vechi piețe, o combinație de artă, obiecte lucrate manual, fructe de mare proaspete și flori ce găzduia peste o sută de fermieri, o sută cincizeci de meșteșugari, aproape trei sute de comercianți și cincizeci de actori ambulanți.

Însă Konstantin nu se afla acolo pentru reprezentațiile pline de farmec, ci pentru că Xiang îi indicase piața ca loc de întâlnire în cazul în care planul lor se ducea de râpă și erau nevoiți să se despartă. Ceea ce părea să aibă logică. O mare de oameni și o multitudine de căi de acces, plus atitudinea apatică a lucrătorilor cu salarii minime și locuri de muncă temporare. O persoană putea să stea acolo de la deschidere și până la ora închiderii fără să fie observată. Dar Xiang nu era acolo. Konstantin își cumpără un Mocca Venti și se așeză la o masă, decizând să aibă răbdare. Sorbi din lichidul delicios timp de nouăzeci de minute fără niciun semn din partea partenerului său. Și-l imagină închis într-o cameră întunecată din inima sediului OpenX, la o discuție intimă cu șeful echipei de securitate, probabil un fost militar care cunoștea prețul câștigării unui război și valoarea evitării publicității proaste. Un bărbat care nu avea să ezite să tortureze un asiatic prins într-un act de spionaj înainte să-i arunce cadavrul în Puget Sound.

Nici situația în care se afla Konstantin nu era cu mult mai bună. Ok, evitase capturarea, dar nu și tortura psihică datorită grijilor în legătură cu siguranța Lanei. De ce declanșase alarma, din greșeală ori se întâmplase inimaginabilul? Faptul că nu știa îl ucidea pe dinăuntru. Nu putea să-l sune pe Vladimir fără telefonul criptat care se afla în camera lui de hotel și chiar dacă ar fi putut, ar fi fost un prost s-o facă înainte de-a afla ce se întâmplase cu Xiang. Vladimir nu i-ar fi răspuns la nicio întrebare până când n-ar fi aflat rezultatele dezastruoase ale incursiunii

la sediul OpenX. În ultima convorbire subliniase faptul că președintele Rodin aștepta cu nerăbdare actualizarea proiectului său de suflet. Nu, nu-l putea suna pe Vladimir să afle noutăți despre Lana înainte de-a avea un plan clar pentru a-și îndeplini misiunea. Așa că rămase pe loc, așteptându-l pe Xiang și contemplând imaginea de ansamblu. Operațiunea SPACEOFF și impactul global pe care urma să-l aibă. Cu cât se gândea mai mult, cu atât mai puțin își dorea *misiunea istorică* pe care i-o încredințase Rodin. Ca spion, treaba lui era să servească interesele patriei sale. În ciuda stigmatizării, spionajul beneficia de o semnificație aparte, o muncă onorabilă atunci când se respectau câteva reguli simple. Periculoasă, dar necesară. Prin contrast, Operațiunea SPACEOFF nu servea în mod direct intereselor Rusiei. Era un act de război. Un război neprovocat și cu urmări catastrofale. Konstantin nu era prea sigur ce avea de gând să facă. În ultimul timp se părea că nu mai e sigur de nimic.

Xiang fusese tentat să plece și să nu se mai uite înapoi, delimitându-se de activitățile sale extracuriculare. Riscul crescuse exponențial și nici nu mai conta pentru cine lucra Konstantin, britanici, israelieni, est-europeni sau cine mai știe cine. OpenX era o fortăreață și acum arcașii erau deja pe metereze. Dar nu putea pleca. Avea nevoie de bani. N-avea sens să încerce să-i explice lui Konstantin situația precară în care se afla, străinii nu se puteau raporta la situația din China. Guvernul avea la dispoziție 1,4 miliarde de oameni și în aceste condiții era practic imposibil ca cineva să devină indispensabil. Șeful lui Xiang avea să-l înlocuiască într-o secundă

la primul iz de scandal. Occidentalii nu erau atât de vulnerabili. După cum îi reamintea necontenit soția lui, singura stabilitate la care putea spera vreodată era doar cea bancară. Așa că decise să rămână.

— Unde ai fost? întrebă Konstantin atunci când se așeză la masă.

— Asta e și întrebarea mea, răspunse Xiang cu o grimasă. Ultima dată când te-am văzut, fuseseși oprit de analist. După care a început să sune alarma. Ai apărut aici cu o întârziere de trei ore cu aerul cuiva care a luptat și-a pierdut.

— Crezi că m-au prins și-am făcut o înțelegere?

— Păi, da, la început cam asta am crezut. Te-am urmărit cum îți bei cafeaua timp de aproape două ore până m-am convins că n-ai fost urmărit și ești singur.

— Cum trecem de scanerele de mișcare?

— Habar n-am, în cazul în care n-ai o mantie invizibilă.

— Șeful meu așteaptă un raport detaliat al progresului din seara asta, ceea ce înseamnă că poți să-ți iei la revedere de la milioanele de dolari.

— Un milion și jumătate, preciză Xiang pe un ton sumbru.

— Nu există nicio modalitate prin care putem păcăli scanerele?

— Dacă știam cum s-o fac, nu crezi că aș fi sugerat-o mai devreme?

— Și acoperișul? Nu putem intra pe acolo?

— Trapele de pe acoperiș sunt monitorizate și prevăzute cu alarme.

— N-ai niciun hacker care să le spargă sistemul?

— Am un tip care poate pătrunde în aproape orice organizație de pe planetă, dar tipii ăștia folosesc sisteme

personalizate și angajează talente de vârf care inventează echipamente de ultimă generație.

— Trebuie să existe o verigă slabă.

— Sunt sigur că există, dar pentru a o descoperi avem nevoie de timp.

Brusc, ochii lui Konstantin se luminară ca și cum o briză ușoară ar fi împrăștiat norii de furtună.

— Tipul ăsta despre care vorbeai chiar poate intra în sistemele oricărei organizații de pe planetă?

15

Insula Nalukäkala, Hawaii

Vaughn folosi un cuțit de bucătărie pentru a-și elibera mâinile, apoi își îngădui un moment de respiro, evaluând situația în timp ce-și masa încheieturile. Rodin probabil avea o armată întreagă la dispoziție, cadavrele din fața lui nefiind decât vârful de lance. Și președintele rus nici măcar nu era singura lui problemă. După cum îl informase Jack, președintele Powell înclina să creadă că-l vânduse, primind o insulă și o femeie superbă în schimbul unor informații vitale. Din păcate, chiar așa părea. Dispăruse la scurt timp după ce i se încredințase misiunea, după care urmase asasinarea lui Voloshin. Apoi reapăruse pe o insulă privată în compania unei femei frumoase, care după spusele celui de-al doile rus era vedetă de cinema. Jack fusese trimis după el și probabil dispariția lui nu avea să îmbunătățească situația. În momentul acela, președinții celor mai puternice națiuni aveau o problemă personală cu el și cea mai bună soluție pentru ambii era să dispară definitiv de pe fața pământului. Splendid. O frăție a asasinilor americani și ruși urma să-l vâneze ca pe un animal turbat. Trebuia să se miște și asta cât mai repede. *Când ești pe fugă, acoperă-ți urma și seamănă cât mai multă confuzie în urma ta,* îi răsăriră cuvintele lui Jack

în minte. I se puse un nod în gât la gândul că era mort, dar își impuse să treacă peste. *Acum nu e momentul,* își spuse, *mai târziu.*

Începu prin a strânge armele, portofelele, telefoanele mobile și cam tot ce găsi asupra rușilor morți într-un rucsac. Unul dintre ei avea un medalion similar cu cel al Lanei, confirmându-i teoria cu alarma în caz de urgență. Îi veni o idee și se puse imediat pe treabă. Găsi o sticlă cu alcool medicinal și steriliză cuțitul, după care-și crestă pielea antebrațului drept și extrase recipientul de mărimea unei mărgele în care se afla nano-chipul injectat de Jack. Îi scoase Lanei medalionul de la gât și-l forță cu vârful cuțitului, găsind înăuntru un circuit minuscul alimentat de o mini-baterie pe care-l înlocui cu nano-chipul. Închise cu grijă medalionul și i-l puse din nou la gât Lanei. Nu știa sigur ce urma să rezolve cu acea poliță de asigurare, dar era mai bine decât nimic.

Studie gânditor echipamentul SRAC, o abreviere a termenului Short Range Agent Communications, folosit de Lana pentru a trimite presupusa transmisiune codată, decizând să-l lase în urmă. Nu cunoștea codul de utilizare și oricum nu avea ce face cu el. Îl dezbrăcă pe unul dintre ruși de uniformă și se îmbrăcă cu ea, luând-o apoi pe un umăr pe Lana pentru a o cără până la nava Pazei de Coastă ce fusese ancorată lângă pontonul distrus. O așeză cu grijă pe puntea din spate, încercând să nu privească în direcția trupului lui Jack pe care-l zări la pro vă. Cabina de sub punte era modestă, dar adecvată pentru ce avea nevoie. O cără pe Lana pe scara îngustă și-o întinse pe pat, imobilizându-i mâinile și picioarele. O curățare rapidă a casei era tot ce mai rămânea. Nu avea timp pentru nimic fantezist și incendierea ieșea din discuție. Își șterse amprentele de pe toate locurile și lucrurile pe care le atinsese, ceea ce-i luă aproximativ o

jumătate de oră. În afara hainelor pe care le purtase, nu mai luă cu el decât două obiecte în rucsacul pe care-l cără la navă: o sticlă cu amoniac și fotografia înrămată cu el și Lana în ziua nunții.

Ajuns înapoi pe punte, scoase telefoanele mobile ale celor doi ruși din primul rucsac și le studie pentru câteva momente. I-ar fi plăcut să extragă informații din ele, dar nu le știa parolele și oricum nu-și putea permite să le păstreze. Nu cu GPS-ul incorporat. Oricum, probabil toate informațiile importante se aflau în capul Lanei. Așa că le aruncă în apă, după care-și coborî privirea la ceasul de la mână. Patruzeci de minute de când îi ucisese pe ruși. Încă treizeci de minute până la Kauai. Putea reacționa Rodin în mai puțin de două ore? Avea oameni postați în toate porturile de agrement? N-avea nici cea mai vagă idee, motiv pentru care sosise timpul să aibă o discuție serioasă cu soția lui.

Kremlin

Vladimir trecu de cele două gărzi prezidențiale postate la ușa biroului lui Rodin fără să le arunce nicio privire. Îi plăcea să le reamintească mereu faptul că poziționarea în apropierea soarelui nu te transformă neapărat într-o stea. Rodin își ridică privirea de la hârtiile de pe birou. Paranoia sa în ceea ce privea comunicațiile electronice de tot felul se traducea prin lectura a tone de hârțoage și un tocător de hârtie de dimensiunile unui frigider.

— Avem vești bune și proaste din Hawaii. Vestea proastă e că Lana a activat alarma. Echipa de intervenții a răspuns conform planului, dar n-a mai apucat să raporteze înapoi. Am activat cel de-al doilea echipaj din California și acum cinci minute m-au informat că Vaughn și Lana au dispărut. Oamenii noștri sunt morți.

— N-avem nicio informație din imaginile prin satelit?

— Nu l-am folosit. Privind în retrospectivă, a fost o greșeală. Nu credeam că o să avem nevoie de el pe o insulă mai mică decât Parcul Gorky și nici n-am vrut să atrag atenția. Americanii ne monitorizează mișcările prin satelit.

— Ce crezi că s-a întâmplat?

— Vaughn a pus totul cap la cap și-a reușit să scape.

— Casa Albă știe?

Vladimir era încântat să poată răspunde la acea întrebare, chiar dacă doar parțial. PRONIGENT îl sunase înapoi la doar trei ore după ce-i închisese telefonul în nas, cerându-și iertare. Și un bonus. Avea coaie, trebuia s-o recunoască. La modul cel mai figurativ cu putință. Vladimir fusese de acord să includă încă zece mii de dolari în următoarea plată.

— Încă nu știm, domnule președinte. Agentul nostru transmite doar o dată pe zi în cel mai bun caz, așa că nu vom ști nimic până mâine. Dar știm cu siguranță că planul nostru a funcționat. Combinația dintre dispariția agentului lor și asasinarea lui Voloshin a convins Biroul Oval că Vaughn a fost cumpărat de noi.

Rodin se ridică de la birou și începu să se plimbe prin încăpere.

— Din ultimele informații ale Lanei, înțelesesem că Vaughn era complet vrăjit. Cum și-a dat seama? Cum a scăpat? Crezi că a avut ajutor?

Vladimir se așeză pe un scaun, sperând să-și poată liniști șeful.

— N-avea cum să ceară ajutor, pe insulă nu există echipamente de comunicații în afara echipamentului SRAC. Un punct fierbinte pe lista doleanțelor lui Konstantin, care voia să poată comunica cu Lana. L-am convins cu greu că în felul ăsta i-ar compromite misiunea și siguranța.

Rodin se opri în dreptul ferestrei, privind afară pentru câteva momente.

— Probabil Vaughn ne-a întins o capcană folosindu-se de alarma Lanei pentru a ataca echipa de intervenții. Evident, l-ai subestimat pe tipul ăsta. Cum o să rezolvi problema? întrebă, întorcându-se să-l privească.

Vladimir îi oferi un rânjet încrezător.

— Îl izolăm, după care-l atragem într-o ambuscadă proprie. După toate aparențele, Lana e cu el. Probabil pe post de ostatic ori cel puțin așa are el impresia, dar am încredere în capabilitățile ei de-a se folosi de situație în avantajul nostru.

— Curăță insula, nu vreau nicio dovadă fizică care să ateste povestea lui Vaughn în cazul în care are ocazia s-o spună.

— S-a rezolvat deja.

— Cum stăm cu Operațiunea SPACEOFF?

— Konstantin are probleme cu securitatea sediului OpenX.

— Am știut de la bun început că e o nebunie și m-ai asigurat că va găsi o cale, se încruntă Rodin.

— O s-o găsească.

— Dispariția Lanei nu-l va ajuta prea tare să se concentreze. Cum a reacționat la aflarea veștilor?

— Nu știe.

— Parcă avea o replică a medalionului.

— N-am vorbit cu el de când a dispărut Lana.

Rodin îl privi gânditor.

— Și nu ți se pare neobișnuit? M-aș fi gândit că o să sune imediat ce s-a declanșat alarma. Ce-i vei spune când o va face?

— Că a fost o alarmă falsă.

— O să te creadă?

— Probabil va avea îndoieli, dar n-o să aibă încotro.

— Și dacă Lana dă greș și e ucisă?

— Trebuie doar să ne asigurăm că Operațiunea SPACEOFF e completă înainte să se întâmple asta.

— Konstantin va fi furios când va realiza tot adevărul.

— Konstantin e un adevărat profesionist, într-un final va înțelege raționamentul. Și acum putem trece la vestea bună? zâmbi Vladimir cu șiretenie.

Rodin se așează din nou la birou, făcându-i semn să continue.

— Lana a trimis o transmisie SRAC înainte de-a declanșa alarma.

— Vaughn i-a spus cum intenționa să mă asasineze?

— Nu tot planul, dar suficient. Spuneți-mi, domnule președinte, vă strecurați cumva singur afară din Kremlin?

Kauai - Coasta de vest

Vaughn turnă amoniac pe o cârpă și i-o puse Lanei sub nas. O particulă de un portocaliu strălucitor se aprinse sfidător în întunericul minții ei, o mică scânteie de căldură ce nu fusese acolo înainte. Era ceva nou. Și cu cât întunericul o ademeni mai mult, cu atât mai mult se aprinse scânteia până când îi desluși șoapta. *Vaughn*. O nebunie. Un bărbat care-o ura și nici măcar n-o cunoștea cu adevărat. Un bărbat pe care-l folosise și-l trădase. A se agăța de amintirea lui era total ridicol. Așteptă ca scânteia să se stingă. Inutil. Nici măcar gândul că o ura n-o putea opri să-l dorească, chiar dacă știa că-l pierduse pentru totdeauna. Întunericul o invită cu brațe deschise, trăgând-o tot mai adânc în adâncuri către uitare. Dar scânteia se aprinse, devenind o lumină aurie. Ochii ei se deschiseră și întoarse imediat capul pentru a scăpa de mirosul înțepător, tușind de câteva ori.

— Ce s-a întâmplat? întrebă cu voce răgușită, realizând că avea mâinile și picioarele imobilizate.

Întrebarea părea inocentă și sinceră, dar în ochi i se citea că deja știe.

— Un coleg de-al meu te-a împușcat cu tranchilizant, după care colegii tăi și-au făcut apariția și l-au ucis. La final i-am ucis eu pe ei, povesti Vaughn pe scurt, studiind-o cu atenție. Cam asta.

Lana rămase tăcută. Deschise gura de două ori să spună ceva, de ambele ori închizând-o la loc. Lui Vaughn aproape i se făcu milă de ea. Ce-ar fi putut spune? Evident fusese descoperită și acum viața ei era în mâinile unui bărbat care tocmai îi mărturisise că-i ucisese doi dintre colegi.

— Unde suntem? întrebă ea în cele din urmă.

— Kauai, coasta de vest.

— Ce căutăm aici?

— Asta vreau să te întreb eu pe tine, Lana, și-ți sugerez să te gândești foarte bine înainte de a-mi da un răspuns.

Lana tresări la auzul adevăratului ei nume.

— Președintele meu mi-a cerut să ajut la prevenirea asasinării lui, spuse într-un târziu.

— Pretinzând că ești soția mea? Te-ai culcat cu mine, se încruntă Vaughn, privind-o drept în ochi. Asta făcea parte din scenariu ori pot s-o consider un bonus nesperat? Am avut onoarea să mi-o trag cu o vedetă de cinema, nu-i așa? Pentru că asta ești de fapt, nicidecum un agent antrenat.

Lana îi susținu privirea, o emoție nedefinită sclipindu-i în ochii albaștri.

— M-am culcat cu tine pentru că așa am vrut, fără scenarii, mârâi printre dinți. Am simțit ceva pentru tine și m-a luat complet prin surprindere, dar se pare că m-am înșelat. Nu ești decât un asasin fără pic de conștiință. Rodin o să ne găsească și-o să te ucidă.

Vaughn râse disprețuitor.

— Da, lasă vrăjeala, că nu mai pic a doua oară în plasa ta. Apropo, trebuie să te felicit pentru prestație, ai făcut un rol de milioane. Aproape m-ai convins.

Fu complet luat prin surprindere atunci când văzu lacrimi în ochii ei. Jeez, tipa putea să înceteze cu actoria. Dar Lana continuă să-l privească în mod deschis, tristețea și dezamăgirea întipărite clar pe fața ei. Dintr-o dată deveni conștient de unduirea molatică a valurilor și mirosul îmbătător al oceanului. Ciudat loc pentru o sesiune de interogatoriu, mai ales când era pe punctul de-a fi zdrobit între doi giganți ce se luptau pentru supremație. Rodin din est și Powell din vest. Dar cum putea să-l convingă pe Powell de nevinovăția lui? Având în vedere misiunea pe care o primise, secretizarea era esențială, nimeni nu putea afla faptul că acționa la ordinul președintelui Powell. Nu putea să-l sune, să-l viziteze ori să-i scrie. Pentru a ajunge la Powell, trebuia să treacă de protocoale de securitate draconice, plus Serviciul Secret. Într-un mod absolut incredibil, soluția salvatoare îi veni în minte chiar în momentul în care se pierdu complet în ochii Lanei. Exista un lucru pe care-l putea face fără să încalce încrederea lui Powell ori să pună în pericol securitatea națională. Ar fi putut ajunge la un intermediar care cunoștea deja planul și toate detaliile. Era singura soluție.

Se așeză pe pat lângă Lana, poziționându-și mâinile de-o parte și de alta a trupului ei, apropiindu-și fața de a ei pentru a o privi cu atenție.

— Înțelegi în ce situație te afli? o întrebă cu o expresie gravă.

Lana clipi, dar rămase tăcută.

— În momentul ăsta, viața ta depinde doar de mine, continuă Vaughn. O să mă însoțești în California, unde vom vizita o persoană căreia îi vei povesti totul cu lux de

amănunte. Și vei la fel de convingătoare ca atunci când m-ai sedus. Dacă faci asta, s-ar putea să te întorci cât de curând la filmele tale. Dacă nu...

— Nu e nevoie să fii mitocan, îl întrerupse Lana cu voce joasă. Înțeleg perfect și accept.

Se ridică brusc, lipindu-și buzele de ale lui. Vaughn își pierdu controlul și adânci sărutul, explorându-i adânc gura cu limba, gustând-o cu nesaț ca pe cea mai prețioasă băutură. Lana gemu pierdută în brațele lui, răspunzându-i la sărut, limba ei fierbinte încolăcindu-se aproape violent pe a lui. Vaughn simți cum i se învârte capul, rupt în bucăți și sfâșiat de sentimente contradictorii, în el războindu-se indecizia și suspiciunea, acoperite rapid de o dorință neîngrădită ce-l învălui într-un val sufocant de erotism fierbinte. Știa că o vrea și s-o dorească în felul acela era o nebunie, nesăbuință, complet interzis, abominabil.

— Lana, îi șopti pe buze cu voce răgușită, dorindu-și să se oprească.

— Taci, șopti ea înapoi, ridicându-și mâinile legate pentru a i le petrece pe după gât, trăgându-l la ea și adâncind din nou sărutul.

Amândoi erau cuprinși de-o vâlvătaie distrugătoare de logică și rațiune, dorindu-se cu o disperare probabil născută din certitudinea morții ce-i pândea din umbre. Nu-și amintiră ce se întâmplă în continuare, dintr-o dată erau goi și fierbinți pe salteaua tare, Vaughn sărutând-o pe gât și apoi tot mai jos, făcând-o să se cutremure, explorând-o adânc cu limba în centrul absolut al dorinței, fierbinte și umed, gemetele ei prelungi imporându-l s-o posede rapid și sălbatic, nemilos și tandru. O pătrunse dintr-o singură mișcare, impunând un ritm dement, distrugător și atât de dulce, amândoi pierzându-se simultan unul în altul, furându-și răsuflările și nebunia.

Vaughn se prăbuși lângă ea, respirând din greu, trezindu-se din vrajă și realizând ce greșeală imensă făcuse. Cum putuse fi atât de idiot încât să-i cadă din nou în mreje? O creatură care-și vindea trupul în slujba unui monstru precum Alexandr Rodin. O privi cu răceală, iscodindu-i adâncurile ochilor pentru cel mai mic semn de înșelăciune. Lana îi susținu în mod deschis privirea, părând că nu are absolut nimic de ascuns. Pe de altă parte, nu era decât o actriță iscusită ce se juca în mod frecvent cu mințile și inimile celor din jur.

— N-am mințit nici atunci, nici acum, îi spuse cu voce clară.

Îl sărută o dată, de două ori. Afectuos. Tandru.

— Nu ești atât de rece precum vrei să pari, îi șopti pe buze. Spune-mi, Vaughn, vocea ei căpătă un timbru aproape triumfal, spune-mi că n-ai simțit nimic. Știu că nu poți.

Vaugh simți că se sufocă. La naiba, avea dreptate. Se extrase din brațele ei și-și strânse hainele, începând să se îmbrace.

— Dacă încerci să mă aiurești de cap, te informez că nu-ți merge. Nu sunt un înger căzut și n-am nevoie de tine să-mi salvezi sufletul.

Îi aruncă o privire, răceala oglindită în adâncimile ochilor căprui cu inserții aurii făcând-o să se cutremure. Mânia brută și fierbinte traversă spațiul dintre ei, încolăcindu-se în jurul ei precum un șarpe veninos. Vaughn clătină din cap și părăsi cabina, trântind ușa în urma lui.

16

Seattle, Washington

KONSTANTIN se simțea ca un om care tocmai aflase vestea că după o lungă și îndelungată bătălie, boala gravă de care suferea intrase în remisie. Exuberant și înspăimântat în același timp. Încântat să poată respira din nou și terorizat la gândul că următoarele cuvinte ale lui Xiang aveau să-i distrugă visul. Voia să se bucure măcar pentru câteva minute, dar nu avea timp pentru asta. Nu se putea relaxa până când nu știa dacă Lana era în siguranță.

— Omul tău poate să spargă sistemele companiilor de transport?

— Companii de transport, repetă Xiang gânditor. Hmmm... vrei să instalăm pe traseu. Inteligent. Cum te-ai gândit la asta?

Konstantin ridică din umeri.

— Am scăpat din OpenX pe acoperișul unui tir. Poți s-o faci?

— Sistemele companiilor de transport sunt ușor de spart, gândi Xiang cu voce tare. Au sute de puncte de desfacere, vorbim aici despre mii de puncte de acces și informațiile nu sunt deloc secrete.

Konstantin simți cum inima i-o ia la goană. În sfârșit, o posibilitate palpabilă. Xiang se aplecă spre el, molipsindu-se de entuziasmul lui contagios.

— Ce companie de transport vor folosi?

Konstantin trecu mental în revistă sortimentul tirurilor pe care le văzuse cu câteva ore înainte.

— Nu știu. Nu par să acorde exclusivitate cuiva anume.

— Către cine pleacă transportul?

Konstantin nu voia să-i dea prea multe detalii, de frică să nu ghicească scopul final al operațiunii.

— E un transport la sol, răspunse ambiguu.

— Distanță lungă sau scurtă?

— Ce contează?

— Companiile de transport sunt specializate, asta ajută la restrângerea listei, preciză Xiang pe un ton grav.

— Distanță scurtă.

— Cât de scurtă?

— Ce contează?

Xiang oftă exasperat.

— Dacă discutăm despre preluare și livrare în aceeași zi, asta înseamnă că nu avem prea mult timp.

Konstantin încuviință din cap, înțelegând punctul lui de vedere. Îl aprecia din ce în ce mai mult, la fel și domeniul său de expertiză. Spionii industriali erau băieți buni, nu era nimic în neregulă cu ei, dar nu controlau viața și moartea cu un pistol în mână.

— Discutăm detalii când ajungem la ele. Primul lucru pe care trebuie să-l facem e să ne dăm seama ce companie vor folosi. Transportul de care avem nevoie nu e o singură operațiune, face parte dintr-o comandă obișnuită. Dacă-ți dau o listă cu clienții OpenX, crezi că tipul tău poate să extragă toate livrările din ultimul an?

— E cam complicat și presupune multă muncă, îl privi Xiang contemplativ. De unde faci rost de listă?

Konstantin n-avea nicio idee, dar bănuia că avea să fie mult mai ușor decât să găsească o modalitate de-a neutraliza scanerele.

— Mă ocup eu de asta, tu răspunde-mi la întrebare. Poți s-o faci?

— Teoretic, pot, zâmbi Xiang cu viclenie.

— De ce doar teoretic?

— Pentru că din punct de vedere financiar chestia asta depășește sfera acordului nostru.

Bun, Xiang înțelesese că se află din nou într-o poziție avantajoasă din care putea să negocieze. Lui Vladimir nu avea să-i placă asta, dar Konstantin nu dădea doi bani pe ce-i plăcea ori nu.

— Cât?

— Încă un milion și jumătate de dolari.

San Francisco, California

Telefonul mobil începu să vibreze pe marginea căzii și senatoarea Bennett se grăbi să răspundă atunci când zări numele de pe ecran.

— Bună seara, domnule președinte.

— Bună seara, doamnă senator. Mesajul tău spunea că e o urgență?

— Mesajul meu? se încruntă senatoarea Bennett. Îmi pare rău, mă tem că e vorba despre o eroare a staff-ului.

— Nicio problemă, oricum voiam să vorbim, suntem pe o linie securizată. Se pare că Jack a dispărut.

— Cum?!

— Mă tem că asta nu face decât să confirme suspiciunea mea inițială. Mi-e greu s-o admit, dar se pare că *Rogue* ne-a trădat.

— Un moment, domnule președinte.

Senatoarea lăsă telefonul din mână pentru a se ridica din cadă și a-și trage pe ea un halat, dregându-și vocea înainte de-a relua convorbirea.

— Îmi cer scuze pentru întrerupere. Domnule președinte, în timp ce vă respect punctul de vedere, nu cred nici măcar un moment că *Rogue* ar fi capabil de așa ceva. Patriotismul lui nu poate fi pus la îndoială, știm asta din experiențe trecute.

— Da, Olivia, dar oamenii se schimbă. Și n-ar fi primul care pică în plasa avantajelor materiale și-a unei femei frumoase.

Senatoarea intră în dormitor, îndreptându-se spre biroul ei.

— Sunt convinsă că există o altă explicație și probabil...

Se opri brusc în loc, tresărind puternic.

— Olivia, mă auzi? întrebă Powell.

Da, îl auzea. Și tocmai i se pusese țeava unui pistol la tâmplă. Erau doi, ambii îmbrăcați în negru de sus până jos, cu fețele acoperite. Bărbatul din fața ei duse degetul arătător la buze, după care scoase o hârtie din buzunar și i-o întinse. Senatoarea Bennett își coborî privirea la ea.

Citește cu voce tare, indica primul rând. Senatoarea înghiți în sec, mutându-și privirea la rândul următor.

— Domnule președinte, dați-mi voie să vă sun înapoi. *Rogue* tocmai a intrat pe ușă.

Vaughn încercă să se țină cât mai departe de Lana după ce-i dădu șoferului de taxi adresa senatoarei Bennett. Nu mai vorbiseră după nebunia din ziua precedentă, când se lăsase orbit, căzându-i din nou în plasă. Într-un mod cu totul și cu totul ironic, reușiseră să pătrundă pe teritoriul continental fără să fie detectați tocmai datorită pachetului de evacuare al rușilor. După episodul amoros la care încercase inutil să nu se mai gândească, Vaughn descoperise o servietă cu o sută

de mii de dolari cash, un kit performant de deghizare facială și patru permise de conducere californiene. Două cu pozele celor doi ruși uciși de Lana, celelalte două pentru el și Lana pe numele James și Samantha Adley. Nu fusese nicio problemă să plătească biletele de avion cu bani cash odată ce prezentaseră permisele de conducere. După ce se îmbarcaseră în avion, lucrurile deveniseră mult mai ușoare. Lana n-avea unde să fugă și cu cine să vorbească odată ce restul pasagerilor fuseseră absorbiți de cărțile și filmele lor.

Vaughn întoarse capul și-o studie, alegând să vorbească în rusă pentru a nu fi înțeleși.

— Cum am ajuns pe insulă?

— Ai spus că ultimul lucru pe care ți-l amintești e noi doi pe motocicletă. Te-am dus la un motel, unde eram deja așteptați. Ai fost drogat și transportul s-a executat cu ajutorul unui avion privat.

— Și asta? extrase Vaughn din buzunar poza de nuntă, acum fără rama argintată.

Lana oftă, întorcând capul să privească afară pe geam.

— Poza e făcută pe o plajă din apropiere de Sochi. E reală... mă rog, nunta e o înscenare, dar sunt eu împreună cu iubitul meu. Au folosit Photoshop să adauge fața ta. Aveți cam aceeași înălțime și constituție fizică.

Vaughn pufni disprețuitor. Adevărul era că avea sentimente contradictorii în legătură cu ea. Pe de-o parte își dorea mai mult ca orice s-o sărute până-i nimicea absolut orice gând coerent, pe de alta știa prea bine că nu putea avea încredere în ea. Ok, poate că fusese constrânsă de președintele Rodin să joace acel rol, dar totuși îl manipulase cu o cruzime eficientă ce echivala cu un preludiu premeditat al unei execuții iminente. Și acum descoperea încă o fațetă a caracterului ei infect.

— De ce nu mă miră că n-ai nicio problemă să sari din bărbat în bărbat? comentă pe un ton sarcastic.

— Da, Vaughn, sunt un monstru, îl fixă ea cu o privire rănită. Am un iubit de care chiar credeam că sunt îndrăgostită atunci când Rodin m-a forțat să accept misiunea asta. Și, nu, nu te aștepta să-ți explic ce s-a întâmplat pe parcurs, pentru că habar n-am, dar am început să te doresc tot mai mult până în punctul în care n-a mai trebuit să mă prefac cu absolut nimic atunci când ai făcut dragoste cu mine. Și, da, urăsc s-o accept, pentru că știu cât de mult mă detești. Poftim, ești mulțumit? Am spus-o. Acum dă-i drumul și fă-mă praf din două vorbe, așa cum faci de obicei.

Vaughn îi percepu furia și frustrarea, detectă neputința oglindită în ochii de un albastru aproape hipnotizant. Oare unde se termina actrița și unde începea femeia? Era adevărat ori doar un simplu rol? Asta era problema, că nu avea cum să știe.

— Cum îl cheamă pe iubitul tău?

— Nu contează, răspunsese ea pe un ton resemnat.

— Știe despre chestia asta?

Lana încuviință din cap.

— Și ce părere are?

— Nu e prea fericit.

— Dar nici nu te-a oprit.

— Cum ar fi putut s-o facă?

— Probabil că n-ar fi putut, dar măcar a încercat?

Lana nu răspunsese, ceea ce era un răspuns în sine.

— Ok, sincer, nici nu mă interesează, continuă Vaughn. Vreau doar să înțelegi foarte clar că e momentul să uiți trucurile de scenă pentru că-n următorul rol te vei juca pe tine. Nu vreau decât să spui adevărul.

— Pe cine vizităm, mai exact? îi aruncă Lana o privire.

— O senatoare pe care o admir. E dură, dreaptă și înțeleaptă, n-o duci de nas cu una cu două.

Îi ceru șoferului să-i lase la o stradă depărtare de vila senatoarei. Coborâră din mașină și-o luă de braț pe Lana.

— N-am de gând să fug, oftă ea exasperată.

— Nici n-ai avea cum, replică Vaughn pe un ton glacial. N-ai bani, acte și nici telefon mobil. Sunt mult mai rapid decât tine și cunosc foarte bine cartierul. Am fost antrenat să vânez, Lana, nu mă forța s-o fac cu tine.

— Am spus că n-am de gând să fug!

Vaughn o trase după el în direcția vilei senatoarei, sperând că parola pentru dezactivarea sistemului de alarmă fusese setată pe același principiu simplu și eficient cu cel de la vila din Washington. Codul poștal tastat de două ori consecutiv.

Lana Alexeev nu se considera vreo sfântă și nici nu avea pretenția că ar fi un model de urmat. Dumnezeu știa că făcuse compromisuri și greșeli cât pentru o viață întreagă. Și ce altceva ar fi putut face în Rusia lui Rodin, unde compromisul și jocurile duble începeau de la cel mai înalt nivel? Ceea ce n-o deranjase cu adevărat până în acel moment. Crescuse și fusese educată în spiritul că lucrurile trebuiau luate așa cum sunt și speculate la maximum pentru a reuși în ceea ce ți-ai propus. Aplicase mereu cu succes acel principiu de viață, inclusiv în așa-zisa relație cu Konstantin, o stea a SVR-ului în plină ascensiune. Îi prevedea un viitor strălucit, poate chiar un post de conducere într-o bună zi. Și de acolo, cine putea să știe? Până la urmă și Alexandr Rodin pornise tot din același punct. Dar totul se năruise din primul moment în care-l zărise pe Vaughn. O experiență ciudată, ca și

cum ceva fierbinte i se răsucise undeva adânc în suflet, lăsând-o fără răsuflare. La început încercase să ignore acea emoție nedefinită, punând-o pe seama stresului și-a oboselii, dar totul crescuse cu forța unui taifun, culminând cu primul moment în care Vaughn o atinsese pentru prima oară. De atunci se afla în picaj liber, incapabilă să se oprească ori să-și controleze dorința pentru el. Nici măcar justificarea mentală a datoriei nu mai avusese efectul scontat. Acceptase într-un final că-l iubește fără speranță. Vaughn ajunsese s-o dispreţuiască profund și era îndreptățit s-o facă. Până la urmă, nu știa nici măcar zece la sută din adevăr în ceea ce-o privea. Nimeni nu știa. Nimeni, cu excepția lui Vladimir și-a președintelui Rodin.

Vaughn deschise fără niciun zgomot ușa terasei. O trase după el și se strecurară înăuntru, îndreptându-se direct spre sistemul de securitate.

— Ciudat, murmură cu o grimasă. Securitatea a fost deja dezactivată.

Lana percepu în aer o combinație cel puțin ciudată între un parfum dulce și ceva metalic. Își încordă auzul, dar nu auzi nimic. Poate că senatoarea nu era acasă, însă o voce interioară îi șopti exact opusul. Probabil Vaughn intui același lucru pentru că-l simți imediat cum se tensionează. Inima i se strânse, intuind că realitatea era cu mult mai sinistră decât părea la prima vedere. Alunecară ca niște umbre de-a lungul pereților, trecând din living în holul imens și apoi urcând treptele către dormitoarele de la etaj. Patul cu baldachin se afla pe peretele din stânga, în colțul opus aflându-se un șemineu din marmură albă în care pâlpâia un foc anemic. Un pahar cu vin alb se afla pe o noptieră înțesată cu fotografii. Vaughn îi făcu semn spre ușa întredeschisă a băii, pe față așternându-i-se o expresie plină de îngrijorare. Îi eliberă mâna

și-o luă înainte. Lana rămase nemișcată în mijlocul dormitorului, știind cu o siguranță ce-i declanșă fiori reci pe șira spinării ce avea să găsească. Cineva le-o luase înainte și avea o vagă idee cine.

— Nu, nu, nu, nu, nu! exclamă Vaughn, tonul vocii trădându-i disperarea.

Se repezi pe urmele lui, dar era deja prea târziu. Baia era decorată în nuanțe delicate de lila, totul accentuat de finisajele nichelate. Un decor demn de un catalog de lux, excepție făcând cada de baie, care era plină cu roșu. De unde și izul metalic pe care-l percepuse în aer. Vaughn se prăbușise în genunchi, deznădejdea și disperarea din ochii lui izbind-o dureros în plexul solar. Acum realiza că senatoarea fusese singura lui speranță pentru a-și dovedi nevinovăția, o potențială sursă de mântuire într-o noapte neagră fără lună. Vaughn era în agonie și ea habar n-avea ce-ar fi putut face pentru a preveni dezastrul iminent la care contribuise din plin. Așa că nu încercă să facă nimic, se întoarse pe călcâie și fugi cât mai departe.

17

Vaughn se ridică în picioare, încercând să-și potolească bătăile nebune al inimii în timp ce se apropie de senatoarea Bennett. Fusese lăsată pe jos, cu capul sprijinit pe marginea căzii și cu brațele în apă. Dacă n-ar fi văzut marea de roșu, ar fi crezut că doarme. Îi presă două degete pe carotidă. Dacă mai avea puls, era prea slab ca să-l mai simtă, dar măcar era încă caldă. Luă telefonul de pe marginea căzii și cu degete tremurânde formă 9-1-1, apăsând apoi tasta difuzorului. Puse telefonul pe jos și scoase brațele senatoarei din apă. Venele ambelor încheieturi îi fuseseră secționate. Tăieturile erau curate și precise, o lucrătură de profesionist.

— Am nevoie imediat de o ambulanță la Pacific Heights 8807. Senatoarea Olivia Bennett a fost atacată. E inconștientă, a pierdut mult sânge, anunță imediat ce se stabili legătura telefonică, apoi întrerupse imediat apelul.

O întinse cu grijă pe jos, privind în jur după ceva cu care să oprească sângerarea.

— Lana, am nevoie de prosoape și două curele!

Nu-i răspunse nimeni și nu auzi nicio mișcare în dormitor.

— Lana!

Năvăli în dormitor, confirmându-și bănuiala. Lana profitase de neatenția lui și fugise. Cam atât despre declarațiile de iubire. Femeia nu era decât un monstru, o

minciună ambulantă permanentă. Iar el fusese suficient de imbecil încât aproape să se îndrăgostească de ea. Înjură printre dinți și dezlegă șnururile draperiilor grele din mătase, întorcându-se în baie. Luă câteva prosoape de pe un raft metalic și-i înfășură încheieturile senatoarei, legând cât putea de strâns cu șnururile. Începu procedurile de resuscitare, cuprins de un val de furie și tristețe în timp ce apăsa ritmic cu palma pe pieptul fragil al senatoarei Bennett.

— Nu muri, Olivia, o îndemnă cu voce fermă. Ești singura mea șansă, am nevoie de tine.

Continuă s-o resusciteze, oprindu-se la fiecare două minute pentru a verifica dacă are puls. După trei seturi complete, minunea se întâmplă și-i simți pulsul, slab dar constant. Se grăbi să-i facă respirație gură la gură, stăvilindu-și primul suspin de ușurare. La un moment dat auzi zgomot la parter și se întrebă dacă sosiseră paramedicii ori Lana se răzgândise, întorcându-se să-l ajute. Aproape îi veni să-și tragă două palme la gândul acela atât de ridicol. *Chiar nu te poți abține să fii un idiot jalnic, nu-i așa?* se certă furios în gând.

— Baia de la etaj! strigă cât putu de tare.

Auzi pași grăbiți pe scări și un moment mai târziu doi paramedici i se alăturară.

— Am găsit-o în baie, îi informă scurt și la obiect. Nu știu de cât timp sângerează. La început nu avea puls, dar i-am făcut manevre de resuscitare și acum are.

Vaughn se retrase, lăsând-o pe mâna profesioniștilor. Se strecură afară din baie și coborî rapid scările, ieșind pe ușa din spate și dispărând în întuneric precum o fantomă. Situația devenise din gravă de-a dreptul disperată. Scoase telefonul lui Jack din buzunar, activându-l pentru a deschide aplicația de urmărire. Punctul roșu pulsa ademenitor pe hartă.

Însoțitoarea de bord îi făcu jucăuș cu ochiul, informându-l că președintele Rodin dorește să-i vorbească. Numele ei era Oxana și după părerea lui Vladimir reprezenta cea mai apetisantă ustensilă cu care fusese dotat avionul privat al președintelui. Bruneta focoasă cu ochi verzi era pionul principal al orgiilor sexuale cu care se delectau Rodin și Vladimir în timpul călătoriilor aviatice. Vladimir îi strecură mâna sub fusta incredibil de strâmtă, introducându-i două degete în vagin pentru a se asigura că e pregătită. Gemu excitat, sărutând-o pe gât. Udă și fierbinte, așa cum îi plăcea. Oxana chicoti, arcuindu-se și împingându-se în mâna lui pentru a-l simți mai adânc.

— Așteaptă, murmură, dându-și capul pe spate. Mai întâi vrea să stați de vorbă.

Vladimir își extrase degetele cu părere de rău, introducându-i-le în gură pentru a le curăța.

— Menține-te udă, te chemăm imediat ce terminăm, îi promise în timp ce-și încheia sacoul pentru a-și ascunde erecția.

— L-ai prins pe Vaughn? fu luat la întrebări imediat ce-și făcu apariția în cabina ce deservea pe post de birou prezidențial.

Rodin era în picioare în dreptul hubloului, cu privirea pierdută la norii colorați de lumina mov a apusului. Vladimir înghiți în sec, așezându-se pe un scaun din piele. Șeful era într-o pasă proastă, adio orgii sexuale.

— Încă nu, dar mă aștept să am vești bune în următoarele douăzeci și patru de ore. După cum m-am așteptat, Lana s-a descurcat în mod exemplar. Ne-a contactat pentru a ne furniza o adresă, se pare că Vaughn se va afla acolo în următoarele ore. Băieții mei au pregătit deja o ambuscadă, nu e decât o chestiune de timp până-l

anihilăm. Între timp, planul a funcționat de minune. Vaughn va fi acuzat de uciderea senatoarei Bennett și în felul ăsta va fi declarat în mod oficial trădător.

— Și Konstantin?

— A renunțat la abordarea directă în favoarea companiei de transport care se va ocupa de livrarea sistemelor. Instalarea se va efectua în tranzit, cu o zi înaintea livrării către Boeing.

— Îmi place, aprobă Rodin. Ce poate merge prost?

— Planul creează discrepanțe. Evident, discrepanțe minore ale timpului și locației, dar și alterări ale produselor ca urmare a reasamblării.

— Ce te face să crezi că vor trece neobservate?

— Nu trebuie să treacă neobservate, deși cred că exact asta se va întâmpla. Pur și simplu trebuie să treacă neraportate.

— Deci ne pariem toți așii pe leneși.

— Și plictisiți cronic sătui de birocrație, lipsa responsabilității și haosul major ce definește activitățile marilor corporații. Într-un climat rigid, oamenii sunt prea ocupați pentru a acorda atenție unui detaliu care n-a fost identificat în mod oficial drept o problemă.

Rodin își duse mâinile la spate, legănându-se pe călcâie.

— Ai făcut vreo estimare a daunelor?

Vladimir zâmbi, încântat să împărtășească acele date. Poate reușea să-i ridice moralul suficient de tare, astfel încât Oxana să fie chemată la datorie.

— O sută cincizeci de pasageri multiplicat cu cincizeci de avioane, șapte mii cinci sute de suflete. Mai mult decât dublul lui 9/11 și asta e doar cifra inițială. Dacă adăugăm accidentele de la sol, angajații aeroportului și pasagerii din terminale în momentul în care avioanele vor intra în ele cu trei sute de kilometri la oră, sunt convins că cifrele vor exploda prin tavan.

— Cât?

— Cred că putem estima un număr total de zece mil de oameni, probabil dublu dacă alegem o zi importantă cu potențial maxim de călători.

Rodin se întoarse cu fața la Vladimir, un zâmbet minuscul apărându-i pe buze. Primul semn bun.

— Ideal ar fi să mai adăugăm un zero numărului de victime din 2011.

— Complet de acord.

— Bineînțeles, pagubele de durată vor interveni odată cu distrugerea infrastructurii și paralizarea economiei. Premiul cel mare. Ce alte vești mai ai pentru mine?

Vladimir identifică oportunitatea perfectă pentru a strecura veștile rele.

— Xiang a cerut încă un milion și jumătate de dolari pentru serviciile de hacking.

Rodin înclină din cap.

— Într-un fel mă așteptam la asta. Încă nu și-a dat seama cine suntem și ce planuri avem?

— Konstantin e de părere că iluzia britanică se ține ferm pe poziție și e convins că n-are nici cea mai vagă bănuială în legătură cu scopul final. Cu toate astea, ne-a avertizat că Xiang e foarte inteligent, astfel încât riscul nostru crește odată cu expunerea.

— Trebuie să-și dea seama în cele din urmă, nu-i așa?

— Doar în momentul în care se ajunge la instalarea dispozitivelor și atunci va ține trei milioane de dolari în mână. Sunt convins că suma va reprezenta un imbold suficient de puternic pentru a găsi o justificare morală. Oamenii fac mereu asta atunci când e vorba despre atât de mulți bani.

— Trebuie doar să-l ținem în lesă suficient de mult timp. Spune-i lui Konstantin să nu-i plătească nimic până la final, nici măcar primul milion și jumătate.

Vladimir dădu din cap în semn că a înțeles.

— Și ce planuri ai pentru Xiang odată ce se termină totul? se interesă Rodin.

— Să dispară.

— De acord.

— Și Konstantin?

Vladimir se ridică de pe scaun și apăsă pe un buton, înștiințând-o pe Oxana că era așteptată.

— Depinde de recomandările Lanei, răspunse cu o mină serioasă.

Bruneta cu ochi verzi își făcu apariția în pielea goală, lăsându-se pe genunchi în fața lui Rodin pentru a-l descheia la pantaloni.

San Francisco, California

Lana avea ceva probleme cu numele străzilor, nu datorită întunericului și nici a ploii torențiale, ci mai degrabă a lacrimilor pe care nu reușea să le stăvilească. Motivele erau multiple. Pe lângă faptul că era un spion rus care opera clandestin pe teritoriul Statelor Unite și se aștepta în orice moment la zgomot de elice, sirene și luminile roșii-albastre ale mașinilor poliției, nu reușea să-și scoată din minte expresia învinsă din ochii lui Vaughn. Asta o determinase să fugă din vila senatoarei Bennett, înhățând din mers cheile SUV-ului Lincoln parcat în fața casei. Abandonase mașina în fața parcului Golden Gate și alergase pe aleile scufundate în întuneric până la *dead drop*, locul de livrare secret aflat într-o locație prestabilită, la baza unui copac secular, de unde extrăsese un telefon mobil, cincizeci de mii de dolari în cash, o trusă cu ustensile de spargere, cheile unui Ford Taurus aflat în parcarea parcului, precum și un pistol Sig Sauer de 9 mm cu amortizor și cinci încărcătoare de

rezervă. Astfel de locații secrete unde se aflau pachete de evacuare fuseseră implementate pe întreg teritoriul american, patruzeci dintre ele doar în San Francisco. Și Lana le cunoștea pe de rost pe absolut toate.

În ultimii ani, omenirea asistase la un progres uriaș al tehnologiei și era de așteptat ca cel puțin o parte dintre acele inovații să fie folosite și de către serviciile de informații. Odată cu dezvăluirile lui Edward Snowden, devenise evident cât de răspândită era utilizarea tehnologiei în culegerea de informații, de la monitorizarea serverelor Facebook, Google sau Apple, până la istoricul de internet al fiecărui utilizator. Din perspectiva unui serviciu de informații, totul părea ideal. Agenții puteau să stea la birou, obținând informațiile cu ajutorul tehnologiei. Nu mai era nevoie să-și mai asume riscuri în misiuni periculoase pentru colectarea de HUMINT, Human Intelligence, componenta umană a extragerii de informații. Dar acea iluzie se destrămase destul de repede odată cu apariția primelor eșecuri răsunătoare și agențiile de informații se reîntorseseră resemnate la utilizarea tehnicilor inventate cu un secol în urmă și folosite în perioada Războiului Rece. Spionii și informatorii continuau să se întâlnească pe alei întunecate, comunicând prin stații radio cu unde ultra scurte. Însă dezvoltarea tehnologiei crease un nou câmp de bătălie în *intelligence*, unul mult mai complex. Lupta profesioniștilor se purta acum pe mai multe paliere și pe acel nou câmp de bătălie, spionii și cei care aveau sarcina să-i prindă erau conștienți de noile provocări. Avantajul în acel nou mediu îl deținea oricine aplica cel mai bine două concepte importante. Primul se referea la abordarea activității dintr-o perspectivă multi-sursă și dezvoltarea capacității de-a integra metodele de obținere de informații din surse clasice și tehnice, HUMINT

și TECHINT, atât în activitățile ofensive cât și cele defensive. Al doilea era conceptul lucrului în echipă. Și exact pe acel concept se baza acum Lana.

Își șterse lacrimile, impunându-i inimii să înpietrească. Nu avea timp de victimizare, după ce-și îndeplinea misiunea se putea tăvăli la infinit în agonie. Se întrebă cum încurcase atât de tare lucrurile. La un moment dat în viață păruse că se îndreaptă spre un anumit loc, unul tangibil și bun, dar cinci secunde mai târziu, deja se pierduse. Un mic compromis aici, o mică concesie acolo și ajunsese la dezastru. După care nu i se mai ceruse vreodată opinia și nici nu i se mai oferise posibilitatea de-a aleage. Problema era că acum se afla într-un punct în care trebuia să facă o alegere. Bine, rău. Adevăr ori minciună. Se lansase într-o serie nesfârșită de reacții și compromisuri, de pericol și izolare, de singurătate ce răsunase cu ecou prin ea până când îl zărise pe Vaughn pentru prima oară. Da, atât de simplu fusese să se trezească. Compromisuri și durere. Agonie și vinovăție. Până în acel cumplit moment de claritate în care-și scosese casca de motociclist pentru a da cu ochii de el. Și știuse. Atât de clar și de sigur încât lumea păruse că se înclină pe axa ei. Știuse că acel bărbat fusese creat pentru ea. Doar că timpul trecuse cu răni fatale și se întâlniseră prea târziu. Vina îi aparținea în totalitate, la fel și decizia de-a comite primul compromis. Iar acum avea să încerce să repare puținul care se mai putea.

Oftă și porni telefonul mobil pentru a transmite adresa, după care se grăbi spre mașina aflată în cel mai îndepărtat colț al parcării întunecate. O oră mai târziu, după un traseu întortocheat cu multe întoarceri bruște și alternări de viteză pentru a identifica un eventual filaj, parcă vizavi de casa de siguranță. Împrejurimile păreau liniștite, dar apele infestate cu rechini puteau

transmite aceeași iluzie. Casa cu un etaj și acoperiș roșu era prevăzută cu o alee semicirculară în jurul unei fântâni spaniole. Coborî din mașină și închise portiera fără prea mult zgomot, strecurându-se spre terasa din spate cu toate simțurile în alertă. Activase ca agent sub acoperire în ultimii cinci ani, așa că știa exact ce ar face o echipă formată din doi asasini Spetsnaz după uciderea unei senatoare pe teritoriul Statelor Unite și convocarea de urgență a unui operator la o casă de siguranță. Ar fi intrat în casă, așteptând acolo în tăcere. Așa că-și planifică în consecință incursiunea. Trei factori constanți ucideau mereu chiar și cei mai experimentați operatori: ghinionul, nerăbdarea și variabilele lăsate la voia întâmplării. În casă nu se zărea nicio lumină, liniștea era deplină. Căută cheia de rezervă și-o descoperi sub un ghiveci cu flori de lângă ușă. O introduse în broască fără niciun sunet și descuie ușa, deschizând-o cât putu de încet. Tăcere. Cotrolă rapid casa, constatând cu un oftat de ușurare că ajunsese prima.

Echipa Spetsnaz sosi douăzeci de minute mai târziu, două matahale cu bocanci de teren, priviri agere și mâini butucănoase. Însă nu era o bătălie în care să conteze forța fizică ori mărimea, pentru că Lana puse din mers două gloanțe între ochii primului, pivotând ușor spre cel de-al doilea. Trei gloanțe în succesiune rapidă îl loviră în piept. Ca un înger răzbunător al morții, Lana îi puse un genunchi în piept și-i lipi țeava pistolului de tâmplă, apăsând de două ori pe trăgaci. *Nu subestima niciodată puterea de-a ucide,* îi răsăriră în minte cuvintele lui Vladimir. *Instrumentul final, unul plin de contradicții pentru cei cu agende politice care-și doresc puterea. Pentru un operator totul e mult mai simplu, supraviețuiești doar*

că-ți ucizi oponenții. Dacă nu vei reuși să înțelegi tura simplă a morții, nu vei obține niciodată stăpânirea ine pe teren.

Lana se ridică și găsi un prosop cu care-și șterse ăturile de sânge de pe mână și față, apoi se așeză pe uneric într-un fotoliu, puse pistolul pe masă și închise hii.

18

Vaughn se opri în fața ușii. Oare ce căuta Lana acolo? N-avea niciun sens și nicio logică, s-ar fi așteptat să se fi îndreptat mai degrabă spre consulatul Rusiei aflat la doar câțiva kilometri depărtare. Înăuntru nu era nicio lumină aprinsă și nu se auzea niciun zgomot. Trebuia să afle, oricum nu mai avea nimic de pierdut. Apăsă ușor pe clanță, descoperind cu surprindere că ușa era descuiată. O împinse cu grijă și păși într-un hol întunecat pe care-l urmă spre camera de zi, unde rămase ca trăznit, cu privirea fixată la doi bărbați masivi întinși pe podea. Morți. Trebuiau să fie. Primul avea o gaură între ochi. Curat. Rapid. Profesionist. Cel de-al doilea avea toată partea din față a bluzei îmbibată cu sânge. Jumătatea stângă a capului îi explodase într-un mod absolut oribil. Glonțul ori gloanțele intraseră prin tâmpla dreaptă. Își ridică privirea la Lana, care stătea pe un fotoliu, privindu-l cu o expresie impenetrabilă. În ochii albaștri nu se oglindea nimic decât răceală. Pe masa de lângă ea se afla un pistol Sig Sauer și medalionul cu dispozitivul de urmărire.

— Au trecut mai bine de cinci ani de când activez ca operator SVR sub acoperire, începu să vorbească pe un ton plat de parcă s-ar fi adresat fantomelor din încăpere. Am fost antrenată să nu pun niciodată vreo întrebare, nu contează ce vreau eu, doar ce vor ei. *Ești o armă a statului,* mi s-a repetat de milioane de ori până când

am absorbit-o prin toți porii. Azi poți fi un instrument de politică externă, mâine o stratagemă și poimâine poate ți se va cere să elimini o problemă personală a președintelui. Nu contează. *Nyet!* Nu gândești, doar faci. Îți execuți ordinele și mai trăiești încă o zi. Așa trebuie să funcționeze mintea asasinului perfect.

Vaughn deschise gura să spună ceva, dar Lana clătină din cap, ridicând o mână să-l oprească.

— Nu, Vaughn, ai vrut să știi. Acum lasă-mă să-ți povestesc.

Vaughn înclină din cap și păși în încăpere, trăgându-și un fotoliu pentru a se așeza în fața ei. Răceala oglindită în ochii albaștri îl afecta la un nivel pe care nici măcar nu dorea să-l conștientizeze, înfrângându-și cu greu dorința de-a o lua în brațe pentru a readuce la viață femeia care-l iubise cu o pasiune fierbinte și care acum părea moartă pe dinăuntru.

— Cu banii câștigați din primul meu film le-am cumpărat părinților un cadou de pensionare, reluă Lana, părând să privească prin el. Un mic apartament pe malul Mării Negre. Îi vizitam ori de câte ori reușeam să scap de nebunia Moscovei pentru câteva zile. Era singurul loc în care mă simțeam cu adevărat liberă. Într-o seară, eram la o cafenea de pe malul mării și un bărbat mai în vârstă a apărut la masa mea. Un tip chel, îmbrăcat în pantaloni kaki și o jachetă din piele neagră. *Bună, Lana,* mi-a zâmbit. *Pot să stau puțin cu tine?* Am ridicat privirea la el uimită. *De unde știi cum mă cheamă?* M-a privit amuzat. *De fapt, știu foarte multe despre tine și sunt un mare fan al filmelor tale. Mă numesc Vasily, lucrez pentru un departament al Ministerului Afacerilor Externe numit Institutul de Coordonare. Nouă ne place să ne spunem scurt Comitetul. Aș vrea să vorbim despre un alt gen de muncă decât cel cu care ești tu obișnuită. Nu un simplu*

loc de muncă, mai mult un stil de viață. Probabil o să mă întrebi de ce te-am ales pe tine. Avantajul tău e lumea în care te învârți. Actori, regizori, designeri de modă, fotografi celebri, petreceri de lux la restaurante exclusiviste, vedete rock și playboy milionari. Îmi vine în minte aventura ta cu milionarul italian, spre exemplu, detaliile au circulat prin toată mass-media. Cu siguranță nu mai ești fetița simplă din Moscova care erai odată. Îl ascultam în timp ce-mi vorbea și mi se părea incredibil cât de multe știa despre mine. Eram obișnuită să fiu înconjurată de oameni atrăgători, elitiști dacă vrei, și acum mă aflam în compania acestui bărbat destul de neatrăgător cu o atitudine oarecum amenințătoare. Avea un ceva primitiv, o forță interioară ciudată care mi se părea fascinantă. *Știi că Rodina are mulți dușmani care vor să ne distrugă,* a continuat. *Suntem mereu angajați într-un război secret. Un război neîncetat care nu se va termina niciodată. Datorită lumii în care te învârți și-a statutului tău, ai putea să-ți ajuți foarte mult țara.* În momentul ăla mi-a picat fisa. *Adică să devin spion, la asta te referi?* l-am întrebat. A râs amuzat. *Să nu folosim termeni atât de dramatici. Vreau să devii o solovey razboynik.* I-am spus că din păcate nu știu ce înseamnă. N-ai de unde să știi, dar există o veche legendă rusească despre un hoț devenit apărător al celor asupriți, un hibrid pe jumătate om și pe jumătate privighetoare care fura secretele oponenților, fermecându-i cu triluri iscusite. *Solovey razboynik*, războinicul privighetoare. Vasily mi-a spus că uneori s-ar putea să mi se ceară să activez pe post de soție ori iubită a unui ofițer SVR trimis sub acoperire, altă dată să trebuiască să obțin o informație vitală seducând un anumit bărbat, unul dintre dușmanii noștri spre exemplu, pentru a-l plasa într-o situație compromițătoare. Mi-a dat un număr de telefon și mi-a spus să-l sun cu o decizie în după-amiaza următoare. N-a fost o decizie prea greu de

luat, viața mea părea plină de farmec, dar în realitate era extrem de plictisitoare și lipsită de sens în comparație cu ce-mi oferea Vasily. N-am mai așteptat până a doua zi, l-am sunat chiar în seara aia. M-a invitat la sediul SVR din Districtul Yasenenvo și m-a escortat într-o cameră specială. Totul era conceput pentru a-mi da de înțeles că făceam parte din elită, intram printr-o ușă secretă și viața mea nu avea să mai fie niciodată la fel. A doua zi am primit un imens apartament de lux prevăzut cu sisteme speciale de siguranță și o terasă splendidă cu vedere la Kremlin și râul Moscova. Săptămâna următoare am început cursurile și antrenamentele la Academie. Am învățat *Sistema Rukopashnogo Boya*, sistemul rusesc de luptă corp la corp, medieval și brutal, predat în mod normal operatorilor Spetsnaz. Apoi elemente de bază ale comunicării impersonale și tehnici de seducție, dar și cum să trag cu orice tip de armă de foc și să manevrez orice material explozibil, cum să deschid absolut orice încuietoare și să iau amprente de chei, să detectez și să scap de filaje, să memorez sute de nume afișate pe un ecran, să urmăresc și să analizez în permanență absolut tot ce se întâmplă în jurul meu în timp ce păstrez aparența unei femei cu minte simplută, să fur orice, oricând, oricum, să fac o armă letală din obiecte banale, să-mi pierd urma în mulțimi de oameni și pe străzi pustii, tehnici, manevre și protocoale de contraspionaj, cum să creez identități false cu istorii complete, legende cum le numim noi, care nu sunt altceva decât un mozaic de povești scurte de viață cusute împreună, cum să mă folosesc de umor pentru a masca vulnerabilitatea, indiferență pentru a acoperi durerea, cum să fiu mereu interesantă și o idee misterioasă pentru a fascina în orice mediu social. Pe scurt, am devenit o armă letală și pe parcurs am descoperit că am un talent nativ ieșit afară din

comun pentru chestia asta. Și-am mai descoperit că-mi place. Mi s-a acordat titlul de *operuolnomochoperuenny*, una dintre puținii operatori SVR de sex feminin. *Un operator clandestin trebuie să trăiască în prezent și numai în prezent,* m-a învățat Vasily. *Un spion trebuie să fie atent, să aibă mereu mintea limpede,* să *fie un observator fără prejudecăți sau preconcepții. Spionul acționează, nu se pierde în regrete, prezentul e singurul lucru care contează pentru că e singurul loc în timp și spațiu în care poate colecta informații și exercita influență. Uită trecutul, doar prin cucerirea prezentului poți ajunge la adevăratul tău potențial din viitor.* Prima mea misiune a fost să recrutez un om de știință iranian implicat în programul nuclear, care călătorea des la Paris pentru a contacta furnizori francezi de origine iraniană. A doua să fur secrete de la un ofițer de informații britanic. După care am fost trimisă în Cipru să seduc un director german al unei companii chimice care-și vindea produsele în Libia. Mi s-a cerut să-l droghez și să-i fotografiez documentele din servietă. Apoi au urmat Tunis și Maroc, unde am asasinat doi traficanți de arme care făceau concurență armelor rusești pe piața din Orientul Mijlociu. Misiunile au curs una după alta și le-am îndeplinit mereu cu succes, fără să-mi neglijez cariera de actriță. Acoperirea perfectă, probabil cea mai bună din tot SVR-ul, cine putea bănui o vedetă de cinema că ar fi o *solovey razboynik*? Vasily a fost promovat de patru ori, am devenit proiectul lui de suflet. Președintele Rodin m-a decorat personal de trei ori cu *Medal Ordenia Za zaslugi Pered Otetchestvom I Stepeni*, Ordinul de prim rang pentru merite deosebite în slujba Patriei Mamă. Și apoi mi s-a ordonat să-l seduc pe Konstantin Mikhailov, ofițer SVR, un fel de stea în plină ascensiune căruia i se prevedea un viitor strălucit. Konstantin e iubitul din poza de pe plajă. N-am înțeles

nimic la început, mai ales ordinul de relație amoroasă serioasă cu discuții despre căsătorie și copii. Abia mai târziu am înțeles că urmau să mă folosească pe post de amantă de șantaj. Konstantin a primit o misiune sinistră și siguranța mea personală a fost pusă în balanță pentru a asigura un rezultat pozitiv.

Vaughn o ascultă cu îngrijorare crescândă în timp ce-i dezvălui adevărata magnitudine a Operațiunii SPACEOFF. Mai târziu, rămaseră amândoi tăcuți în întunericul catifelat și iertător de păcate, atmosfera transformându-se brusc în altceva... ceva roșu și fierbinte, o dorință întunecată ce-i sugrumă pe amândoi. Lana nu se putu abține să nu ispitească din nou soarta. Se ridică în picioare, sfidătoare și furioasă, nepăsându-i dacă el aproba ori nu. Vaughn nu era singurul om periculos din acea încăpere. Brusc, lucrurile erau din nou complicate. *Nu asta ți-ai dorit?* îi răsări în minte.

— Ești frumoasă atunci când te înfurii, comentă Vaughn cu voce joasă.

Lana își ridică privirea la el. Era nebună, a naibii de nebună să-l dorească atât de mult. Arăta uimitor. Da, presupunea că putea spune asta. Misterios și sexy și mult mai periculos decât ar fi bănuit oricine. Culoarea ochilor lui se adapta după mediul înconjurător, căprui, gri ori negru, dar acum păreau mai degrabă un cer întunecat pe care se rostogoleau nori periculoși de furtună. Vaughn se ridică de pe scaun și se apropie încet de ea. Brusc, Lana redeveni puștoaica timidă și complexată ce fusese odată, mult prea slabă și exagerat de înaltă, fata care-și dorea mereu să poată intra în pământ atunci când simțea privirea băieților în ceafă. Aproape izbucni în râs. Cât putea fi de jalnică. Vaughn îi interpretă greșit anxietatea.

— Te asigur că nu vreau să-ți fac vreun rău. Dacă voiam asta, acum erai deja moartă.

Fără îndoială. Ce nu înțelegea el era că apropierea dintre ei reprezenta oricum o condamnare la moarte. Nu exista alt mod de-a interpreta acea situație fără ieșire și fără absolut nicio speranță. Amândoi aveau înfățișări de îngeri și suflete de ucigași. Lana se cutremură. Chiar dacă nu i se termina viața în seara aceea, părți din ea tot nu aveau să mai iasă din acea vilă. Descoperi cu o oarecare surprindere că asta n-o deranja așa cum probabil ar fi trebuit.

— M-ai trădat, ai făcut dragoste cu mine, m-ai făcut să cred...

— Ce? întrebă Lana cu voce slabă. Ce te-am făcut să crezi?

Vaughn clătină din cap, închizând ochii pentru o fracțiune de secundă.

— De ce-ai fost de acord să faci asta?

— Am crezut că lucrez pentru țara mea, când de fapt nu făceam decât să slujesc interesele unui monstru.

— Serios? Ce te-a făcut să-ți schimbi părerea?

— Faptul că m-am îndrăgostit de tine, îi șopti Lana.

Erau foarte aproape, așa că se mulă pe trupul lui și-l sărută. Avea gust de cafea și mirosea a săpun. Vaughn îi răspunse încet la sărut, invitând-o la răbdare. Sărutul era tandru și delicat. Îi așeză mâinile pe piept și simți că răsuflarea i se oprește pentru o fracțiune de secundă. Era tare, solid și real și brusc acea nebunie părea posibilă. Mâinile lui îi alunecară sub haine, degetele trasându-i coloana vertebrală. Îi apucă marginile tricoului, trăgându-i-l peste cap dintr-o singură mișcare. Privirea îi coborî la ea, ochii lui umbriți de dorință și altceva, ceva întunecat și gri. În timp ce-i trase bretelele sutienului de pe umeri, Lana îi descheie nasturii cămășii. Vaughn se lăsă pe genunchi în fața ei. Ca prin magie, sutienul dispăruse. O sărută pe pântece, trasându-și drumul

mai jos, conturându-l cu limba fierbinte și ea fu brusc copleșită de-o ciudată căldură, neașteptată și intensă. Un mic sunet îi scăpă printre buze.

— Lana, îi șopti el pe piele.

Degetele i se mișcară agile, căutând și găsind capsa blugilor, apoi fermoarul. Habar n-avea cum, dar în câteva secunde hainele îi zăceau pe podea și rămase goală în fața lui. Vaughn o împinse câțiva pași în spate, forțând-o să se lipească de peretele din spate. O mână i se strecură între coapse, presând-o nimicitor cu podul palmei.

— Vaugh, stai...

Dar el merse înainte și-o gustă, și ceea ce fusese pe punctul de-a spune zbură în noapte cu un geamăt înfundat. O asaltă fără niciun preambul, nicio pretenție de seducție, doar limba lui se mișcă agonizat undeva înăuntrul ei. Ar fi trebuit să-l oprească, știa asta, dar era neputincioasă. În schimb, își depărtă picioarele mai mult pentru a-i oferi acces. El râse. Nemernicul. Era nepregătită pentru asta. Pentru el. Nu visase niciodată că ar putea experimenta atâta libertate alături de un bărbat. Limba lui făcea ceva extrem de eficient, una dintre mâini i se așeză pe un șold, cealaltă masând-o fără oprire. Cum de știa? Încercă să-și amintească ultima oară când o mai atinse cineva în felul acela și realiză cu un oftat că nu i se mai întâmplase niciodată. Vaughn o atingea ca și cum ar fi fost puternică. Feroce. Nu o femeie delicată făcută din zahăr și condimente. O atingea ca și cum ar fi fost egala lui. O tortură neîncetat și orgasmul îi erupse undeva adânc, pierzând-o în timp și spațiu. *Da, da, da, da, da...* O lovi ca un tunet, ridicând-o în aer. Își coborî privirea la el. Rămăsese în genunchi pe podea, respirând din greu, privind-o. Lana căzu în genunchi lângă el. Îl sărută de parcă și-ar fi dorit să-l soarbă, simțindu-

și propriul gust încă proaspăt pe limbă. Era atât de erotic și-i gemu în gură. Sărutul lui era ca apa, lichidă și netedă, învăluitoare. Îl întinse pe spate și-l mușcă de gât, râzându-i isteric pe piele, apoi coborî și-l gustă direct, fără temeri și gânduri inutile. Îl exploră încet, invitându-l să lupte ori să i se predea complet. Vaughn gemu ca un animal rănit, înfigându-și mâinile în părul ei. Îndură o dată, de două ori, de trei ori, apoi mârâi și-o trase în sus peste el. O prinse de încheieturile mâinilor, privirea lui pătrunzătoare afundându-se în ochii ei.

— Ce?

— Tu...

Restul cuvintelor se pierdură într-un geamăt atunci când dinții ei i se afundară în umărul tare. O rostogoli de pe el și se sui peste ea, erecția lui tare strecurându-i-se între coapse.

— Cine ești și ce-mi faci? o întrebă aproape furios.

Răspunsul ei sosi ca o epifanie:

— Sunt aripa unui înger ce-a zburat și nu se mai întoarce.

O pătrunse agonizant de încet, iar ea gemu, ridicându-și disperată șoldurile, dorind mai mult, mai adânc, să-l piardă în ea și să adoarmă pe vecie. Și era cu adevărat superb. Mai mult decât își imaginase, aproape prea mult, trebuia să respire, să respire, să respire... Trupul lui era o revelație de unghiuri tari și mușchi tensionați glisându-i ușor pe sub piele. Sub mâinile ei. Îl exploră cu răbdare, îl linse și-l mușcă, apoi îi murmură cuvinte de iubire pe piele, urmărindu-i conturul mușchilor cu un deget. Era ceva aproape magic în faptul că erau din nou împreună, provocându-se, luptând pentru supremație, ambii capabili să provoace răni extraordinare, ambii declarând tacit un armistițiu doar pentru acea noapte. Își ridică pelvisul și se frecă de el din nou și din nou. Vaughn nu mai

încercă să se controleze, o prinse de șolduri și-o penetră cu toată forța, atât de adânc și ritmic, cu fața scăldată în lumina lunii. Voia să-l privească dar concentrarea o părăsea, copleșită de forța cu care se mișca deasupra ei, în interiorul ei. Apoi o sărută și uită de toate. Se răsuci sub el și-i simți mâna cum se strecoară între trupurile lor transpirate. El își ajustă ușor poziția și ea se arcui, plăcerea devenind imensă.

— Nu te opri, nu te opri...

— Acum. Amândoi, spuse el cu voce dură și răsuflare fierbinte.

Și asta fu tot ce avea nevoie. Orgasmul o sfâșie pe din două, strigătul ei răgușit părând aproape animalic, dar nu-i păsa, îl simți cum tremură îngropat adânc în trupul ei, cuprins de spasme. Când își deschise ochii, Vaughn o privea, acel ceva nedefinit din nou evident în ochii lui.

— A mea, îi șopti.

Și ea fu spulberată.

— Ce facem mai departe? întrebă Lana într-un târziu, odată ce exorcizară nebunia în capătul opus al lumii, acolo unde putea fi controlată. Putem rămâne aici, locul e securizat pentru încă douăzeci și patru de ore.

— Dormim, răspunse Vaughn cu voce joasă. Și mâine ne străduim să rămânem în viață.

— Aș vrea să-ți spun o poveste înainte de culcare. Lana oftă și-și așeză capul pe umărul lui. Ți-am pomenit deja că am fost decorată de Rodin, dar n-am apucat să-ți spun toată povestea și cred că e important s-o știi ca să înțelegi cu cine te pui... cu cine ne punem. Am fost invitată la reședința Novo-Ogaryovo din afara Moscovei, în cartierul Odintsovo, un conac galben înconjurat de pini cu fațadă clasică și patru coloane corintice, o chestie mică și modestă în comparație cu apartamentele regale ale Kremlinului. Am fost condusă într-o cameră de zi cu

mobilier albastru deschis și perdele din mătase, unde mi s-a spus să aștept. M-am așezat la o masă antică și-am încercat să-mi reglez bătăile inimii după ticăitul ceasului din aur masiv aflat într-o bibliotecă cât tot peretele. Apoi a apărut Vladimir și ni s-a servit ceai în ceșcuțe delicate din porțelan. Mi-a stat în gât, pentru că tot timpul m-am simțit privită de vulturul cu două capete al noii Federații Ruse, oarecum similar cu cel imperial al Romanovilor. Ceasul a bătut ora fixă, moment în care s-a deschis ușa și Rodin și-a făcut apariția. Chiar m-am întrebat cum naiba o fi făcut asta, pândise în fața ușii cu mâna pe clanță pentru un efect cât mai dramatic? Era îmbrăcat ca de obicei într-un costum bleumarin cu cămașă albă și cravată acvamarin pentru a-i scoate în evidență culoarea ochilor. Rodin ține mult la toate prostiile astea, imaginea e totul pentru el. Mi-a zâmbit vag, părând că debordează de energie. Și de ce nu? Tocmai își consolidase poziția în Crimeea, asigurând baza navală a Mării Negre, alianțele cu Damascul și Teheranul plătiseră dividende din punct de vedere politic și acum devenise din nou un jucător important la masa globală. Petrol. Armament. Uraniu. Plus multe altele... *activniye meropriyatiya*, măsuri active, subversiune politică, propagandă, manipulare media, falsuri și asasinate. Campaniile din Balcani zdruncinaseră NATO și UE suficient de tare cât să ia aminte. Un asistent a adus o cutie ornată cu catifea albastră și Rodin a deschis-o. Mi-am coborât privirea la medalionul din aur cu vulturul dublu omniprezent. Ordin de merit pentru slujirea exemplară a patriei. Cu un aer solemn, Rodin mi-a prins panglica roșie de care era atașat medalionul la reverul sacoului. *Suntem foarte mândri de tine. Planificarea operațiunii Gurkin a fost impecabilă, executarea exactă, rezultatele extrem de satisfăcătoare,* mi-a spus atunci când asistentul a părăsit camera și-am rămas singuri.

— Operațiunea Gurkin? o întrerupse Vaughn, privind-o surprins. Te referi la Ludmila Gurkin, disidenta anti-Rodin și anticorupție asasinată de curând la New York?

Lană încuviință din cap cu tristețe.

— Până în acel moment, nu avusesem habar de rolul meu în toată operațiunea. Fusesem trimisă la New York pentru a-l seduce pe șeful echipei ei de securitate și fix asta am făcut. L-am zăpăcit de cap într-un club, l-am drogat și l-am închis într-o cameră de hotel. Am zburat înapoi spre Rusia în aceeași noapte. Ceremonia de decorare a avut loc a doua zi. Călătorisem toată noaptea și nu văzusem nicio știre, habar n-aveam că Ludmila fusese asasinată. A fost un șoc zdrobitor să realizez faptul că nici măcar nu fusesem informată ce rol joc și în ce piesă. M-au folosit ca pe un nimic și mi-au dat o medalie să-mi închidă gura. Am simțit că pic din picioare, mi-am impus cu greu să păstrez o expresie impasibilă. Țin minte că m-am ciupit cu toată forța de încheietura mâinii ca să-mi golesc mintea de orice fel de gând care-ar fi putut să mă trădeze. Rodin era absolut încântat, nu mai contenea cu laudele și Vladimir se legăna mândru de pe un picior pe altul. Am mulțumit frumos pentru cuvintele de laudă și-am promis solemn că voi încerca în continuare să să fiu demnă de încrederea președintelui meu, dar mi-am jurat că voi face tot ce-mi stă în putință pentru a scăpa Rusia de el. Rodin m-a informat că-mi dăruiește o *dacha* aflată în complexul lui de la Marea Neagră, o casă de vacanță cu care să-mi cumpere loialitatea. O medalie și-o vilă pentru participarea la eliminarea unui disident. Și cu asta am pășit în interiorul cuptorului. *Ucideți cum comand și veți fi răsplătiți*. Mi-am înghițit furia la gândul că devenisem în mod oficial un *silovik*, o slugă de lux, parte din elita care îndeplinește toate dorințele noului

țar, indiferent cât de mărețe ori sinistre. Și-am realizat că nu pot întrevedea un sfârșit al puterii lui corupte ori al vieții mele de spion în slujba unui monstru.

Realitatea părea că-i scapă printe degete, adevărul izbindu-l ca o lovitură în plexul solar. Pierdea lupta, realiză Vaughn. Indiferent ce afla despre trecutul Lanei, tot nu se putea abține să n-o dorească. Ar fi trebuit să fugă cât mai departe, mai ales după adevărurile destăinuite în acea seară. Și cu toate astea, nu-și dorea decât s-o ia în brațe, alinându-i agonia oglindită atât de adânc în ochii cu reflexe metalice. Dar pierdea lupta.

Fugise din casa de siguranță, având nevoie de aer proaspăt, de spațiu și timp de gândire. Ar fi putut s-o predea autorităților, mii de lucruri s-ar fi putut întâmpla în timp ce se întorcea cu spatele, ocupat să urmărească o fantomă. Ochii i se întunecară pentru o secundă, apoi calmul înghețat îi inundă venele. Se sui în mașină și conduse fără să știe încotro fuge. Conduse și conduse orbește, pierzând deliberat noțiunea timpului. Știa că ea nu avea să mai dispară, știa că decisese să-l aștepte.

Semnul de pe marginea șoselei îl anunță că se apropie de Gray Harbor și trase de volan, luând-o la dreapta pe drumul îngust de-a lungul coastei. Opri într-o parcare pustie cu vedere la ocean și coborî din mașină, îndreptându-se spre marginea abruptă. Vântul îi biciui fața, prea cald, prea umed, ademenitor cu promisiunea ploii. Avea nevoie să-și golească mintea, să-și purifice gândurile de imaginea ei, trebuia să se regăsească. Norii întunecați se amestecară în văzduh și ploia începu să cadă lin la început, apoi tot mai agresată de explozia vântului. Cămașa i se lipi de spate în câteva minute, dar

rămase nemișcat în apa curățătoare de emoții. Valurile oceanului se războiau cu furie împotriva țărmului, sigure și puternice, eterne, împroșcând stâncile ascuțite, străpungându-se prin locuri interzise. Vaughn nu-și mai amintea cum ajunsese acolo, dar oricum nu mai conta. Sunetul oceanului era suficient de puternic pentru a-i îneca gândurile măcar pentru o vreme. Nu lumina lunii, nici lumina stelelor. Furtuna reprezenta o ușurare. Un fulger despică cerul întunecat, transformându-l în miez de zi pentru câteva secunde. Tunetul asurzitor îl urmă îndeaproape, reverberația aproape palpabilă alunecându-i peste piele. Un alt zig-zag luminos peste ocean dezvălui imensitatea valurilor. Râuri de vânt amestecat cu picături mari de ploaie.

Crezuse întotdeauna în puterea lui, știuse că se poate baza mereu pe stăpânirea de sine și pe detașare. Fusese mereu puternic până la aroganță. Știa să se comporte pe plan social, plăcut, politicos și rece, operatorul periculos de dedesubt ascuns cu dibăcie. Singura cale de-a separa ceea ce făcea de cine era cu adevărat. Exista o limită peste care nu se putea trece. Vântul puternic îl orbi cu stropi de ploaie. Nu se mișcă din loc, îngăduindu-i să-i spele dorința și nevoia acută de singura femeie creată pe măsura lui, salutând senzația de frig ce i se cuibări încet, încet în jurul inimii. Ploaia se amestecă cu valurile violente ale oceanului. Îi putea gusta sarea pe buze și se întreabă în treacăt dacă lacrimile aveau același gust. Nu-și mai amintea ultima oară când plânsese, știa doar că uneori, în orele târzii întunecate și singure ale nopții, și-ar fi dorit să-și reamintească cum să poată plânge. Valuri zbuciumate amestecate cu ploaie și disperare.

Încercă din nou să înțeleagă conceptul acelei emoții amețitoare, căldura ce i se împrăștia prin pântece atunci când amintirea buzelor ei îl ataca nimicitoare. Dar nu

reuși s-o deslușească. Nu putea percepe decât frumusețea femeii iubite amestecată cu întunericul din ochii ei și furia oceanului zbuciumat pe timp de furtună. Nu era un om slab, nu fusese niciodată. Făcuse doar o greșeală, acționând dintr-o nebunie temporară ce-l costase inima din piatră. Dar avea de gând să învețe din acea greșeală, devenind mai puternic decât înainte. Furtuna tăcu, mulțumită de rezultate. Doar sunetele tunetelor și ale valurilor rămaseră în urmă. Vaughn inspiră adânc. *Eliberează-mă,* ceru în gând. *Forțează înapoi nevoia de-a urla. Fă-mă puternic. Cel mai puternic.* Poate că păsise peste o limită, dar se putea întoarce. Știa că poate. Energia fierbinte arzând în el putea fi ignorată. Dorința era egală cu slăbiciunea, asta era tot ce învățase. Știa că e adevărat. Ceva din el strigă pentru eliberare, dar îl zdrobi brutal. Fulger. Tunet. Iubirea nu avea loc în viața unui înger războinic. Ploaie. Apa îi șiroia din haine atunci când se reîntoarse la mașină, dar mintea îi era în sfârșit clară, lipsită de aburul distrugător al iubirii.

A doua zi de dimineață, Lana pregăti cafea și un mic dejun frugal cu ce găsi prin frigider și prin cămară. Se evitară în mod intenționat, atenți să nu cumva să se atingă din greșeală. Vaughn identifică mașina cu care sosiseră cei doi asasini Spetsnaz, de unde se întoarse cu o servietă grea din piele maro închis. Îi forță încuietorile și-o deschise cu grijă. Un asortiment pestriț de șurubelnițe și cuțite, bandă izolatoare și cincizeci de mii de dolari cash, însă adevărata surpriză se afla într-un compartiment ascuns sub forma unui amalgam de fire din cupru cu un întrerupător simplu într-o parte.

— Mă întreb ce intenționau să facă cu chestia asta.

Lana se apropie pentru a privi peste umărul lui.

— Știi ce e?

— O armă rudimentară cu impuls magnetic, un fel de prăjitor de aparate electronice de orice fel. Probabil cu asta au dezactivat sistemul de securitate al senatoarei Bennett.

— De unde știi că nu e o bombă?

— Doar fundamentaliștii religioși islamici montează declanșatorul pe bomba propriu-zisă, restul teroriștilor normali la cap folosesc activarea prin telecomandă. Plus că n-are decât o baterie mare și multă sârmă, nici urmă de material explozibil. O păstrăm, nu se știe niciodată, poate o să avem nevoie de ea la un moment dat.

— Nu știu dacă ai aflat, dar ți s-a pus în cârcă și atacul asupra senatoarei, comentă Lana. Aseară am auzit la radio că e în comă. Medicii sunt rezervați în privința șanselor de supraviețuire. Ai fost pomenit ca suspect.

Vaughn înclină din cap cu o expresie gravă.

— Am anunțat incidentul și paramedicii m-au găsit acolo. Plus că probabil prietenii tăi au plantat dovezi care să mă incrimineze, n-am avut timp să caut, am șters-o cât am putut de repede. Dar nu asta mi se pare cea mai mare problemă.

— Nu?

— Nu. Zvonurile au început să circule mult prea repede, e clar că s-a făcut presiune de undeva de sus. De sus de tot.

— Powell?

— E de înțeles, nu? Am fost trimis să-l asasinez pe Rodin și-am dispărut în primele douăzeci și patru de ore. Voloshin a fost asasinat și lucrurile au fost aranjate în așa fel încât să pară că eu sunt trădătorul. Jack, tipul din Hawaii care te-a împușcat cu tranchilizant a fost trimis să verifice și-a dispărut și el. Acum senatoarea

Bennett, una dintre puținele persoane care știu despre misiunea mea secretă, se află în comă. Tu ce-ai crede în locul lui Powell?

Lana îl privi cu regret.

— Îmi pare rău pentru rolul meu în toată povestea asta. Vreau să te ajut să...

— Hai să nu insistăm prea mult pe subiect, o întrerupse Vaughn cu răceală. Încă n-am decis ce reprezinți pentru mine și dacă-mi pot permite să am încredere în tine. M-ai trădat și m-ai jucat pe degete cu o naturalețe incredibilă. Ai avut dreptate, ești un agent perfect, o adevărată *solovey razboynik*. Vasily are toate motivele să fie mândru de ce-a creat. Motiv pentru care te rog să mă scuzi dacă nu mi-e ușor să înghit pe nemestecate ideea că am devenit aliați peste noapte.

19

Seattle, Washington

SPIONAJUL nu poate fi considerat o muncă de rutină, dar câteodată implică sarcini repetitive. Konstantin tocmai se afla în mijlocul unei astfel de sarcini. Până să ajungă la etapa incitantă de interceptare a transportului OpenX către Boeing și apoi către Southwest Airlines, trebuia să afle ce companie de transport urma să se ocupe de livrare. Și apoi trebuia să afle când. Motiv pentru care se procopsise cu sarcina plictisitoare de-a supraveghea tirurile ce se perindau non-stop pe la sediul OpenX. Instalase o cameră video pe un stâlp de iluminare aflat peste drum de intrarea principală și acum urmărea înregistrarea din ziua precedentă setată la o viteză de cinci ori mai mare pentru a face economie de timp. Între sesiunile de supraveghere studia companiile ale căror camioane le văzuse venind și plecând de la sediul OpenX, identificând spațiile de depozitare pe perioada de tranzit a mărfurilor. Din douăsprezece companii de transport rămăsese cu trei potențiale după ce le eliminase pe cele care nu s-ar fi potrivit datorită mijloacelor neadecvate pentru tipul de cargo, greutate și destinație. Hackerul lui Xiang intrase deja în acțiune, urmând să aibă acces cât de curând la toate cele trei servere.

Cineva ciocăni la ușa camerei de hotel și Konstantin ridică surprins privirea de la ecranul laptopului. Cine putea fi? Xiang nu știa despre cea de-a doua cameră și în afara lui nu mai comunicase cu nimeni. Își scoase pistolul din ascunzătoarea de sub pat și se apropie fără niciun zgomot de ușă pentru a privi prin vizor. Inima i se opri în piept precum mecanismul intricat al unui ceas antic. Lana. Cum ajunsese acolo? Băgă pistolul la spate în betelia pantalonilor și se grăbi să deschidă ușa cu un zâmbet imens ce-i pieri imediat.

— Fără crize de isterie dacă vrei să respiri în următoarele secunde, spuse Vaughn cu voce joasă, țintind Glock-ul cu două mâini.

Existau tehnici și situații potrivite pentru anihilarea armelor de foc, dar Konstantin știa că aceea nu era una dintre ele. Țeava Glock-ului se afla la doi metri de fruntea lui, prea aproape pentru o eschivare cu sorți de reușită, prea departe pentru a încerca o preluare. Plus că Vaughn n-ar fi ezitat niciodată să apese pe trăgaci. Era mult prea profesionist pentru o asemenea greșeală. Privirea i se îndreptă spre Lana, care-l privea cu o expresie îngrijorată.

— E ok, iubito, se grăbi s-o liniștească, acum îmi explic totul. Jigodia de Vladimir m-a mințit că n-a fost decât o alarmă falsă, dar acum înțeleg ce s-a întâmplat. Vaughn și-a dat seama de înscenare, te-a luat prizonier și te-a forțat să-l aduci la mine. Cum ți-ai dat seama unde mă găsești?

Vaughn schiță un zâmbet amuzat, făcându-i semn să pășească în spate până când intră împreună cu Lana în cameră și închise ușa în spatele lor.

— Mai încearcă. Regret să-ți distrug visele în roz bombon, dar ești pe lângă. Vedeta ta de cinema e o *solovey razboynik* care ne-a dat clasă din mers la amândoi. Suntem doi amatori jalnici pe lângă ea.

Jumătate de oră mai târziu, lumea lui Konstantin se întorsese cu susul în jos. Avea nevoie să rumege povestea incredibilă a Lanei, să se adapteze și să analizeze. Mai târziu avea să se ocupe și de deziluzia unei iubiri trucate, deocamdată avea griji mult mai presante. Situația era fără ieșire. Operațiunea SPACEOFF era clar compromisă fără posibilitate de redresare. El și Lana urmau să fie striviți ori de guvernul american ori de Rodin. În America ar fi fost arestați și puși sub acuzare, un spion capturat n-avea nicio șansă, mai ales unul rus. Dacă totuși reușeau să scape, din punctul de vedere al lui Rodin nu erau decât doi operatori care dăduseră un chix de milioane într-o misiune de-o importanță strategică gravă. Una încredințată de el în mod personal și era un fapt de la sine înțeles că președintele Federației Ruse nu admitea niciodată rateuri. Ar fi fost preluați direct de la aeroportul Sheremetyevo și escortați în beciurile mult-temutei Lubyanka. După un interogatoriu îndelungat si probabil câteva sesiuni de tortură s-ar fi ales în cel mai bun caz cu un glonț în cap. Nu exista nicio modalitate de-a câștiga la jocul lui Vaughn fără a rescrie regulile, dar trebuia să câștige pentru că Lana se afla în aceeași barcă. Indiferent de trădarea ei.

— Avem multe de discutat, spuse pe un ton calm. Ce-ar fi să luăm loc?

Vaughn înclină din cap, făcându-i semn spre un scaun.

— Știi procedura standard. Pune mâinile la spate și nu clinti niciun mușchi până când nu-ți dau eu voie.

Konstantin se execută fără comentarii, mintea lucrându-i cu furie în timp ce Vaughn îi imobiliză mâinile și picioarele. Trebuia să existe o modalitate de-a

transforma acea situație disperată într-un plan cu final acceptabil din toate punctele de vedere. Brusc, miracolul se întâmplă, soluția salvatoare materializându-i-se în minte cu claritatea mișcării decisive a unei partide de șah pe jumătate pierdute. Una pe viață și pe moarte.

Vaughn și-ar fi dorit să se relaxeze dar, evident, nu putea s-o facă. Relaxarea ar fi implicat slăbiciune și circumstanțele nu-i permiteau așa ceva. Avea un drum greu de străbătut în următoarele ore, posibil următoarele zile. Negocierea cu un oponent de calibrul lui Konstantin necesita o minte limpede și viziune. Prietenul Lanei era un operativ senior SVR cu o pregătire de invidiat și-o experiență imbatabilă. Pe de altă parte, se pliase ca un cățeluș pe jocul duplicitar al Lanei.

— Nu lucrez pentru Departamentul de Justiție, deci nu iau niciun bonus la salariu pentru spioni demascați. Pe de altă parte, dacă pun mâna pe telefon și sun la FBI, zarurile sunt aruncate și jocul se încheie înainte de-a fi început. Sper să putem evita asta.

— N-o să suni pe nimeni, indiferent de situație, îl contră Konstantin. Ar însemna distrugere totală, inclusiv în ceea ce te privește. Prima persoana arestată ai fi chiar tu.

— Crezi?

— Sunt convins că e suficient să încep să strig că am fost atacat de tipul căutat pentru atentatul asupra senatoarei Bennett și lucrurile se aranjează de la sine. Președintele Powell conduce personal vânătoarea împotriva ta.

Vaughn îl privi cu o expresie impasibilă, dar în sinea lui intui că are dreptate. De unde știa atât de multe

detalii, de unde acea siguranță sfidătoare? Nu putea exista decât un singur răspuns, ceea ce explica și faptul că Rodin îl așteptase pregătit la Moscova. Rușii aveau un agent infiltrat în Casa Albă.

— Lasă vrăjeala, cea mai adecvată strategie e să-mi câștigi încrederea, afirmă fără să clipească. Poate negociem libertatea ta în schimbul identității sursei voastre din Casa Albă?

Konstantin arcui o sprânceană.

— Ai o minte brici, o să ai nevoie de ea pentru ce te așteaptă. Toată presa a intrat în fibrilații, la știri se difuzează non-stop mandatul pentru arestarea ta. Președintele Powell e convins că l-ai trădat și cât de curând Rodin își trimite asasinii după tine. Șansele de supraviețuire până la sfârșitul săptămânii sunt cel puțin nule.

Vaughn zâmbi disprețuitor, neavând de gând să se lase intimidat.

— Cu Powell rezolv imediat ce voi doi îi povestiți tot adevărul.

— Ce să-i povestim, misiunea ta secretă de asasinare a lui Rodin? Doar trei oameni știau de asta în afara lui Powell. Unul e mort, altul în comă, ești sigur că Daniel Lachlan e dispus să riște o întâlnire cu tine? La Powell oricum nu poți ajunge în mod direct, nu fără să te expui și autoritățile competente s-ar putea să tragă mai întâi și să pună întrebările după. CIA-ul n-o să se bage să-și compromită noua platformă NOC, așa că nici vechii tăi prieteni nu te pot ajuta.

Vaughn era uluit de acuratețea informațiilor deținute de Konstantin. Oricine ar fi fost sursa rușilor, în mod sigur era mai apropiat de Powell decât își imaginase.

— Mai am destule contacte și resurse la care pot apela în caz de urgență.

— Fără îndoială, dar știi prea bine că i-ai compromite prin simpla prezență fizică.

— Bănuiesc că ai o alternativă mai bună?

Konstantin îl surprinse cu ceea ce spuse mai departe.

— O să ajungem și acolo, ideea principală e că ești terminat. Pe de altă parte, Lana și cu mine ne aflăm într-o situație identică. Suntem morți, indiferent dacă o scoatem la capăt cu tine ori nu. Rodin ne-ar ucide imediat ce-ar pune mâna pe noi.

— Bun, și cam ce-ți poți dori de la mine?

— Nu prea ai ce să-mi oferi.

— Uiți de programul de protecție al martorilor.

— Care e egal cu zero în fața asasinilor Spetsnaz. Nu, singura soluție pentru toți trei e să lucrăm împreună pentru a îndeplini misiunea ta inițială. Te ajutăm să-l asasinezi pe Rodin în schimbul libertății noastre.

Vaughn nu schiță niciun gest.

— Cine e sursa din Casa Albă?

— Mă testezi? zâmbi Konstantin.

— Tu ce crezi? Și-ți ofer ocazia să-mi câștigi încrederea.

Konstantin ridică din umeri.

— Cam greu s-o fac cu mâinile și picioarele legate.

— Mai întâi vreau numele, după care mai vedem.

— Adevărul e că habar n-am și nici nu sunt convins că există un nume.

— Adică breșa e electronică?

— Posibil. Și informațiile provin de la un nivel mult prea înalt.

— Cum ar fi anumite discuții din Biroul Oval și alte locuri securizate?

— Exact. Plus că informațiile vin cumva pe sărite. Dacă n-ar fi fost așa, Rodin ar fi știut de la bun început că Powell e la curent cu expedițiile lui nocturne și tot

episodul din Hawaii putea fi evitat. În schimb, nu știa decât că ai primit misiunea să-l asasinezi.

— Are logică, interveni Lana pentru prima oară, întorcând capul să-l privească pe Vaughn.

— De acord, răspunse Vaughn, susținându-i privirea.

Totul nu dură decât o fracțiune de secundă, mai mult o nuanță dispărută înainte să se materializeze, dar Konstantin înțelese tot ce era de înțeles. Vaughn și Lana făcuseră dragoste. Pentru că și-o doriseră, fără nicio legătură cu misiuni și trădări. Și-o doreau în continuare.

Vaughn își smulse cu greu privirea din cea a Lanei pentru a-și îndrepta din nou atenția la Konstantin.

— Chair dacă lucrăm împreună, cum reușim să ajungem la Rodin? întrebă în timp ce-i eliberă mâinile și picioarele.

— Dacă-ți spun, ești de acord să-mi răspunzi sincer la o întrebare?

— Depinde.

— Ești îndrăgostit de Lana?

Vaughn îl privi fix pentru câteva momente.

— Da, răspunse cu voce joasă. Ceea ce nu înseamnă că putem fi vreodată împreună.

Lana tresări și se ridică de pe scaun, îndreptându-se către fereastră. Rămase cu spatele la ei și privirea pierdută în depărtare.

— Mulțumesc pentru sinceritate, spuse Konstantin într-un târziu. Înainte de-a trece la planul ca atare, mai am o cerință. La final suntem liberi. Pur și simplu. Fără opriri la Langley ori prin alte sedii secrete.

Vaughn îl studie cu atenție, gândindu-se la nebunia situației. Trei spioni aparținând unor națiuni rivale plănuiau asasinarea unuia dintre cei mai puternici oameni din lume, timp în care doi dintre ei iubeau aceeași femeie care-i trădase pe amândoi.

— Misiunea mea inițială nu mai e atât de simplă, nu după asasinarea lui Voloshin. Semyon și Trofim ar fi următorii pe listă, doi psihopați pe lângă care Rodin pare un sfânt. Nu vreau ca din cauza mea Powell să fie nevoit să aleagă între două rele. Scopul final al misiunii era îmbunătățirea relațiilor dintre Statele Unite și Rusia. Sunt de acord cu ce propui numai dacă mergem cu un pas mai departe. Îi eliminăm pe toți trei, Rodin, Semyon și Trofim. Și oprim Operațiunea SPACEOFF.

Vaughn remarcă uimirea lui Konstantin la menționarea misiunii lui secrete. *Da, amice, mai știu și eu chestii, nu doar tu*. Pe de altă parte, era clar că nu trata cu ușurință cererea triplă de eliminare. Ceea ce era un semn bun. Semyon și Trofim nu beneficiau de nivelul de protecție al lui Rodin, dar în calitate de parlamentari, nu erau prea departe.

— Ne ocupăm mai întâi de Semyon și Trofim, propuse Konstantin în cele din urmă. Odată ce Rodin dispare, avem toate șansele să devină paranoici. Și pe bună dreptate, din moment ce fiecare va încerca să-l elimine pe celălalt într-un fel sau altul în lupta pentru supremație.

— De acord.

— N-am un plan concret în momentul ăsta.

— Nici eu, mărturisi Vaughn. Dar probabil sunt ținte mult mai ușoare decât Rodin.

— N-aș conta pe asta.

— Și la Rodin cum ajungem?

— Rodin are rețineri mari în ceea ce privește comunicarea electronică de orice fel. I se trage de la anii în care a activat ca agent KGB, e ferm convins că orice tip de comunicare electronică nu e niciodată sută la sută sigură. Pe de altă parte, are o avere de sute de miliarde de dolari. Niciun cent obținut în mod legal, dar asta nu

ne interesează. Importantă pentru noi e combinația de neîncredere în comunicarea electronică și nevoia de-a gestiona o avere uriașă într-un mod cât mai secret.

— Un punct bun de pornire, fu de acord Vaughn. În cine te poți încrede cu atâția bani furați?

— Corect, tocmai ai numit cel mai bine păzit secret al lui Rodin.

— Care întâmplător nu mai e un secret pentru tine, deduse Vaughn. Cum ai aflat?

— Coincidență și curiozitate profesională. Nu ajungem în niciun fel la Rodin, îl aducem pe el la noi.

20

Kremlin

Președintele Rodin își începea fiecare dimineață în sala de sport, antrenamentele draconice fiind un fel de religie personală. Având în vedere veștile bune, Vladimir îndrăzni să întrerupă acel adevărat ritual sacru al șefului său. Rodin boxa la sac, loviturile înfundate răsunând cu ecou în sala plină cu aparate performante. Privirea președintelui era fixată pe ecranul imens suspendat pe peretele din fața lui, unde un faimos jurnalist american îl intervieva pe Julian Assange.

— Care-i faza cu tine și cu Charlie Rose, credeam că am terminat-o cu el.

— Se întoarce pentru un nou interviu, răspunse Rodin, gâfâind din greu.

— Tipul ăsta nu ți-e prieten.

— Nu, dar nu mi-e nici dușman. Plus că vreau ca americanii să se obișnuiască cu prezența mea constantă în propria sufragerie.

Rodin se opri din boxat și întinse mâna după telecomandă pentru a opri înregistrarea.

— Ce ai pentru mine?

Vladimir își scoase telefonul mobil și-i arătă o fotografie groaznică. Președintele studie imaginea fără a schița nicio expresie.

— Seamănă cu cineva care l-a supărat pe Shark, făcu referire la antrenorul lui personal. Cine e?

— Vaughn. Lana l-a bătut cu o bâtă de baseball, după care i-a pus trei gloanțe în cap.

— E mort? îl privi Rodin, arcuind o sprânceană.

— Cât se poate de mort și Lana e în Seattle cu Konstantin.

— Fata aia e formidabilă, zâmbi Rodin mulțumit. Adu-mi aminte s-o decorez din nou când se întoarce acasă. Vaughn a reușit să vorbească cu cineva înainte de-a muri?

— Lana spune că nu. A rămas complet izolat după ce-a fost dat în urmărire generală.

Rodin luă un prosop de pe un rastel din lemn și-și șterse fața transpirată.

— Cum stăm cu SPACEOFF?

Vladimir îl cunoștea prea bine pentru a se aștepta la vreo laudă în legătură cu eliminarea lui Vaughn. Totuși, ar fi fost drăguț să primească măcar un cuvânt de mulțumire.

— Hackerul chinez e pe cale să spargă serverele companiilor de transport. Nu anticipez nicio problemă.

— Suntem siguri că Xiang nu știe pentru cine lucrează?

— Cât se poate de siguri.

Rodin aruncă prosopul pe jos, continuând să-l fixeze cu privirea.

— Sper să fie așa, abia ce-am evitat un glonț cu Vaughn. Să ne asigurăm că Powell nu mai are și alțiași în mânecă înainte ca avioanele să înceapă să cadă din cer.

Seattle, Washington

Lana era furioasă. Furioasă pe Rodin că o implicase în planurile sale demonice, furioasă pe Konstantin că nu i se opusese și furioasă pe Vaughn pentru că... Pentru că se îndrăgostise de el fără speranță. Dar, mai presus de toate, era furioasă pe sine pentru ce și mai ales cine devenise. Totuși, avea o treabă de făcut și era esențial să se ridice la înălțimea provocării, folosindu-se din nou de talentul ei de actriță pentru a flirta ca o școlăriță în timp ce fierbea pe dinăuntru. *Nu pot să cred că fac din nou asta de bună voie*, se gândi cu o grimasă mentală.

Se afla la Summit Fitness pentru a-l seduce pe Billy Richards, un fost ofițer din departamentul de aprovizionare al armatei care acum era directorul regional al Solid Green, o companie de transport specializată în cargo destinat corporațiilor aeronautice. Informațiile obținute de hackerul lui Xiang identificau Solid Green în rolul companiei de transport pentru transferurile trecute de la OpenX către Boeing. Dar, contrar promisiunilor anterioare, hackerul nu reușise să descopere specificul transporturilor viitoare, plângându-se că serverele Solid Green erau mult mai bine protejate decât se așteptase. Așa că Xiang îi înmânase un flash drive lui Konstantin pe care Lana trebuia să-l conecteze la rețeaua Solid Green pentru a instala automat o ușă secretă. În felul acela, hacker-ul lui Xiang avea libertatea să vadă și să modifice tot ce dorea. Două zile de supraveghere și cercetare determinaseră că Billy Richards era cea mai logică alegere. Avea o slăbiciune evidentă. Având în vedere tot timpul petrecut în fața oglinzii la Summit Fitness, era în mod clar mult prea îndrăgostit de el însuși. Și în seara aceea Lana spera să-i exploateze narcisismul.

Se așezase pe jos, între bănci și oglinzi, chiar lângă ganterele mari, privindu-l din când în când cum trăgea avântos de fiare. La un moment dat, Billy se apropie de ea și se aplecă după cea mai grea pereche de gantere.

— Ce-ai de gând să faci cu monștrii ăia? flutură ea din gene în direcția lui.

— Să hrănesc monștrii, răspunse el mândru, făcând un semn către mușchii bicepși.

— Vai de mine, trebuie neapărat să văd asta! Credeam că astea mari sunt doar de decor.

Billy îi zâmbi condescendent și ridică ganterele dintr-o singură mișcare, încercând să se comporte ca și când ar fi fost ușor. Lana numără cu voce tare în timp ce el începu să pompeze. Ridică vocea la fiecare număr, astfel încât până ajunse la zece părea deja extatică.

— Nu e periculos? întrebă atunci când Billy făcu o pauză.

— Nu, dacă știi ce faci.

— Poate mă înveți și pe mine.

— Sigur, ar trebui să începi cu ceva mai ușor.

După o jumătate de oră de antrenament privat, Lana îi zâmbi fascinată.

— Mulțumesc, Billy, sper să ne mai vedem pe aici.

— Ce zici dacă am lua cina împreună? se grăbi el să propună. Știu un loc minunat chiar peste drum.

— Mi-ar plăcea la nebunie, dar trebuie să ajung înapoi la computer. Poate altă dată. Munca, se scuză ea cu părere de rău. Predau matematică online, clasa începe în zece minute.

Dar Billy nu se lăsă descurajat.

— Poți folosi orice computer? Am o propunere, eu oricum vreau să mai stau vreo oră pe aici, mai am ceva

monștri de hrănit, zâmbi încântat de gluma deșteaptă. Biroul meu e în clădirea alăturată, frumos, sigur, liniștit. Internet de mare viteză. Am și ceai. După ce termini, vin să te iau și mergem la cină. Ce spui?

Lana îl privi cu un zâmbet larg, părând încântată de propunere.

Zürich

— Ăsta-i tipul nostru, șopti Konstantin. Ulan Eggen.

Vaughn îl studie pe bancherul elvețian printr-un binoclu puternic. Păr alb, urechi mari și clăpăuge, semne roșii de la ochelarii de citit pe un nas lung și subțire. În costum de baie nu seamăna deloc cu un bancher de top. Dacă-i puneai o eșarfă din mătase în jurul gâtului și-i aruncai un halat asortat pe umeri, părea potrivit pentru coperta revistei Forbes. Tipul chiar se ținea bine pentru un bărbat de șaizeci de ani.

Vaughn și Konstantin erau cățărați într-un stejar bătrân aflat pe un deal cu vedere la moșia lui Eggen, aflată în Valea Limmat. Ajunseseră în Zurich cu un zbor al companiei aeriene Norwegian, călătorind cu pașapoarte și identități false cumpărate cu cincisprezece mii de dolari bucata de la un dealer rus stabilit în California. Pe măsură ce soarele apunea în spatele lor, Vaughn îl urmări pe tipul care se ocupa de banii lui Rodin cum execută un salt grațios în piscină.

Konstantin își continuă briefing-ul.

— E unul dintre cei șapte parteneri importanți ai Grupului Saussure. Și pentru că Saussure e o bancă privată, nu mai știu nimic altceva. Evident, n-am putut utiliza arhivele SVR pentru a investiga.

Vaughn îi înmânã binoclul.

— Cum ai reusit sã faci conexiunea dintre el și Rodin?

Konstantin întoarse capul sã-l priveascã și Vaughn intui cã se gândeau la același lucru. Era aproape incredibil cã se aflau împreunã acolo, purtând acea discuție. Între ei se stabilise o relație cel puțin neobișnuitã, un termen folosit cu blândețe. Existau enorm de multe forțe și interese la mijloc, dar în adâncul sufletului amândoi știau cã au mult mai multe în comun decât le-ar fi plãcut sã admitã. Se întâmplase sã se nascã în țãri rivale și amândoi își petrecuserã jumãtate din viațã nu doar luptându-se din rãsputeri, ci ucigând și riscându-și viața în ideea de-a învinge echipa celuilalt. Viața personalã a celor doi spioni le complica și mai mult relația. Pe de-o parte, Lana jucase rolul iubitei lui Konstantin la ordinele Kremlinului. Pe de alta, fusese aruncatã în brațele lui Vaughn tot de cãtre Kremlin, însã jocul se oprise acolo și intervenise realitatea. Acum ambii bãrbați cãutau cea mai bunã modalitate de a-l ucide pe cel care inițiase totul. Konstantin înclinã imperceptibil din cap într-un fel de recunoaștere a gândurilor lor comune. Un simplu gest mai mult decât suficient ca de la spion la spion și bãrbat la bãrbat.

— Am fost trimis la Zurich pentru o misiune, începu sã povesteascã. Un coleg de academie e detașat acolo la ambasadã, așa cã am ieșit în oraș într-o noapte. Am pendulat prin cluburi, Ivan m-a aburit cu povești despre petreceri sãlbatice în cabane elvețiene, schnapps aromat, cãzi fierbinți și femei întotdeauna dornice de companie. Chiar m-a invitat la una, dar m-am eschivat cât am putut de politicos. M-a sunat sâmbãtã dimineața, rãmãsese blocat în Brunnen și avea o întâlnire importantã în Zurich pe care nu putea s-o rateze. Un schimb de plicuri.

— Lasã-mã sã ghicesc, cu Eggen?

— Da, numai că nu știa numele și rolul lui Eggen. Fusese doar informat că numele de cod al persoanei e Cod 6, o sursă importantă pe care trebuie s-o protejeze cu orice preț.

— I-ai luat locul, te-a mâncat curiozitatea și i-ai aflat identitatea, completă Vaughn.

Konstantin zâmbi.

— Băieții care joacă după reguli nu ajung departe în SVR.

— Ai riscat să privești în interiorul plicului?

— Tu ce crezi? Scrisoarea de la Rodin era semnată. De fapt, nu era o scrisoare, doar două coloane cu coduri ciudate, cum ar fi 1PPVLO și 5MSPTR.

— Ai spart codul?

— Da, un fel de-a spune și asta doar pentru că aflasem deja identitatea lui Eggen. În contextul ăsta, a fost relativ ușor să înțeleg că 1PPVLO însemna un punct procentual al companiei Valero Energy Corporation și 5MMSPTR cinci milioane de acțiuni ale companiei PetroChina.

— De unde știi care erau comenzi de cumpărare și care de vânzare?

— Deducție simplă de contabilitate, debitările în stânga, creditele în dreapta.

— Și scrisoarea de de la Eggen către Rodin?

— N-am putut risca s-o deschid, plicul nu era același tip pe care-l aveau la ambasadă și nu-l puteam înlocui cu unul nou, așa cum făcusem cu al lui Rodin. Presupun că era raportul săptămânal al portofoliului Eggen.

— Presupui? Riscăm totul pe o presupunere?

Konstantin ridică din umeri.

— Adu-ți aminte de întrebarea pe care ți-am pus-o în Seattle. Cum își gestionează cineva miliardele atunci când refuză să-și asigure riscul comunicării electronice?

Eggen ieși din piscină și se înfășură într-un halat gros albastru. Până dispăru în casă, Vaughn ajunsese la aceeași concluzie cu cea a lui Konstantin. Ceea ce ridica o altă problemă.

— Crezi că Ivan și-a dat seama pentru cine erau plicurile?

— În afara identității lui Eggen, avea nevoie de codul poștal special pentru documentele destinate strict pentru Rodin și e puțin probabil să-l aibă. Sunt informații clasificate.

Vaughn știa că poșta livrată cu mandat diplomatic folosea adesea coduri mai degrabă decât adrese pentru a ascunde identitatea expeditorului și-a destinatarului.

— Și tu de unde știi codul personal al lui Rodin?

— Nu l-am știut atunci, dar l-am văzut pe un plic în ziua în care mi-a încredințat Operațiunea SPACEOFF și-am pus totul cap la cap.

— Cum transformăm identitatea lui Eggen într-o oportunitate pentru asasinarea lui Rodin?

— Am o idee, dar cred că ar fi util dacă ai ajunge tu singur la aceeași concluzie, acum că știi toate detaliile.

Vaughn înțelese logica și începu să gândească cu voce tare.

— Începând cu finalul, avem două abordări. Fie unul dintre noi poate călători în Rusia, arătând ca Eggen, fie-l determinăm pe Rodin să vină în Elveția. De preferabil ar fi să-l aducem aici pentru că în felul ăsta îl scoatem din fortăreață.

— De acord.

— Și pentru asta avem scrisorile săptămânale dintre Rodin și bancher. Și, bineînțeles, adresa și identitatea lui Eggen. Ce altceva mai știm? Vaughn reflectă pentru câteva secunde. Rodin face eforturi mari pentru a păstra secretul identității lui Eggen, deci nu vorbește deloc cu

bancherul și nu se întâlnesc niciodată pentru că n-are încredere în telefoane și mișcările îi sunt urmărite.

— Cu excepția cazului în care se strecoară afară din Kremlin, precizează Konstantin.

— Corect. Și ce anume l-ar determina să vrea să-l viziteze pe Eggen? Un fel de urgență bancară? O pierdere imensă și neașteptată a valorii portofoliului?

— Asta a fost și concluzia mea, aprobă Konstantin.

Vaughn analiză planul pentru câteva secunde.

— Nu sunt sigur că e destul de provocator. Dacă pierderea e prea mare, va presupune că e o greșeală, dacă e prea mică, nu putem fi siguri că va sări imediat în avion.

Konstantin îl privi întrebător.

— Să alegem ceva la mijloc?

Vaughn privi înapoi spre conacul elvețian.

— Nu. Cred că Rodin e pe punctul de-a cumpăra acțiuni ale companiei OpenX Technologies.

21

Seattle, Washington

XIANG ezită înainte de-a urca la bordul iahtului. Un pas important în viața lui, un punct de cotitură, un început și-un sfârșit. Vânzătorul îl privi, intuindu-i entuziasmul și ezitarea.

— Nu te grăbi, explorează cât vrei, îl îndemnă. Sunt aici, în cazul în care ai întrebări.

— Crezi că-mi poți împrumuta puțin telefonul, l-am uitat pe-al meu în mașină, îi ceru Xiang. Trebuie să-mi sun soția, nu pot lua o decizie fără să mă consult cu ea.

— Absolut, absolut, se grăbi vânzătorul să-i înmâneze telefonul. E foarte important să fiți amândoi mulțumiți cu alegerea făcută.

Yahtul era lung de aproximativ douăzeci și cinci de metri, fiind dotat cu tot ce trebuie pentru ca cineva să poată trăi la bord fără să acosteze timp de zile bune. O ascunzătoare perfectă și confortabilă. Xiang coborî la cabine și formă numărul.

— *Wei*, răspunse Mel cu voce somnoroasă.

— Ce fac fetele? întrebă Xiang.

— Dorm, ceea ce făceam și eu.

— Școala merge bine?

— Merge. De ce mă suni la ora asta?

— Am noutăți. Am aflat cine se află în spatele proiectului meu personal. Rușii.

— Ești sigur?

— Cât se poate de sigur.

— Ăștia au bani serioși, plus că n-au probleme să arunce cu ei în toate direcțiile atunci când vor ceva și noi avem nevoie de cât mai mult, comentă Mel, acum treză de-a binelea. Cam cât crezi că putem obține?

Noi se materializa în vocabularul lui Mel doar atunci când era vorba despre bani, se gândi Xiang. În rest nu auzea decât *eu* și *tu*. Înlătură imediat acel gând, hotărât să nu lase nimic să-i strice buna dispoziție. Era pe cale să-i bată pe ruși la propriul lor joc și să facă o tonă de bani pe parcurs. Oamenii lui îl informaseră că cele cincizeci de dispozitive comandate de ruși deturnau sistemele de pilot automat ale aeronavelor. Restul îl dedusese din context, inclusiv rolul companiei OpenX în toată schema. Ei bine, Xiang era cu două minute mai deștept decât anticipaseră rușii, cerând oamenilor săi să adauge o suprascriere care să anihileze controlul inițial. Nimic prea sofisticat, un simplu cod de criptare de 256 de biți ce ejecta rușii din propriile lor dispozitive. Acum trebuia să ghicească ce sumă ar fi fost dispuși să plătească pentru anularea codului respectiv după ce dispozitivele erau instalate și ajungeau la mila lui.

— Cred că suma depinde de ce-au de gând să facă cu dispozitivele, gândi cu voce tare. Dacă vor să obțină controlul a cincizeci de sateliți militari, valoarea ar putea fi de miliarde. Dacă e vorba despre drone, câteva sute de milioane. Dar ar putea fi vorba despre ceva mult mai puțin interesant și probabil că asta și este.

— N-ai cum să afli?

— Nici nu contează.

— Vorbești fără nicio noimă, comentă Mel exasperată.

Xiang o ignoră. Se gândise să încasese banii și să dispară încă de când riscase tot proiectul, cerând încă un milion și jumătate de dolari. Ba chiar făcuse aranjamentele preliminare pentru a-și scoate familia din China, deși Mel nu știa încă acel lucru. Partea dificilă a acelei etape a planului era să ghicească suma cu care ar fi putut să jongleze. Înțelept ar fi fost să fie suficient de mică astfel încât rușii să fie de acord cu ea și să nu decidă să-l elimine complet din ecuație, dar suficient de mare încât să merite o acrobație atât de riscantă. Nu era chiar atât de ușor și nici indicat să te joci cu rușii.

— Nu contează, pentru că am de gând să cer douăzeci de milioane de dolari indiferent de situație, răspunse în cele din urmă.

— Cum?! se scandalizează Mel. Dacă putem obține un miliard, cerem un miliard! Imaginează-ți ce-am putea face cu banii ăștia.

— Eu sunt de părere că ne ajung douăzeci de milioane de dolari, o contră Xiang pe un ton tăios. Ideal ar fi să rămânem în viață ca să ne putem bucura de ei. Oricum, nu de asta te sunasem, decise să schimbe subiectul. Știi unde sunt?

Până când termină conversația cu Mel, se hotărâse deja să cumpere iahtul. *Șoapta Mării* era exact ce-și dorea, oferindu-i absolut tot ce avea nevoie.

— Mulțumesc pentru telefon, îi spuse vânzătorului după ce se înapoie pe punte. Vreau să-l cumpăr. Astăzi. Plătesc toată suma cash.

Zürich

Elvețienii erau îndrăgostiți de reguli, la fel ca mai toate națiunile nordice. Nu legalități inutile de care birocrația americană era atât de dependentă, ci mai degrabă

coduri de conduită. Politețea era adânc înrădăcinată în psihicul elvețian, ordinea și disciplina guvernând astfel toată societatea elevețiană. Străzile erau imaculate nu datorită unei armate de curățători, ci pentru că nimeni nu făcea mizerie, o abatere care pur și simplu nu se cădea din punctul de vedere al cetățenilor. Vaughn și Konstantin urmau să profite de acea dependență de ordine. Konstantin trase camionul în fața porții moșiei lui Eggen.

— Am venit să livrăm leii, îl informă pe paznic în germană.

— Poftim? îl privi bărbatul cu uimire. Ați greșit adresa.

— Leii din marmură, cei de la intrare, preciză Konstantin pe un ton amuzat. Suntem de la Evergreen Gardens, am înțeles că cineva a sărit gardul și-a vandalizat una dintre statui.

De fapt, Vaughn fusese cel care comisese acea infracțiune, pătrunzând noaptea prin efracție îmbrăcat într-un hanorac cu câteva numere mai mari și gluga trasă peste ochi, atacând cu furie statuia din marmură cu ajutorul unui baros. În mod normal, un astfel de incident ar fi șocat comunitatea pentru ani buni, dar imigranții ilegali proveniți din fiasco-ul german afectaseră în mod grav tot continentul european, fie că era vorba despre țările membre EU ori nu, având grijă să-și facă simțită prezența. Distrugerile de acest gen deveniseră deja o normalitate.

— Da, se încruntă paznicul. Asta se întâmplă atunci când lumea civilizată deschide ușa barbarilor. Ați adus o statuie nouă?

— Am adus două, nu mai aveam una care să se potrivească cu modelul vechi.

Paznicul dădu aprobator din cap și ocoli camionul pentru a verifica cei doi lei imenși din marmură de Carrara.

— Sunt mai frumoși decât primii, comentă mulțumit. Cât durează toată treaba?

— În jur de două ore.

— Perfect, domnul Eggen se întoarce de la birou pe la opt seara și vreau să fie totul gata până atunci.

Paznicul apăsă un buton și poarta dublă din fier forjat începu să se deschidă. În fața vilei cu arhitectură exclusivistă neoclasică se afla o alee lată circulară în mijlocul căreia trona o fântână arteziană impresionantă. Cei doi lei din marmură străjuiau aleea dreaptă ce ducea spre ușile duble din lemn masiv sculptat manual.

— Băiat deștept, Eggen, n-are gusturi rele, comentă Vaughn cu voce joasă.

Konstantin ridică dintr-o sprânceană.

— Ar trebui să vezi vila lui Rodin de la Marea Neagră, căsuța asta e nimic pe lângă ea.

Leii din marmură costaseră o avere, banii provenind din prada lui Vaughn de pe nava Pazei de Coastă din Hawaii. Îi luase aproape șase ore să găurească postamentul fiecărei statui în parte pentru a-l umple cu explozibil cumpărat de pe piața neagră. Planul era să detoneze cei doi lei în momentul în care Rodin trecea printre ei pentru a intra în casă. Nu exista niciun fel de tip de armură care să-l poată salva dintr-o explozie de o asemenea amploare. Gărzile de corp n-aveau nicio valoare într-o astfel de situație, explozia avea să anihileze totul în jur, inclusiv jumătatea din față a vilei lui Eggen. Între timp, Konstantin se ocupase cu ademenirea lui Rodin la Zurich.

— Cum a mers schimbul de scrisori? întrebă Vaughn odată ce macaraua descărcă și cel de-al doilea leu.

Konstantin își șterse sudoarea de pe frunte cu dosul palmei.

— Mai ușor decât m-aș fi așteptat. Știam deja unde sunt plicurile destinate lui Rodin și n-am avut nicio problemă cu personalul ori gardienii, care m-au recunoscut imediat. Am stat la o bârfă pe ici pe colo și sustragerea plicului a fost o joacă de copii. N-a îndrăznit nimeni să întrebe ce caut la ambasadă, tremură cu toții de frică. Ivan mi-a șoptit că s-a dus vestea cum că m-aș ocupa de o operațiune girată personal de președintele Rodin. O să vezi înregistrarea.

Vaughn insistase asupra unor garanții, una dintre ele fiind ca de fiecare dată când erau nevoiți să acționeze separat, Konstantin să poarte un ceas prevăzut cu o cameră video, astfel încât să poată fi verificat. Nu cea mai eficientă metodă din lume, dar tot era mai bine decât nimic.

Terminară de montat chingile în jurul leului distrus și se îndreptară amândoi către camion pentru a opera macaraua.

— Scrisoarea în sine nu era nimic special, hârtie albă obișnuită scoasă la printer, continuă Konstantin, privind în jur pentru a se asigura că nu se află nimeni prin preajmă. Am refăcut-o cu totul și-am adăugat tranzacția de achiziționare a cinci la sută din stocul OpenX Technologies, după care am sigilat-o într-un plic nou cu mandat diplomatic etichetat cu codul de livrare al lui Eggen. Seara, când m-am reîntors să-l iau pe Ivan la o bere, am pus plicul la locul lui.

Încărcară primul leu în camion, apoi pe cel de-al doilea, după care le mai luă o oră să monteze statuile noi umplute cu material explozibil. Având în vedere secretizarea absolută a acelei potențiale călătorii, probabil Rodin avea să apară într-o mașină cu numere

de înmatriculare obișnuite, poate chiar deghizat sub o formă sau alta. În mod clar avea să fie înconjurat de bodyguarzi și era bine știut faptul că gărzile prezidențiale foloseau des sisteme de bruiere. Ceea ce reprezenta cea mai mare temere a lui Vaughn, pentru că acel scenariu făcea imposibilă detonarea de la distanță. Un risc pe care erau nevoiți să și-l asume.

— Chiar crezi că vine? întrebă Konstantin în timp ce curățau în urma lor.

— Sper din toată inima, răspunse Vaughn cu o expresie imobilă. Pentru că dacă nu vine el, vom fi nevoiți să ne ducem noi în Rusia și habar n-am cum scăpăm vii de acolo.

Seattle, Washington

Magazinul Apple din campusul Universității din Seattle, cu tot cu aglomerația permanentă, era locul perfect pentru întâlnirea cu Xiang. Îmbrăcată cu blugi și o cămașă descheiată peste un tricou negru, Lana se integra perfect în mulțimea gălăgioasă de studenți. Xiang își făcu apariția cu eterna umbrelă jerpelită în mâna dreaptă și un ziar în stânga.

— Jane, se prezentă Lana, strângându-i mâna. După cum ai fost deja informat, de acum înainte tratezi cu mine. Colegul meu e plecat pentru câteva zile.

— Ați făcut o treabă bună, rânji Xiang. În sfârșit avem acces la serverele companiei de transport.

— Știm când are loc transportul?

— Vineri la șapte seara se preia marfa și stă peste noapte în depozit în așteptarea transportului aerian de a doua zi dimineața.

— Peste cinci zile?

Xiang încuviință din cap.

— Echipa e pregătită pentru instalare?

— Desigur. Durează aproximativ o oră pentru alterarea a zece sisteme, ceea ce include demontarea carcaselor, instalarea plăcilor de circuite suplimentare și remontarea carcaselor. Zece oameni înseamnă cinci ore. Mai punem încă două ore pentru ambalaje și o oră pentru o marjă suplimentară de timp, deci opt ore cu totul.

— Spațiul de depozitare e-n regulă, avem acces?

— Totul e pregătit.

Hangarul unde avea să fie depozitată marfa fusese deja penetrat de hackerul lui Xiang. Echipa nu trebuia decât să introducă codul sistemului de alarmă pe panoul de la intrare și accesul era garantat fără ca nimeni să-i mai deranjeze toată noaptea în aeroportul comercial altminteri pustiu.

Lana îl studie pentru câteva momente, privirea coborându-i la umbrelă.

— Pot să te întreb ceva fără nicio legătură cu proiectul nostru?

Xiang aprobă din cap.

— Care-i treaba cu tine și cu umbrela asta? Are vreun pumnal în vârf? Cianură?

Fața lui Xiang se relaxă într-un zâmbet amuzat. Lana întinse mâna să-i ia umbrela. Spre surprinderea ei, Xiang îi permise.

— Uneori, o umbrelă e doar un obiect care să te apere de ploaie. De fapt, e legată de o poveste din copilărie. Când eram mic, am trecut printr-un muson teribil, sate întregi complet inundate, mulți morți, un dezastru. Ne-am mutat pe un teren mai înalt, dar am simțit umezeala în oase timp de-o lună. Când apa a scăzut în cele din urmă, nu mai rămăsese nimic din casa noastră. Ne-am mutat în oraș după aia. Acum urăsc ploaia.

— Și te-au trimis în Seattle, comentă Lana, întinzându-i umbrela.

Xiang dădu din cap cu tristețe.

— Visul meu e să ajung într-un loc cu soare pe tot parcursul anului.

— Poate ar trebui s-o faci după ce termini cu proiectul ăsta, îl sfătui Lana pe un ton ceva mai blând. Ne vedem vineri seara, adăugă după câteva momente, pierzându-se apoi rapid prin mulțime.

Telefonul mobil îi vibră în buzunar. Inima i-o luă la goană atunci când pe ecran văzu numele lui Vaughn. *Calmează-te, idioato, nu te sună să-ți facă declarații de dragoste.*

— Poți vorbi? auzi vocea lui Vaughn.

— Da. E ceva în neregulă?

Ura să vorbească atât de formal. Voia să știe cum era el, cum se simțea și dacă o mai disprețuia atât de mult. Dacă stătea treaz toată noaptea cu privirea fixată în tavan așa cum făcea ea. Probabil că nu. Vaugh putea fi mai dur și mai inflexibil decât un perete din granit, mai ales în ceea ce-o privea.

— Nu, totul e ok. Konstantin tocmai îmi povestea despre prietena ta make-up artist care a lucrat pentru MosFilm... Am înțeles că s-a mutat la Londra?

— Valeria, preciză Lana, ușor mirată.

— Da, Valeria. Vreau s-o suni și să-i spui că ai un job pentru ea. Prețul e triplu față de ce cere de obicei. Ai un prieten de trezeci și unu de ani, putred de bogat, care merge la un carnaval de fițe și vrea să arate exact ca Charlie Rose. Toată lumea trebuie să fie convinsă că e el în persoană.

— Charlie Rose, jurnalistul?

— Exact. Tipul are șaptezeci și cinci de ani. Crezi că Valeria e-n stare de așa ceva?

— E o adevărată magiciană atunci când vine vorba despre machiaj, măști și deghizări, plus că adoră provocările de genul ăsta. Îmbătrânirea nu va fi o problemă, dar asemănarea cu Charlie Rose depinde foarte mult de structura oaselor, asta-i tot ce putem cere. Bănuiesc că e vorba despre tine?

— Da, răspunse scurt Vaughn. Deocamdată nu-ți pot da mai multe amănunte. Sun-o pe Valeria și vezi ce poți aranja, aștept să mă suni înapoi.

22

Londra

— N-O să fie prea plăcut, îl avertiză Valeria.

Vaughn se așteptase la o femeie de vreo cincizeci de ani cu păr vâlvoi și machiaj țipător, în schimb Valeria era o roșcată tunsă scurt care nu părea să aibă mai mult de treizeci de ani și pe față nu avea nici pic de machiaj. Nu doar că acceptase provocarea, dar era absolut încântată de proiect. În momentul în care el și Konstantin ajunseseră la studioul ei din cartierul Hampstead, Valeria încărcase deja suficiente fișiere video cu Charlie Rose în programul Autodesk pentru a crea un model tridimensional în mărime naturală al capului celebrității. Ceea ce rezolva exteriorul măștii din cauciuc. Următorul pas era un model similar al capului lui Vaughn pentru interior.

Konstantin scoase o fotografie din buzunar.

— Pe mine poți să mă faci să arăt ca tipul ăsta? Job separat, preț separat.

Valeria studie fotografia cu atenție, apoi o puse lângă fața lui Konstantin.

— Important e că semănați la ochi și asta e cheia. Dacă ochii se potrivesc cu memoria unei persoane, mintea tinde să umple restul. Pot s-o fac.

— Cine-i tipul? întrebă Vaughn.

— Oleg Smirnov, un fost coleg de academie cu care am avut ceva probleme. O jigodie de primă clasă, care întâmplător e prietenul cel mai bun al colonelului Igor Usatov, șeful securității unei anumite vile de la Marea Neagră cu care se întâmplă să semăn destul de bine. Motiv pentru care ăștia doi mi-au creat multe neplăceri în Academie. Și mă gândeam că n-ar fi o idee rea să pot trece drept ambii în cazul în care avem nevoie de un plan B.

— Bună idee, aprobă Vaughn, după care se întoarse spre Valeria. Pot să joc rolul avocatului diavolului?

— Dă-i bătaie, râse ea.

— Știu că măștile astea din cauciuc par foarte reale în filme, dar funcționează la fel și în realitate? Nu mă fac de râs în fața prietenilor mei?

— Funcționează la fel... pentru o anumită perioadă de timp. În timp ce vorbea, Valeria începu să folosească un aparat special pentru a scana capul lui Vaughn. Dar s-o luăm pas cu pas. Părul va fi perfect, pielea e cea mai complicată problemă. Vom începe cu mâinile. Există o poveste faimoasă despre un tânăr asiatic care a zburat de la Hong Kong la Vancouver purtând o mască din cauciuc ce-l deghiza într-un bătrân caucazian. N-a fost prins din cauza măștii, ci mai degrabă a mâinilor. O să-ți pictez pete de ficat, riduri și vene pe mâini cu pigmenți rezistenți la apă.

Valeria se opri pentru a decupa imaginea 3D a capului lui pe ecran, suprapunând-o apoi peste cea a lui Charlie Rose.

— E bine, spuse entuziasmată. E foarte bine. Structurile osoase sunt oarecum similare, plasarea urechilor, toate se amestecă acceptabil. Probabil aveți un strămoș comun în sens evolutiv. Fața lui e mai lungă,

deci va trebui să-ți relaxezi maxilarul. Bun, în patru ore avem baza măștii. Între timp, vom începe cu mâinile.

— Din ce va fi făcută masca?

— Silicon transparent peste care vom aplica machiajul.

— Și-o să arate natural?

— Sigur, femeile o fac tot timpul fără să observe cineva. Mă rog, cele care știu ce fac. Dar tu esti deosebit de norocos în sensul ăsta.

— Cum așa?

— Fața lui Charlie Rose e acoperită în mod constant de machiaj abundent pentru camere. Oamenii se așteaptă la asta. Machiajul va face ca masca ta să arate chiar mai reală.

Vaughn nu se gândise la asta.

— Sfaturi comportamentale, lucruri pe care le pot face pentru a vinde deghizarea?

— Distanța e aliata ta. Poți păcăli pe oricine nu-l cunoaște personal pe Charlie dacă stai la doi metri depărtare. Dacă cineva se apropie prea tare, întoarce-te din profil. Și poartă ceva care să le distragă atenția, o cravată cu un imprimeu în culori vii, o floare la rever, o batistă viu colorată în buzunarul de sus al sacoului, chestii de genul ăsta pentru a distrage atenția de la fața ta.

Telefonul lui Vaughn începu să-i vibreze în buzunar.

— Putem face o pauză de două minute înainte să începem lucrul la mâini?

— Da, mă duc să fac un ceai, zâmbi Valeria.

Vaughn duse telefonul la ureche.

— Cum stăm?

— I-am programat pe amândoi, auzi vocea Lanei.

Colaborarea dintre Vaughn și Konstantin funcționase ca unsă în cazul asasinării lui Rodin, ceea ce era cu totul neobișnuit chiar și pentru cei câțiva profesioniști

obișnuiți cu misiuni neconvenționale. Însă ajunseseră într-un impas atunci când abordaseră problema asasinatelor lui Semyon și Trofim. Konstantin pledase pentru doi lunetiști, două ținte, două focuri simultane. Fără presupuneri, supraveghere interminabilă și, cel mai important, fără risc de capturare. Tot ce trebuiau să facă era să descopere un eveniment politic pe undeva prin lume unde participau ambii politicieni, apoi să identifice cel mai potrivit loc pentru un atac. Vaughn fusese de părere că planul are prea multe necunoscute. Plus că începuse să aibă îndoieli cu privire la acea strategie. Dacă-i asasinau pe Semyon și Trofim înaintea lui Rodin, n-ar fi făcut altceva decât să-l alerteze că ceva era foarte în neregulă. Măsurile de securitate ar fi fost înăsprite și era foarte posibil să nu mai poată ajunge la el niciodată. Dacă-l eliminau mai întâi pe Rodin, unul dintre cei doi parlamentari avea să-i ia imediat locul. Așa că cel mai bine era să-i aducă pe cei doi în punctul în care să-și dea demisia. Ideea salvatoare îi venise într-o dimineață în care auzise la radio știrea că Charlie Rose se pregătea să-l intervieveze din nou pe Rodin. Planul conceput de Vaughn fusese unul destul de simplu. Lana, în rol de asistentă a lui Charlie, îl sunase pe Trofim pentru a-l informa că peste trei zile urma să ajungă la Moscova în vederea unui nou interviu cu Rodin, dar era interesat să intervieveze și unul dintre potențialii succesori ai președintelui. Liderul parlamentar era interesat ori ar trebui să-l sune pe Semyon în schimb? Și dacă era interesat, trebuia să se deplaseze la Londra, unde Charlie avea deja planificate mai multe interviuri și nu mai dispunea decât de o fereastră de două ore. Bineînțeles, Trofim se grăbise să accepte. După care Lana îl sunase pe Semyon, spunându-i același lucru.

— Deci suntem pregătiți pentru mâine? întrebă Vaughn.

— Trofim de la două și Semyon de la șase, îl informă Lana. Singura chestie care-mi place la politicieni e predictibilitatea.

Din păcate, acea calitate nu se extindea la gărzile de corp. Indiferent de calitatea măștii și-a machiajului, pericolul de detectare de către profesioniști era unul semnificativ.

Lui Konstantin nu-i venea să creadă. Valeria făcuse o minune și Vaughn devenise Charlie Rose. Cel puțin din colțul opus al camerei. Dacă nu vorbea. Și dacă nu se mișca.

— Nu te miști ca un bătrân de șaptezeci și cinci de ani, comentă Lana, cu care se conectaseră via Skype. Rose se ține bine, dar nu are atâta siguranță în mișcări.

— Da, mersi frumos, se strâmbă Vaughn. Ai și vreo sugestie cum să fac asta?

— Amintește-ți cel mai greu antrenament prin care ai trecut vreodată și cum te-ai simțit a doua zi. Mișcă-te ca atunci. Și pune-ți niște pietre în pantofi.

Konstantin se uită la ceas.

— Trebuie sa plec, ne vedem la Ritz.

Lana, în rolul ei de asistentă a lui Rose, rezervase cele mai luxoase apartamente în două hoteluri de referință, Ritz și May Fair. Aranjase de asemenea două limuzine cu șofer și gărzi de corp de primă clasă.

Îmbrăcat într-un costum alb cu accente retro, Konstantin se sui în prima limuzină.

— La Ritz, îi spuse șoferului, după care se întoarse către garda de corp de lângă el. Cum te cheamă?

— Archie.

— Știi pentru cine lucrezi?

— Reporterul american. Rose.

— Așa e. Treaba ta e să rămâi mereu lângă mine și să nu scoți o vorbă. Niciun măcar un singur cuvânt nimănui. Ai înțeles?

Archie încuviință din cap.

— Bun. Când îți spun eu, trebuie neapărat să scoți toată lumea din cameră. Nu rămân decât rusul căruia i se ia interviul, Rose și cu mine. Fără excepții. Ai înțeles?

Archie încuviință din nou din cap.

— Bun.

Stepan Trofim sosi în momentul în care Konstantin și Archie coborau din limuzină. Trofim, un taur de om care semăna mai mult cu un luptător siberian decât cu un politician, era practic al doilea cel mai puternic politician din parlament după primul-ministru. Trei oameni și un ciobănesc german coborâră din SUV-ul negru înaintea lui Trofim. Rolurile lor nu puteau fi mai clare nici dacă le-ar fi purtat imprimate pe frunte. Pe lângă bodyguarzi, Trofim își adusese și asistenta drăguță. Konstantin se apropie de ea, blocat imediat de un munte de carne. Archie se postă în fața lui, un buldog versus altul. Konstantin zâmbi și păși pe după ei pentru a o saluta pe asistentă în engleză, cu accentul britanic pe afișaj.

— Bună, iubito, arăți trăznet. Sunt Tony Swan, regizorul de platou. Dacă ești atât de bună să mă urmezi, îl instalăm imediat și cât se poate de confortabil pe dragul de Stepan. Domnul Rose va sosi cât de curând.

Fără să aștepte un răspuns, Konstantin se întoarse și intră în Ritz. Archie îl urmă la doi pași în spate. Trofim, asistenta și gărzile de corp rămaseră câțiva metri mai în spate, alături de câine. Nu luaseră în considerare faptul că Trofim va sosi cu un câine. Păși în lift și Konstantin studie imaginea adversarilor oglindită în ușa lustruită până la rang de oglindă. Trofim părea mai în vârstă decât la televizor, dar radia energia unui generalul de trupe.

Asistenta blondă îmbrăcată într-un costum deux piece gri elegant părea tipul perfect de soție trofeu. Konstantin era deghizat într-un excentric din lumea show-bizului anilor '50. Valeria îi pieptănase părul pe spate, încărunțindu-l cu o pudbere specială și completând imaginea de ansamblu cu o mustață subțire, perciuni și ochelari cu rame late. Rezultatul era o persoană atât de frivolă încât nici măcar Lana nu-l recunoscuse în primă fază.

Coborîră din lift într-un penthouse rezervat numai oaspeților de renume. Salonul era o cameră de cinci stele în sine, complet cu băuturi și un bufet cu de toate.

Konstantin se întoarse spre Trofim.

— Domnule Trofim, probabil bănuiți faptul că, la fel ca marea majoritate a artiștilor de renume, domnul Rose are un mod cu totul și cu totul special în care lucrează.

Trofim ezită un moment, apoi dădu din cap în semn aprobator.

— Nu permite nicio distragere a atenției, continuă Konstantin pe un ton afectat. Ca regizor de platou și operator în același timp, voi fi singura terță parte permisă în cameră în timpul interviului. Sunt sigur că personalul dumneavoastră se va simți confortabil în camera alăturată timp de nouăzeci de minute. Bufetul e bine aprovizionat, la fel și barul.

Trofim clipi, nepărând prea convins.

— Sigur vă puteți închipui, domnule Swan, că bărbații aflați în poziția mea necesită anumite măsuri de siguranță.

Konstantin desfăcu larg brațele.

— Desigur, desigur. Dacă bodyguarzii dumneavoastră vor să-și facă treaba în timp ce-l așteptăm pe Charlie, sunt bineveniți. Între timp, haideți să vă așezați în fața aparatului de filmat pentru a aranja lumina. Timpul este extrem de limitat, așa că vom fi nevoiți să începem imediat ce sosește Charlie.

În timp ce câinele adulmecă prin toate colțurile salonului și gărzile de corp se agitară să pară că-și fac treaba, Konstantin îl conduse pe Trofim la unul dintre cele două scaune așezate în mijlocul camerei. Tiffany, un make-up artist obscur angajată de Konstantin în acea dimineață începu să-i întindă fond de ten pe față cu ajutorul unui burețel.

— Vom avea trei camere de filmat, explică Konstantin. Una pe dumneavoastră, una pe Charlie și una pe amândoi.

Ușa se deschise și Charlie Rose își făcu apariția. Se îndreptă direct către Trofim, cu mâna dreaptă întinsă. Ocupată cu aplicarea machiajul, Tiffany îi puse o mână pe umăr, împiedicându-l să se ridice de pe scaun. Trofim zâmbi strâmb, părând că nu se simte prea în largul lui și întinse mâna o idee cam stângaci. Vaughn se întoarse într-o parte, începând să tușească.

— Scuzați-mă, spuse cam fără suflare, strângându-i mâna în timp ce încerca să-și dreagă vocea. Dați-mi un minut, adăugă cu greutate, îndreptându-se spre dormitorul principal și baia privată.

— Ok, e momentul să eliberăm camera! anunță Konstantin. Toată lumea, vă rog! Înregistrarea va dura aproximativ o oră și jumătate. Sunt sigur că vă veți simți confortabil în salonul alăturat.

Tiffany îi mai aplică puțină pudră lui Trofim, apoi se îndreptă spre ușă, lăsându-și trusa de machiaj pe un scaun de lângă perete. Archie îi îndrumă pe toți în camera alăturată, după care ieși și închise ușa după el. Konstantin o încuie cu o expresie neutră.

Două minute mai târziu, Vaughn ieși din baie și se îndreptă direct spre scaunul său, cu mâna dreaptă pe stomac.

— Scuzați-mă, cred că mi-au picat greu crevetii pe care i-am consumat în avion, spuse cu o voce cam gâtuită, tușind din nou.

Făcuse câteva repetiții, încercând să imite vocea lui Charlie, dar știa prea bine că era cea mai slabă verigă din tot aranjamentul. Se așeză pe scaun, aruncându-i o privire lui Trofim.

— Tiffany a neglijat partea stângă a feței. Tony, te rog...

— Bineînțeles, sări ca ars Konstantin.

Pensula mare pe care o extrase din trusa de machiaj ascundea un ac hipodermic în mijlocul perilor. Trofim nu bănui nimic. Pe măsură ce acul îi străpunse gâtul, trecu de la relaxat la rigid și mega relaxat în decurs de trei secunde. Vaughn răsuflă ușurat. Primul act se încheiase cu succes. Restul, în timp ce nu tocmai plăcut, era ceva mai previzibil. Când Trofim se trezi după cinci minute, se afla într-o poziție cu totul și cu totul diferită. Gâtul îi era conectat cu glezna stângă printr-un cablu metalic petrecut prin spatele scaunului. Un altul îi imobiliza pieptul și brațele, în timp ce un al treilea îi fusese înfășurat în jurul picioarelor. Combinația respectivă descuraja foiala inutilă, chiar dacă mâinile îi fuseseră lăsate libere. Pentru că avea să aibă nevoie de ele. Dar nu avea nevoie de voce, așa că gura îi era lipită cu bandă adezivă. Ochii i se bulbucară în cap și se foi puțin, înțelegând destul de rapid că se strângea singur de gât cu cablul. Foiala încetă ca prin farmec.

— Calmează-te, amice, îi spuse Vaughn. Cu puțină înțelegere, totul se va termina în câteva minute și te punem înapoi pe picioare.

Trofim începu să mormăie neinteligibil.

— Nu e nevoie să vorbești, Stepan, doar să tastezi. Nu trebuie decât să ne arătați ceva și te lăsăm în pace.

Trofim mormăi din nou, în ochi reflectându-i-se șocul

— De îndată ce te liniștești, putem începe, îl anunță Vaughn pe un ton neutru.

Venin pur izvorî din ochii bulbucați. Trofim începu să se foiască tot mai tare, strângând cablul în jurul gâtului. Vaughn așteptă. Foiala încetă. Apoi rusul își observă piciorul drept și păli. Vaughn se întrebase cât avea să dureze. Îi scoseseră pantoful, rulându-i cracul pantalonilor până la genunchi și legându-i glezna de un picior al canapelei. Cu piciorul extins direct în față, arăta ca un porc la proțap, focul fiind reprezentat de o lumânare. Una mare cât o minge de fotbal cu modele de Crăciun. Când Vaughn mirosi urină fierbinte, știu cu certitudine că sosise momentul.

— O să vrem să ne arăți ceva pe computer. Odată ce-ai terminat, plecăm acasă cu toții. Ai înțeles până aici?

Trofim încuviință din cap.

— Bun. După cum probabil ai observat, nu poți vorbi. Ceea ce ne și dorim, pentru că e esențial să terminăm cât mai repede ce avem de făcut. Asta înseamnă că nu ne interesează ce căcaturi ai de spus, așa că cea mai deșteaptă chestie ar fi să-ți ții fleanca. Clar până aici?

Trofim dădu din nou din cap.

— Excelent. Probabil ești la curent cu faptul că de-a lungul timpului au existat multe speculații cu privire la câți bani ai furat în timpul mandatului. Estimările cuminți depășesc vreo două miliarde de euro. Vaughn scoase un laptop din servieta cu care venise. Ce-o să faci tu acum ca un băiat cuminte, e să ne arăți unde sunt banii. Odată ce-ai identificat cel puțin un miliard de euro în conturi active, am terminat. E limpede?

Din ochii lui Trofim începu din nou să izvorască venin.

— O să iau răspunsul tău ca pe un da, continuă Vaughn cu un zâmbet glacial. Deschizi conturile bancare și arăți camerelor de filmat banii pe care i-ai furat. Ești pregătit pentru vestea cea bună?

Trofim scrâșni din dinți, dar încuviință din cap.

— Vestea cea bună e că ai o perioadă de grație de două minute. O grămadă de timp să-ți lași degetele să alerge pe tastatură dacă nu pierzi secunde prețioase cu căcaturile de care vorbeam mai devreme. Și-ți recomand din tot sufletul să nu faci asta, pentru că după două minute aprindem lumânarea.

Vaughn așteptă până când politicianul ridică privirea de la lumânarea de sub piciorul expus.

— Dacă-mi ceri părerea, ți-aș sugera cu tărie să te străduiești să ne arăți banii înainte să aprind focul, dar până la urmă nu e musai să fii de aceeași părere cu mine.

Bravada dispăru rapid din ochii lui Trofim.

— Nu te bucuri acum că ți-am luat piuitul? Gândește-te la toată carnea pe care-o salvăm.

Trofim privi într-o parte. Vaughn îi puse laptopul în brațe.

— Conexiune la internet de mare viteză, ceea ce e bine pentru tine.

Trofim își puse mâinile pe tastatură. Konstantin îșidădu ok-ul și Vaughn vorbi pentru cameră.

— Domnule Trofim, ai furat sute de milioane de euro și acum a sosit timpul sa ne arăți unde sunt. Deschise aplicația cronometru de pe telefonul mobil și apăsă butonul verde. Ai fix două minute.

Vaughn nu știa la ce să se aștepte. Nici el, nici Konstantin nu mai folosiseră tactica clasică a lumânării, dar tehnicile moderne de interogare necesitau timp și asta era ceva ce le lipsea cu desăvârșire. Nu aveau decât

o oră la dispoziție pentru a realiza ceea ce Guantanamo Bay nu reușise într-un deceniu. Pe de altă parte, Trofim nu era un fundamentalist islamic și libertatea era mult prea apetisantă.

— Un minut și cincizeci de secunde, anunță Vaughn.

Un miliard de dolari la Credit Suisse. Nu știu numărul, tastă Trofim.

— Un minut și patruzeci de secunde.

Vaughn scoase o brichetă din buzunar. O aprinse și privi flacăra. Trofim inspiră adânc, în ochi oglindindu-i-se panica. Vaughn își îndreptă privirea spre Konstantin, care rămăsese în spatele camerelor de filmat.

— Nouăzeci de secunde. Nu păcălești pe nimeni, băieții șmecheri ca tine își verifică conturile bancare mai des decât uleiul la mașină.

Trofim începu să transpire. Vaughn ridică cronometrul, astfel încât prizonierul să-l poată vedea. Trofim cedă cu cincizeci și opt de secunde rămase. Degetele începură să-i zboare de deasupra tastaturii. Numele de utilizator. Parola. O întrebare de securitate. A doua întrebare de securitate. Mai rămăseseră două secunde. Contul se deschise pe ecran. Două miliarde de dolari. Konstantin fluieră apreciativ.

— Filmarea s-a sincronizat în Cloud, așa că a părăsit deja clădirea. Ceea ce-o să facem și noi, timp în care tu o să tragi un pui de somn. Când ieșim, le spunem băieților că ai primit un apel important și ai nevoie de intimitate. Vom sublinia faptul că ai cerut să nu fii deranjat cel puțin câteva minute. Banii vor fi extrași până atunci. *Dar*, accentuă Vaughn cuvântul pentru a-i atrage atenția că urma ceva important. Vreau să fii foarte atent, pentru că abia acum urmează partea bună. Demisionează din parlament în patruzeci și opt de ore și vom pune zece procente înapoi. Rămâi pensionat și vom reveni cu încă

ce procente la fiecare aniversare de un an a zilei de azi. meni nu trebuie să afle vreodată despre umilința prin re ai trecut. Fii mulțumit cu ce ai, Stepan, e mai mult t suficient. Oricum, e cu mult peste ce meriți.

Konstantin îl înțepă din nou în gât și în câteva cunde Trofim închise ochii.

23

Kremlin

ZGOMOTUL sticlei sparte aduse gărzile prezidențiale în încăpere în pas alergător. Rodin ridică o mână să-i liniștească.

— E-n regulă, băieți. Am avut doar o mică problemă cu o cană.

Încercase s-o arunce pe fereastră dar, desigur, porțelanul nu putea pătrunde prin sticla antiglonț, așa că se spărsese în mii de bucăți. Pe măsură ce gărzile se retraseră, băgându-și armele la loc în tocurile de la subraț, Rodin i se adresă ofițerului superior:

— Cheamă-l imediat pe Vladimir.

Ziua începuse prost și continua să se înrăutățească. Trofim și Semyon demisionaseră, ambii din motive personale. Nu știa ce-l deranja mai mult, faptul că pierduse doi mari aliați în parlament ori că aflase prea târziu să mai poată interveni în vreun fel. Era o palmă peste față. Una usturătoare.

Ușile duble se deschiseră și Vladimir păși înăuntru.

— Trofim și Semyon?

— Da, o să ajungem și la asta. Stai jos, îi indică Rodin masa pe care se afla o tablă de șah.

Se așezară pe scaune opuse, Rodin fixându-și ochii ca două lasere pe fața lui Vladimir.

— Tocmai am achiziționat cinci la sută din acțiunile OpenX Technologies, chestie care m-a costat patru miliarde de dolari.

— Ce?! De ce-ai face asta? E pe cale de-a se prăbuși total. Mai rău, te implică în mod direct în ceea ce urmează să se întâmple.

Rodin îl privi tăcut.

— Bineînțeles că știai asta, realiză Vladimir.

— N-am comandat o astfel de tranzacție.

— Eggen a acționat independent?

Vladimir părea cu adevărat surprins și profund îngrijorat. Pe de altă parte, înșelăciunea făcea parte din descrierea fișei lui de post.

— Tocmai am primit raportul săptămânal și tranzacția e acolo.

— Nu poate fi o coincidență.

— Nu, nu poate.

Rodin continuă să-l studieze cu atenție, ceea ce nu era o experiență tocmai plăcută. Vladimir nici nu îndrăzni să clipească.

— Tu ești singurul care știe despre Eggen. Singurul. Și ești singurul care știe despre Operațiunea SPACEOFF. Ai mai spus și altcuiva? Dacă da, atunci cu siguranță e momentul să-mi spui adevărul.

— N-am spus nimănui, absolut nimănui.

Din nou, Vladimir părea a fi sincer. Rodin continuă să-l fixeze cu privirea.

— Și atunci cum îți explici asta? Pune-ți pălăria strategică și fă speculații de dragul meu.

Vladimir inspiră adânc.

— Nu mă pot gândi decât la CIA.

— Cel mai prost scenariu cu putință. Dacă e adevărat, SPACEOFF e mort și îngropat, iar eu sunt la mâna lor. Dar totuși nu cred că e adevărat.

— De ce?

— Cinci la sută e un număr strategic, exact sub cerința de dezvăluire. De ce s-ar opri CIA-ul tocmai acolo?

— Poate e doar o lovitură de avertizare, nu o rană letală.

Rodin dărâmă regina neagră cu un deget.

— Să presupunem că ai dreptate. Dacă CIA știe, atunci informațiile trebuie să provină de la cineva.

— Crezi că au ajuns la Eggen?

— Cred că au ajuns la el sau la tine.

Vladimir păli.

— La mine n-au ajuns, deci e vorba despre Eggen. Vrei să mă duc în Elveția? Să iau câțiva băieți cu mușchi?

— Nu, răspunse Rodin pe un ton sec. Vreau să rămâi la Kremlin. O să mă descurc singur.

— Dar mâine e summitul, trebuie să fii aici.

— Zurich e suficient de aproape. Plec acum și mă întorc în seara asta. Fă bine și așteaptă-mă.

Zürich

Mercedesul G65 negru abia dacă încetini atunci când trecu printre porțile duble. Nu încetini nici pe aleea circulară din fața vilei, ci acceleră și se opri în scâșnet de frâne între cei doi lei din marmură.

— *Pizdets*, înjură Konstantin. Ne-am procopsit cu un președinte ofticat la culme, pentru un moment am fost convins că intră cu mașina direct în casă. Genială ideea cu acțiunile OpenX.

— Detonatorul e pregătit? întrebă Vaughn pe un ton tensionat.

— Oh, da.

Amândoi aveau câte un detonator, astfel încât niciunul dintre ei să nu știe cu certitudine cine-l ucide pe

Rodin. Ambiguitatea putea fi utilă în cazul detectoarelor de minciuni. Konstantin era cocoțat în stejarul folosit pentru recunoaștere, Vaughn pe acoperișul unei clădiri cu opt etaje. Amândoi aveau trei piese de echipament: o pușcă de lunetist Remington cu amortizor și lunetă Bushnell, un monitor portabil cu imaginea ușii vilei lui Eggen și un detonator.

— Nu-mi vine să cred că o să fac asta, mormăi Konstantin. Să-mi asasinez președintele... ar fi trebuit să fiu pe plajă acum.

— Exact, ar fi trebuit să fii pe plajă. Rodin ți-a făcut asta, ține minte. Vaughn își coborî privirea la monitor. Am pierdut imaginea.

— Și eu, confirmă Konstantin.

Ușa vilei se deschise larg, dezvăluind... pe nimeni. Ca răspuns al acelei invitații tacite, portierele din față ale Mercedesului se deschiseră și doi bărbați cât două frigidere comerciale coborâră. Priviră în jur, după care unul dintre ei deschise portiera din spate. Bărbatul care-și făcu apariția era în mod clar Rodin.

— Confirmat, spuseră Konstantin și Vaughn în același timp.

Vaughn apăsă butonul detonatorului. Nu se întâmplă nimic. Încercă din nou. Nimic.

— Nu merge.

— Nici la mine. Ce morții...

Amândoi priviră neputincioși cum Rodin dispăru în vilă. Boduguarzii rămaseră pe loc în dreptul mașinii.

— Semnalul e bruiat, probabil gărzile au un jammer, spuse Vaughn. De asta mă temeam cel mai tare, ceea ce explică și pierderea imaginii.

— Să fiu al naibii! exclamă Konstantin pe un ton furios. Ar fi trebuit să fi anticipat chestia asta. Ce facem acum?

— Nu știu.

Vaughn se gândi la dispozitivul cu puls electromagnetic găsit în mașina asasinilor Spetsnaz uciși de Lana. Ar fi distrus jammerul, dar și detonatorul.

— Mergem la risc, e singura soluție. Eliminăm ambele gărzi. Ne sincronizăm focul și-o facem fără să alertăm pe cineva din casă. Cu puțin noroc, îl luăm pe Rodin ca din oală atunci când iese din casă.

— Tu ia-l pe tipul de nord, eu îl iau pe cel din sud, concluzionă Konstantin.

Vântul reprezenta o problemă majoră pentru un lunetist. Ambele gărzi purtau veste antiglonț, așa că trebuiau să le vizeze capul. Vaughn se relaxă și-și încetini respirația.

— Cinci... patru... trei...

Rodin dădu buzna afară din vilă, trântind ușa după el. Gărzile reacționară instant, ținta lui Vaughn îndreptându-se spre portiera șoferului, celălalt spre cea din spate. În două secunde, Rodin era deja mașină.

— Anulăm, dădu ordinul Vaughn pe un ton tensionat. E deja prea târziu. Strângem și evacuăm, ne vedem la punctul de extracție.

O jumătate de oră mai târziu, se întâlniră la Audi-ul închiriat aflat într-o parcare subterană. Vaughn se sui la volan, Konstantin pe scaunul pasagerului.

— Suntem futuți! explodă Konstantin.

Vaughn nu răspunse nimic. Telefonul criptat îi vibră în buzunar lui Konstantin.

— Vladimir, îl informă pe Vaughn.

— Pune-l pe speaker.

— Ceva nou? se auzi vocea distorsionată.

— Nu, dar nici n-avem probleme majore, răspunse Konstantin. Suntem în faza pregătitoare, totul se desfășoară conform programului.

— A rămas tot pentru vineri?

— Da.

— Cum se comportă Xiang?

— Ca un tip care abia așteaptă să facă o grămadă de bani. Nimic ieșit afară din comun.

— Anunță-mă imediat dacă se schimbă ceva.

Vladimir închise fără să mai aștepte un răspuns.

— Ce naiba facem? oftă Konstantin.

— Ce-am vrut să evităm încă de la bun început, răspunse Vaughn cu voce joasă. Ne întoarcem în Rusia.

Mercedesul G65 negru abia dacă încetini atunci când trecu printre porțile duble. Nu încetini nici pe aleea circulară din fața vilei, ci acceleră și se opri în scâșnet de frâne între cei doi lei din marmură. De data aceasta, perechea de ruși care coborâră nu erau cât frigiderele comerciale, deși costumele negre erau identice cu cele ale predecesorilor lor. Konstantin ocoli mașina, în timp ce Vaughn se aplecă să-și lege șiretul pantofului. Explozibilul era la locul lui și acolo avea să rămână. Fără detonator era la fel de periculos precum marmura în care fusese ascuns.

Vaughn se ridică și-i întâlni privirea lui Konstantin înainte de-a se îndrepta spre ușă. Își anunțaseră sosirea cu doar câteva minute mai înainte, suficient cât Eggen să fie pregătit pentru a-i primi dar nu cât să apuce să contacteze Kremlinul. Ușa se deschise și păși înăuntru. Eggen avea o casă demențială, visul oricărui decorator de interioare. Marmură și mahon, mozaicuri din sticlă colorată în culori vii și picturi de maeștri olandezi pe pereți. Regele castelului se afla în fața lor, încercând să pară regal cu coada între picioare. Era îmbrăcat într-un costum gri petrol, cu o cămașă albă fără cusur.

— Bună dimineața, domnilor. Pot să vă ofer o cafea, un schnapps?

— N-avem vreme de pierdut, să trecem direct la treabă, spuse Vaughn cu o expresie impenetrabilă.

Fără prezentări formale, fără întrebări, fără politețuri.

— Desigur, zâmbi pierdut Eggen.

— Biroul e sus? întrebă Konstantin.

— Da, urmați-mă, vă rog.

Urcară scara din marmură și-o luară la dreapta pe un coridor lung străjuit de picturi în ulei. Eggen deschise a treia ușă și-i pofti în birou, făcându-le semn să ia loc în fotoliile din lemn masiv cu vedere spre munții îndepărtați. Vaughn și Konstantin rămaseră în picioare.

— Vom lucra pe laptopul tău, spuse Konstantin.

— Desigur, fu de acord Eggen. Cum îl pot ajuta pe președintele Rodin? întrebă în timp ce deschidea laptopul.

Vaughn și Konstantin rămaseră tăcuți pentru câteva momente, lăsând tensiunea să crească înainte de-a răspunde.

— După cum știi deja, în momentul ăsta șeful nu e prea mulțumit de performanțele tale. Ești norocos că are summit-ul pe cap, altfel...

Vaughn lăsă propoziția neterminată, invitându-l pe Eggen să-și imagineze ce e mai rău. Ceea ce se întâmplă, pentru că bancherul păli instant ca în desene animate.

— Așa că a decis să-ți acorde o a doua șansă.

Eggen respiră ușurat.

— Presupunând că asta e ceea ce-ți dorești? interveni Konstantin.

— Da, desigur, desigur. Vă promit că președintele Rodin nu va regreta.

— Perfect, aprobă Vaughn. E timpul să trecem la lucruri concrete. Care e valoarea totală a portofoliului președintelui Rodin din această dimineață?

Eggen își puse ochelarii și studie ecranul.

— Aproape zece miliarde de dolari.

— Da, pare corect, aprobă Vaughn, deși în realitate sperase la un număr mult mai mare.

Dacă Eggen avea doar zece miliarde din banii lui Rodin, însemna că averea era împărțită între zeci de alți bancheri. Ceea ce nu afecta strategia actuală, dar putea crea complicații pe mai departe.

— Planul are două părți.

— Ascult, se îndreptă Eggen pe scaun.

— Astăzi transferăm nouă miliarde în alte conturi și duminica viitoare îi prezinți președintelui strategia ta de-a transforma miliardul care rămâne sub controlul tău înapoi în zece miliarde.

Vaughn făcu o pauză pentru a-i permite lui Eggen să absoarbă informația. Spre lauda lui, bancherul reuși să-și păstreze calmul.

— Trebuie să lucrez cu un miliard și să-l măresc de zece ori?

— Cât mai repede cu putință.

— Între timp, transferăm nouăzeci la sută din banii depuși în banca mea spre alte conturi?

Eggen părea senin ca o lebădă pe un iaz, dar Vaughn știa că mintea îi lucra cu furie. Ceea ce era perfect.

— La cât de mâhnit e șeful, puteam discuta despre sută la sută. E alegerea ta dacă mai dorești o a doua șansă.

— Da, bineînțeles, bineînțeles. Domnul Rodin se întoarce duminică?

— Nu, clătină Vaughn din cap.

— O mergi tu la el, interveni Konstantin pe un ton sec. La casa de weekend de la Marea Neagră... un loc absolut minunat. Plecăm împreună cu avionul tău privat. E vreo problemă?

— Absolut niciuna, se grăbi Eggen să răspundă.

24

PLANUL mergea pe ideea divide și cucerește. Nu exista nicio altă soluție, nu într-un timp atât de scurt. Konstantin știa că Vaughn nu avea încă încredere în el sută la sută, dar o combinație de bile albe câștigate în ultimele zile și risc asumat împreună pe teren insuflase un suflu nou acelei colaborări la început forțate. Funcționau la fel de eficient ca orice echipă de operatori din care făcuse Konstantin parte vreodată, una cu mult mai letală decât s-ar fi așteptat. Respecta profund disciplina operațională a lui Vaughn, în timp ce Vaughn îi aprecia sfaturile și părerile. Deciziile le luau mereu împreună. Prin urmare, Vaughn se ocupă să ascundă banii furați, în timp ce Konstantin urma să asigure transportul de care aveau nevoie de la Aeroportul internațional Sheremetyevo până la casa de vacanță de la Marea Neagră. Aveau nevoie de un elicopter, avionul lui Eggen neavând unde să aterizeze în perimetrul fortăreței private. Partea bună era că datorită operațiunii Eggen beneficia de fonduri nelimitate cu care să poată rezolva acel lucru și Elveția era locul ideal pentru aranjamente secrete de călătorie. Țara neutră din inima Europei nu reprezenta doar un rai al operațiunilor bancare clandestine, ci era mereu pregătită să satisfacă cerințele celor mai bogati cetățeni ai planetei în timp ce îndeplinea cu conștiinciozitate doleanțele de confidențialitate. Konstantin mai operase sub acoperire în Elveția, dar acum era pentru prima

oară când juca rolul unuia dintre indivizii mega-bogați atât de iubiți în rândul bancherilor elvețieni. Ceea ce-i convenea de minune.

Intră prin ușa glisantă în centrul de aviație privat din Zurich, îmbrăcat într-un costum rafinat cu o croială impecabilă și pantofi Bally lustruiți mai ceva ca lampa lui Alladin. Nu știa foarte sigur la ce să se aștepte. Locul se asemăna cu un terminal al unei companii aeriene ori mai degrabă cu lobby-ul unei bănci private ce inspira un sentiment de siguranță rezultat din mânuirea agilă a averilor fabuloase. Podele din marmură lustruită, mobilier din lemn masiv lucrat manual, fețe zâmbitoare cât cuprinde.

— Bună ziua, mă numesc Hannah, îi zâmbi funcționara din spatele tejghelii ca și cum i-ar fi putut citi gândurile. Pot să vă ajut cu ceva?

Avea păr blond și un zâmbet de milioane de franci, părând la fel de caldă precum o pătură moale într-o noapte rece.

— Sper din tot sufletul că poți, își activă Konstantin șarmul. Herr Leibniz de la Baumann Brothers vă recomandă cu cea mai mare încredere, se referi la un bancher faimos al cărui nume îl văzuse menționat în Le News. Mă numesc Maximilian Vanklompenberg și trebuie să închiriez un elicopter executiv de care am nevoie la Moscova.

— Foarte drăguț din partea domnului Leibniz, înclină Hannah din cap cu o sclipire plăcută în ochii negri. Ați ajuns într-adevăr la locul potrivit, domnule Vanklompenberg. Când aveți nevoie de elicopter?

— Te rog, spune-mi Maximilian, insistă Konstantin cu un zâmbet larg. Toată lumea o face, plus că Vanklompenberg e un pic cam complicat de rostit.

— Desigur, Maximilian. Când ai nevoie de elicopter?

— Duminica viitoare.

Hannah înclină din nou din cap, indicându-i că nu era o problemă.

— De la Moscova până unde?

Konstantin privi rapid în dreapta și stânga, după care-și întoarse privirea la buzele pline ale lui Hannah.

— Ei, aici se complică puțin treaba, spuse cu voce joasă.

Hannah îi zâmbi încurajator. Era obișnuită cu situații complicate și clientelă care, în ciuda faptului că moștenise mai mult de jumătate din banii planetei, părea în permanență nemulțumită.

— Ce-ar fi să luăm loc și să-mi explici exact ce ai nevoie?

Hannah luă o tabletă și-i făcu semn spre dreapta ei, unde se afla un grup de fotolii comode cu o măsuță din sticlă în centru.

— O cafea sau altceva de la bar? îi oferi politicoasă.

— Un espresso ar fi minunat.

În decursul discuției de o jumătate de oră, Maximilian află cu încântare că închirierea elicopterului nu era deloc dificilă, indiferent de destinația ce putea rămâne secretă. Prețul era unul de șase cifre dar, la fel ca majoritatea clienților putred de bogați, Maximilian Vanklompenberg nu era preocupat de asta. Nu contau decât serviciul impecabil, discreția și eficiența.

— Acum știu că ne puteți ajuta din perspectiva logistică, dar trebuie să aflu dacă ne puteți îndeplini și restul cerințelor, spuse în timp ce sorbea cel de-al doilea expresso.

— Restul cerințelor, repetă Hannah cu un zâmbet și-o expresie atotștiutoare.

— Avem nevoie ca tranzacția să pară una de rutină.

Hannah rumegă mental cerința pentru câteva fracțiuni de secundă, părând un meteorolog care se confruntă cu o formațiune de nori neașteptată.

— Tranzacția se încadrează în ceea ce se poate numi una de rutină, te asigur. Avem zboruri de rutină peste tot în Federația Rusă, de multe ori în locuri mult mai îndepărtate decât Sochi.

Konstantin clătină din cap cu o undă de tristețe.

— Iartă-mă, nu m-am exprimat clar. Avem nevoie ca elicopterul să fie rezervat pe numele unui *client* de rutină. Nu vrem să atragem atenția în niciun fel și pentru asta numele nostru nu poate apărea pe nicio hârtie oficială.

Zâmbetul lui Hannah începu să pălească. Konstantin aruncă momeala înainte să-i acorde șansa de-a dispărea complet.

— Anonimatul este obiectivul nostru principal, suntem dispuși să plătim oricât pentru asta.

Hannah reacționă așa cum era de așteptat la acele cuvinte magice, de data aceasta ea fiind cea care privi în dreapta și în stânga.

— Există o companie de construcții cu care lucrăm tot timpul, au multe afaceri în Sochi, îl informă cu voce scăzută. Fac parte dintre clienții noștri mai sensibili la preț. Bănuiesc că dacă banii nu reprezintă o problemă, ar fi dispuși să vă... găzduiască, ca să mă exprim așa.

— Excelent. Te-ar deranja foarte tare să te ocupi tu de negociere pentru un comision de zece la sută, spre exemplu? Prefer să nu mă implic în mod personal.

Biagino Carducci zâmbi larg, stingându-și țigara în scrumiera masivă din cristal.

— Când ai cerut patruzeci de conturi diferite răspândite în Europa, Asia și Caraibe, mă gândeam

la vreo sută de milioane sau cam așa ceva. Dar nouă miliarde... *mamma mia*!

Inițial, Vaughn avusese aceeași reacție atunci când începuse să se gândească la banii lui Rodin ce acum se aflau în posesia lui. Diferența enormă dintre milioane și miliarde căpăta o dimensiune nouă în acel context. Un milion de secunde reprezenta aproximativ douăsprezece zile, în timp ce un miliard de secunde aproape treizeci și doi de ani.

— Va fi o problemă?

— Nu, nu, nu! Sunt doar zerouri, răspunse Biagino pe un ton ferm. Având în vedere preocupările legate de securitate, aș sugera nu mai puțin de șapte salturi anonime interjurisdicționale înainte de-a parca banii în cele patruzeci de conturi. Vom împărți și amesteca fiecare depozit în parte înainte de a-l transfera, făcând fiecare salt echivalentul unui triplu salt mortal cu dispariție în aer.

La un moment dat, Biagino îl ajutase pe Vaughn să dea de urma unui traficant de arme. Bancherul elvețiano-italian era fix opusul lui Eggen, cu părul negru dat pe spate, fizicul mătăhălos și dependența compulsivă de nicotină și cofeină.

— Cât timp o să dureze? se interesă Vaughn.

— În cazul altor bancheri, în jur de trei săptămâni, plus taxe astronomice. Dar eu știu care sunt țările și băncile orientate spre tranzacții internaționale fără birocrație nejustificată, așa că nu vor exista întrebări indiscrete și amânări inutile. Lucrez cu normă întreagă, o pot face în trei zile. Costul va fi infim.

Vaughn era convins că *infim* însemna cu totul și cu totul altceva pentru Biagino față de ce însemna pentru alți oameni. Dar până la urmă era vorba despre banii lui Rodin, așa că nu-i păsa deloc. Ultima oară când lucrase

cu Biagino, bancherul refuzase categoric orice tip de plată. Sigur, ideea că CIA ți-e dator vândut compensa din plin banii pierduți, dar Vaughn apreciase acel gest. Acum Biagino avea să-și primească răsplata.

— Trei milioane în taxe crezi că sunt suficienți? zâmbi cu subînțeles Vaughn.

— Trei milioane pentru trei zile cred că sunt mai mult decât suficienți, fu de acord Biagino.

— Mă bucur.

— Dă-mi voie să te invit la prânz, cel mai bun *ragú napoletano* pe care l-ai gustat vreodată. După care activăm aparatul espresso și ne apucăm de lucru.

Vaughn clătină din cap cu părere de rău.

— În momentul ăsta sunt prins până peste cap, prietene, dar într-o bună zi vin special pentru asta. Acum trebuie s-o întind. Nu uita să pui zece milioane de dolari în contul deschis la Bank of Austria. Am nevoie de fonduri de operare.

— Pare o operațiune importantă, comentă Biagino cu o mină serioasă.

— Este, replică Vaughn cu o umbră de îngrijorare.

— Ai grijă de tine, prietene.

Peste cincisprezece minute, Vaughn intră pe autostrada A8 cu direcția Austria. Urma să se întâlnească cu Konstantin în Bregenz, orașul din vestul Austriei unde doi discipoli Glock&Steyr își uniseră forțele pentru a forma o firmă de arme specializate pe nume ElectroExperts.

În timp ce conducea pe șoseaua ce traversa munții cu vedere la Lacul Constance, gândurile îi alunecară fără voia lui în direcția Lanei. O dorea, nu putea să nege asta, însă posibilitatea unei vieți împreună era mai imposibil de imaginat decât viața pe o galaxie din alt timp și spațiu. Și apoi mai era și Konstantin. Obiectivele

comune îi împinseseră într-o alianță definită de rivalitate și suspiciune. Apoi trecuseră prin foc și pară împreună. Acum, pe măsură ce se apropiau de operațiunea finală, Vaughn realiză că se atașaseră unul de celălalt la un nivel mult mai profund decât ar fi crezut că e posibil. Într-un fel, o potențială relație serioasă cu Lana ar fi însemnat implicit o trădare la un anumit nivel, una pe care nu dorea să și-o asume.

Konstantin îl aștepta deja atunci când ajunse în parcarea împădurită.

— Nu pare cine știe ce, comentă în loc de salut.

Într-adevăr, clădirea cu un etaj nu se remarca prin nimic special, cu excepția locației de vis între Lacul Constance și Muntele Pfänder.

— Ce-i aia ElectroExperts?

— Din punct de vedere tehnic, specialiști în operațiuni speciale, explică Vaughn. Dar noi ne aflăm aici pentru produsul lor de vârf.

— Cum ar fi?

Vaughn deschise ușa, făcându-i semn să intre înaintea lui.

— Ceva ca-n filme.

Treizeci de minute și patruzeci de mii de euro mai târziu, Vaughn și Konstantin se aflau fiecare în fața unei chiuvete din baie, dezbrăcați până la brâu pentru a se rade la subraț. O etapă necesară procesului de personalizare a armelor, după spusele lui Jan și Sven, tehnicienii care le fuseseră desemnați.

— N-am de gând să continui cu Lana, spuse Vaughn dintr-o dată. Ce simt pentru ea n-are niciun loc și niciun sens în lumea mea.

Konstantin îi întâlni privirea în oglindă.

— Ești un dobitoc mai mare decât credeam.

Vaughn arcui întrebător o sprînceană.

— Lumea ta, lumea mea, lumea ei... o adunătură jalnică de umbre sacrificate pe altarul binelui suprem, spuse Konstantin cu o grimasă. Și ce ne rămâne la final? O viață plină de regrete și singurătate. N-o sacrifica pe Lana în contul meu, de la bun început mi-a fost clar că nu suntem făcuți unul pentru altul. N-am încheiat relația mai mult din mândria de-a ști că o femeie de talia ei catadicsește să se uite la un pârlit ca mine.

Jan băgă capul pe ușă.

— Suntem pregătiți.

— Ține minte ce ți-am spus, murmură Konstantin, continuând să-i susțină privirea lui Vaughn în oglindă.

Îl urmară pe tehnicianul austriac într-o încăpere ce părea un hibrid între un salon de frizerie și o sală pentru intervenții chirurgicale.

— Întindeți-vă, le indică Jan două mese înclinabile.

Imediat ce fură ancorați în chingi, tehnicienii înclinară mesele până când Vaughn și Konstantin ajunseră cu capul în jos, apoi le aplicară niște pungi din plastic la subraț.

— Bateriile dispozitivelor IE1, explică Sven, arătându-le patru obiecte de mărimea unor mingi de ping-pong pe care le introduse în micile pungi.

Jan era cu spatele la ei, amestecând ceva cu o spatulă într-un castron.

— Sunt programate să livreze un puls electric de o nanosecundă.

Jan se apropie și începu să toarne un lichid cu o consistență puțin mai groasă în jurul celor patru baterii.

— Materialul folosit pentru mulaj e identic cu cel folosit de dentiști, continuă Sven. Rolul lui e să țină bateriile la subraț.

Vaughn făcu o grimasă. Era o senzație cel puțin ciudată să simtă lichidul călduț doar în zona aceea sensibilă.

— Acum strângeți cât mai bine brațele în jurul bateriilor, le indică Jan.

— Ce-i un puls electric de o nanosecundă? întrebă Konstantin.

— Sunt convins că ați auzit de armele paralizante cu electroșocuri. Dispozitivele cu impulsuri electrice de o nanosecundă folosesc o tehnologie similară, dar de generație următoare. Și au doar aplicații militare. Mai puțin de o secundă de contact neutralizează o persoană de greutate medie pentru cel puțin trei minute.

Konstantin își întoarse privirea spre Vaughn, în ochi oglindindu-i-se un amestec de mirare și scepticism.

— De ce n-am auzit niciodată de chestia asta?

Jan zâmbi cu modestie.

— Tehnologia e încă la nivel de teorie, cel puțin după știrea experților. Există diferite cercetări în toată lumea, niciuna trecută de un nivel incipient. S-a întâmplat să găsim noi parametrii potriviți ai impulsului, dar păstrăm secretul până când suntem gata să comercializăm produsul final.

— Tehnologia asta poate fi letală? întrebă Vaughn.

Sven aprobă din cap.

— Are potențial. Chiar și armele paralizante tradiționale pot ucide în circumstanțele potrivite.

— În ce condiții e IE1 letal?

— Nu știm. Datele noastre sunt limitate, dar ne așteptăm la aproximativ 0,2 procente de la prototipuri.

— Bine de știut.

Când timpul setat se scurse, Jan extrase mulajele și punguțele, după care Sven readuse mesele în poziție normală. Cei doi tehnicieni desprinseră plasticul și tăiară excesul de material de pe margini, evitând tăierea firelor lungi ce ieșeau din vârful bateriilor.

— Butonul mic de lângă portul de încărcare USB e comutatorul pentru pornire și oprire.

— Chestiile astea trec de detectoarele de metale? întrebă Konstantin.

— Absolut, zâmbi liniștitor Jan. IE1 a fost conceput în acest sens. Firele sunt bine izolate și neferoase, la fel și sursa de alimentare. Vă asigur că nu pot fi detectate.

Vaughn își aminti gărzile de corp ale lui Rodin.

— Au suficientă putere cât să neutralizeze tipi cu gabarit depășit?

— Am testat-o pe bovine, explică Sven pe un ton amuzat. Am mers într-un abator și-am stat lângă banda transportoare, folosind doar degetele pentru a ghida vacile. Cea mai tare chestie pe care am făcut-o vreodată, te face să te simți atotputernic.

— Ce înseamnă IE1?

— Impuls electric unu. Sven strâmbă din nas. N-avem deloc inspirație atunci când încercăm să găsim cel mai potrivit nume, așa că deocamdată am mers cu cea mai simplă variantă.

— Și dacă vrei să neutralizezi pe cineva mai mult de trei minute? se interesă Konstantin. Contacte multiple?

— Atâta timp cât nu uiți de factorul letal, explică Jan. Cel mai bine e să te gândești la impulsurile electrice de o nanosecundă ca la un drog cu potențial de supradoză. Bun, acum trebuie să decideți unde vreți să plasați electrozii. Dacă vreți la nivelul degetului index, asta înseamnă că o să aveți firele pe palme, ceea ce e cam prea vizibil. Cel mai indicat loc e pe lateralul palmei, le indică partea mâinii folosită de obicei la loviturile de karate. Riscul de detectare e mult mai mic.

— Ce ne recomandați? întrebă Vaughn.

— Le veți folosi într-o situație care implică luptă?

— Da.

— Atunci lateralul palmei.

25

Seattle, Washington

ZIUA cea mare sosise. Marfa fusese preluată de la OpenX și depozitată în hangar peste noapte în așteptarea transportului aerian de a doua zi. După lăsarea întunerciului, echipa lui Xiang se infiltrase cu succes, despachetând cu grijă sistemele pentru a demonta carcasele. Acum cei zece tehnicieni erau ocupați cu lipirea plăcilor de circuite auxiliare. Lana se plimba ca un leu în cușcă, rugându-se în gând pentru trecerea rapidă a orelor.

Xiang se sprijini în umbrelă și-o privi cu coada ochiului, visând la cele douăzeci de milioane de dolari. *Douăzeci de milioane,* repetă în gând. Nu era nimic în neregulă cu asta. În ciuda rugăminților zilnice ale soției, rămăsese la suma inițială. Probabil Mel avea dreptate și-ar fi putut primi un miliard de dolari dacă ar fi cerut-o, dar experiența îl avertiza că o sesiune de tortură urmată de un glonț în ceafă era mult mai probabilă. De ce să riște inutil? Douăzeci de milioane de dolari le puteau oferi tot ce-ar fi avut nevoie vreodată. Și asta fără dureri de cap. A doua zi, odată ce sistemele se aflau în siguranță pe drumul către Boeing, urma s-o sune la Lana pentru a o informa despre codul secret. Dacă dorea dezactivarea

lui, trebuia să plătească douăzeci de milioane de dolari în cel mult douăzeci și patru de ore. După care Xiang urma să dispară cu iahtul în largul oceanului, așteptând ca banca să-i confirme tranzacția.

— Mai avem doar două ore, îi aruncă Lana peste umăr.

— Suficient, răspunse Xiang cu o siguranță pe care n-o simțea.

— Cu douăzeci și cinci la sută din timpul rămas, mai avem încă patruzeci la sută din volumul de muncă, preciză Lana, străfulgerându-l cu privirea.

Ceea ce era adevărat. Cei zece tehnicieni modificaseră doar treizeci de unități până în acel moment.

— O să se miște mai repede și-o să terminăm în timp util. Între timp, nu te mai agita atâta și lasă-mi oamenii să se concentreze.

Lana se așteptase să simtă ușurare odată ce misiunea ei era completă, dar o presimțire sumbă nu-i dădea pace. Sigur, Vaughn și Konstantin erau încă în pericol, dar asta nu explica tensiunea nervoasă ce-o făcea să-și dorească să-și iasă din piele afară. Nu, de fapt, alta era problema. Nu putea ignora faptul că prin executarea misiunii ei tocmai îi înlesnise lui Rodin planul pentru a ucide zeci de mii de oameni. Sigur, președintele Federației Ruse avea deja un arsenal nuclear la dispoziție, ceea ce nu schimba lucrurile cu absolut nimic, pentru că SPACEOFF nu putea fi asociat cu el. *I-am oferit alternativa unui genocid*, se gândi furioasă. Pe de altă parte, Vaughn și Konstantin erau conștienți de asta și probabil aveau deja un plan pentru a contracara totul. În cel mai rău caz, puteau să alerteze Boeing. *Dacă*

nu e prea târziu. Nu știa aproape nimic despre fabricarea aeronavelor, însă știa că instalarea sistemelor autopilot reprezenta ultimul pas și era nevoie de timp pentru ca Boeing să le pună în funcțiune. Discutaseră mult și în contradictoriu pe acea temă, Vaughn fiind de părere că era necesar să meargă înainte cu chinezii, astfel încât să pară că Operațiunea SPACEOFF se încadrează în limita de timp cerută de Vladimir. În caz contrar, Rodin avea să realizeze că ceva nu era în ordine.

Telefonul îi vibră în buzunar. *Vaughn,* îi trecu prin minte, dar fu surprinsă să vadă numele lui Xiang.

— Am câteva informații confidențiale. Poți vorbi?

— Te ascult, răspunse Lana.

— Marfa a fost livrată. Boeing tocmai a înregistrat-o.

— Ai urmărit transportul?

— Evident.

— De ce? Banii au fost livrați în cont imediat după instalare.

— Da, păi, aia n-a fost decât o plată în avans. O să am nevoie de încă douăzeci de millioane de dolari.

Lana făcu o pauză, simțind cum i se strânge stomacul.

— Sau? întrebă pe un ton calm.

— Sau dispozitivele sunt inutile. Am adăugat un cod în plus și aveți nevoie de el ca să le puteți activa.

— N-am douăzeci de milioane la dispoziție, îl informă Lana pe un ton ca de gheață.

— Sunt sigur că-i poți obține. De fapt, pun pariu că poți obține și un miliard la nevoie, dar nu sunt un tip lacom. Douăzeci de milioane e un preț modest, un bonus, nu o decapitare.

— Va dura ceva timp.

— Bineînțeles. Ai douăzeci și patru de ore.

— Unde și când vrei să ne întâlnim?

Xiang chicoti amuzat.

— Oh, gata cu întâlnirile, doar nu sunt chiar atât de prost precum par. O să-ți trimit un număr de cont, când apar banii, primești codul de activare. Clar?

— De unde știu că livrezi codul odată ce ai banii?

— Pentru că e logic.

— Cum așa?

— Dacă nu eram mulțumit cu suma, aș fi cerut mai mult. Plus că nu vreau un glonț în ceafă. Imediat ce primesc banii, ai codul.

Xiang închise fără să mai aștepte vreun răspuns. Lana rămase cu privirea pierdută în gol pentru câteva momente, apoi deschise o aplicație pe telefon și privi luminița roșie ce pulsa pe o hartă. Oftă și-l sună pe Vaughn.

— Sunt sigur că Vladimir va livra banii, comentă Vaughn după ce-l puse la curent. Mă așteptam la o trădare din partea lui Xiang, nu mă surprinde decât că e suficient de inteligent încât să rămână la o sumă relativ modestă.

— În momentul ăsta, e pe undeva prin Puget Sound, îl informă Lana. Bănuiesc că pe un iaht.

— De unde știi?

— Pentru că i-am montat dispozitivul de urmărire din medalion în umbrelă.

Vaughn făcu o pauză, în mod clar surprins.

— Stai cu ochii pe el, poate deveni crucial pentru funcționarea planului nostru la un moment dat, spuse după câteva momente.

— Cu cât mai multe variabile în joc, cu atât riscăm mai mult ca schematica dispozitivelor să ajungă pe mâna

altcuiva, dădu Lana glas grijilor ce-o asaltau. Un grup terorist cu o mulțime de bani, spre exemplu.

— Ne ocupăm de asta atunci când va sosi momentul. Până atunci, ne asigurăm că Vladimir trimite banii.

— La voi cum merge? își făcu Lana curaj să întrebe.

— Ne pregătim să plecăm spre Rusia, răspunse Vaughn după o scurtă ezitare. Nu mai avem altă soluție.

Lana și-ar fi dorit să-i spună atât de multe lucruri, dar inspiră adânc și se forță să rostească doar un singur cuvânt:

— Succes.

Coasta Mării Negre - Rusia

Faleza măturată de vânt din fața vilei era locul lui preferat. Jos, valurile agitate ale Mării Neagre asaltau stâncile abrupte, în timp ce grădina imensă plină cu flori parfumate din spatele lui și orizontul albastru nesfârșit marcat doar de câte un nor ocazional reprezentau un fel de analogie a propriei vieți. În momentul de față, însă, Rodin nu medita la victoriile personale și nici nu trecea în revistă provocările pe care fusese nevoit să le înfrunte. Nu. În momentul acela adulmeca pericolul, contemplând pedeapsa pentru o singură greșeală. Nu cu teamă. În mod ciudat, devenise oarecum dependent de situații la limită precum cea actuală. Doar cei care-și asumau cele mai mari riscuri puteau obține cele mai mari recompense. Pentru a treia oară, își coborî privirea la scrisoarea pe care-o ținea în mână. Doar două propoziții simple și multe implicații de digerat. Nu intui prezența lui Vladimir până când strategul șef al Kremlinului nu se opri la câțiva pași în spatele său.

— Am reușit! exclamă entuziasmat.

Rodin se întoarse pentru a-l privi.

— Ce anume?

— Am primit în sfârșit confirmare de la omul meu infiltrat la Boeing, sistemele de pilot automat au sosit.

Rodin nu putu decât să zâmbească pe dinăuntru. Ce lovitură! Cu ajutorul acelui plan îndrăzneț avea să dea o lovitură letală celui mai mare rival. O strategie cel puțin la fel de ingenioasă precum cea a calului troian.

— Fără probleme? Nicio întârziere neașteptată?

— Doar una. Xiang a descoperit ce urmărim și și-a dat seama cum să ne exploateze. În timpul operației de asamblare, oamenii lui au adăugat un supracod fără de care nu putem activa dispozitivele. Vrea douăzeci de milioane de dolari pentru a-l dezactiva.

Rodin nu era sigur că auzise bine.

— Douăzeci de milioane? Nu miliarde?

Vladimir încuviință din cap.

— Evident, nu știe cu cine are de-a face, probabil crede că s-a implicat într-un fel de operațiune teroristă. Mă gândesc să-l plătim pentru a obține codul, după care să-l ucidem.

— Nu.

— *Nu*? La care dintre cele două? Cu siguranță nu-l putem lăsa să scape nepedepsit pentru șantaj.

Rodin ridică din umeri.

— Cine nu-l lasă să scape? Mândria nu contează atunci când ești anonim. Cât timp ne-a dat la dispoziție?

— Douăzeci și patru de ore.

— Nu-l contactați timp de patruzeci și opt de ore, vreau să transpire puțin. Între timp, o echipă de intervenții să-i dea de urmă. Vei conduce personal operațiunea de la

fața locului, nu ne mai putem permite greșeli. Ordonă-le Lanei și lui Konstantin să se întoarcă acasă, misiunea lor a luat sfârșit.

— Am înțeles. Vladimir își coborî privirea la scrisoarea din mâna lui Rodin. Asta e ce cred eu că e?

— Raportul săptămânal al lui Eggen. Spune că și-a amintit ceva important, ceva ce-a uitat să menționeze în Zurich. Sosește mâine să-mi spună personal.

Vladimir îl privi cu mirare.

— Nu poate fi văzut cu tine.

— Nu va fi. Oficial e în vacanță într-o stațiune din Sochi.

Vladimir își îndreptă privirea spre mare.

— Ce crezi că și-a amintit?

— Nu știu. Dar aș fi în stare să ucid ca să aflu.

26

KONSTANTIN privi în jos la coasta stâncoasă peste care zburau cu două sute de kilometri pe oră. La fel de surprinzător ca primul său zbor cu elicopterul spre vila lui Rodin, călătoria de întoarcere era încă și mai remarcabilă. De data aceea nu se mai afla în compania Lanei, împărțind elicopterul cu un bancher elvețian, un agent CIA și-o servietă ciudată cu un dispozitiv de impulsuri electromagnetice. Era rândul lui să fie cel deghizat și acum el era cel care știa regulile jocului, spre deosebire de Rodin. Vila președintelui apăru la orizont și Konstantin putea să bage mâna în foc că cel puțin două baterii antiaeriene erau deja îndreptate spre ei, chiar dacă nu le putea descoperi ascunzătoarea. În cazul în care ar fi fost lansate, n-ar fi văzut niciodată nici rachetele, lumea lor transformându-se din lumină în întuneric permanent fără să aibă timp să clipească. Dar pentru asta Rodin ar fi trebuit să intuiască ce se întâmplă și putea pune pariu pe propria viață că-și jucaseră cărțile în mod corect. Țarul de la Kremlin nu bănuia absolut nimic. Își duse mâna la față să se scarpine, dar se opri la timp. Masca din silicon îl dispera de nervi. Mâncărimile erau insuportabile. Valeria nu-l avertizase în legătură cu acel aspect și Vaughn rămăsese tăcut după episodul Charlie Rose. Dacă se alegea cu o alergie, spera măcar să nu i se umfle tot capul. Era de o importanță critică pentru misiune ca fața lui să pară normală atunci când

își scotea masca, astfel încât să semene cu fostul lui coleg de Academie, Colonelul Igor Usatov. *N-ai timp să-ți mai faci griji acum,* își spuse, încercând să se calmeze.

— Ne apropiem, își alertă pasagerii.

— Cu adevărat remarcabil, comentă Eggen pe un ton impresionat. Mă așteptam la extravaganță, nu la o proprietate enormă.

— E o fortăreață, murmură Vaughn.

În rolul lui Alexei Azarov, membru al staff-ului lui Rodin din orașul Zurich, Vaughn abordase o deghizare ceva mai simplă, bazându-se doar pe machiajul Valeriei. În plus, o proteză aplicată peste dinți îi modificase dramatic conturul obrajilor și-a maxilarului, îmbătrânindu-l cu cel puțin cincisprezece ani. Aruncase în joc tot șarmul de care era în stare încă de când îl preluaseră pe Eggen de la domiciliu în dimineața aceea; zâmbete politicoase, gesturi amabile, vorbe de încurajare, toate concepute pentru a-l face pe bancher să se simtă în largul lui.

— Mai exact, președintele o conduce ca pe-o fortăreață, i se adresă lui Eggen pe un ton scăzut. Fă-ți o favoare și nu scoate o vorbă până când nu rămânem singuri cu el. Din câte am înțeles, gărzile vorbesc destul de prost limba engleză, așa că n-ar fi înțelept să riști o greșeală nefericită de interpretare. Oricât ar fi de frumoasă zona, e totuși izolată, așa că staff-ul de securitate lucrează într-un mediu ostil cu grad ridicat de stres.

Eggen îl privi mirat.

— Înțelegi ce zic? îl presă Vaughn. Nu prea? Bun, hai să încerc să-ți explic mai pe înțelesul tău. La fel ca și tine, lucrez pentru Rodin pe plan internațional. N-am fost niciodată la vila de pe litoral, dar am auzit tot felul de zvonuri. Gărzi care clachează, gesturi necugetate... trebuie să fii mereu foarte atent.

— Nu mi-am dat seama, clipi Eggen. Da, da, acum înțeleg. Mulțumesc.

— Un alt sfat, continuă Vaughn, nu-i lăsa să ne despartă. Oamenii dispar mereu pe aici atunci când nu există martori.

Eggen păli și-și întoarse privirea spre fereastră. Vaughn făcu la fel. Konstantin se pregăti sufletește. El și Vaughn urmau să meargă pe mai multe sârme ghimpate în următoarele câteva minute, pasând jocul de la unul la altul precum artiștii de circ pe steroizi. Primul pas era ca Vaughn să reușească să ajungă cu Eggen la Rodin înainte ca bancherul să-și dea seama că nu fusese invitat. Între timp, Konstantin trebuia să-și facă drum spre zona echipei de securitate fără a atrage atenția și-a declanșa suspiciuni. Odată ce se aflau amândoi pe poziție, urma să înceapă adevărata acrobație.

Două Mercedesuri negre traseră de-o parte și de alta a helipadului central unde se afla elicopterul alb al lui Rodin.

— A sosit comitetul de primire, anunță Konstantin.

Zece secunde mai târziu, elicopterul ateriză lin și opri elicea. Vaughn îl împinse pe Eggen afară și apoi spre unul dintre cele două Mercedesuri. Înainte de-a se sui, privi pe deasupra mașinii pentru a întâlni privirea lui Konstantin. Din momentul acela erau complet dependenți unul de celălalt pentru tot restul operațiunii. Dacă unul dintre ei dădea greș, nu mai ieșeau vii din fortăreața lui Rodin.

Șoferul celui de-al doilea Mercedes, un tip de dimensiunile unui urs siberian, îl interceptă pe Konstantin.

— Tu mergi cu mine, îi spuse cu o voce de bariton.

Konstantin îi întinse mâna.

— Oleg Smirnov.

— Anton Guryev.

— Te deranjează dacă stau în față?

— Fă ce vrei, e un drum scurt.

Konstantin se sui în mașină și Guryev accelera imediat ce închise portiera.

— Unde voi aștepta? întrebă Konstantin, încercând să-și ia gândul de la mâncărimile nimicitoare.

— Există un salon destul de confortabil.

— Poți să mă duci la biroul de securitate? Colonelul Usatov mi-e prieten vechi și dacă tot am ajuns până aici, m-aș bucura să-l revăd.

Guryev ridică surprins dintr-o sprînceană.

— Îl știi pe Igor?

— Am fost prieteni buni în academie.

— Știe că vii?

— Nu, uitasem că e aici, mi-am amintit pe drum. Mi-ar plăcea să-l văd, a trecut ceva vreme de când n-am mai schimbat o vorbă.

Guryev întoarse capul pentru a-l privi. Konstantin îi susținu privirea în mod deschis. Omul avea avea o expresie la fel de grăitoare precum o stâncă din granit.

— O să văd ce se poate face.

Într-un fel sau altul, Konstantin trebuia să ajungă imediat la corpul de gardă. Dacă finețea nu funcționa, trebuia să folosească forța.

— Aș aprecia enorm dacă am putea grăbi puțin lucrurile. Nu știu sigur cât timp rămân aici, am impresia că întâlnirea cu președintele Rodin va fi foarte rapidă.

— Nu știu cum era Igor în Academie, dar știu sigur că acum nu-i plac surprizele.

— Va fi o surpriză foarte plăcută, ți-o garantez.

Guryev ridică din umeri.

— Treaba ta, dacă te expediază rapid, să nu zici că nu ți-am spus.

— N-ai cumva o pastilă de alergie?

— Întreabă-l pe Vanya când ajungem la birou, el strănută mereu și-l văd cu pastile. Poate ai noroc.

În loc să urmeze Mercedesul în care se aflau Vaughn și Eggen către intrarea laterală a vilei, Guryev continuă să conducă pe aleea din jurul clădirii spre o parcare situată la intrarea personalului. Părea intrarea de serviciu a unui hotel mare, cu excepția faptului că toate mașinile erau Mercedesuri negre cu numere oficiale. Nu existau vehicule private, ceea ce confirma informațiile potrivit cărora absolut tot personalul locuia acolo, respectând aparențele exclusiviste și, mai ales, măsurile draconice de securitate.

— Câți oameni lucrează aici? întrebă Konstantin atunci când parcară și coborâră din mașină.

— În mod permanent, aproximativ douăzeci de oameni, dar numărul se dublează atunci când ne vizitează președintele, ceea ce se întâmplă aproape în fiecare weekend. Numărul poate crește și de patru ori în cazul în care avem oaspeți oficiali.

— O organizare foarte bună.

— Cel mai bun post pe care l-am avut vreodată.

Konstantin îl cântări pe Guryev din priviri, încercând să-i ghicească greutatea. Spera din tot sufletul că Jan și Sven nu exageraseră în legătură cu vacile, pentru că dacă IE1 nu făcea față, habar n-avea cum l-ar fi putut învinge într-o luptă corp la corp. Aripa de serviciu semăna cu restul clădirii. Tavane înalte, vitralii și stucatură ornamentală, chiar dacă nu se zărea nicio operă de artă pe nicăieri. Decorațiile scumpe erau rezervate doar pentru elită. Guryev îl conduse spre o ușă din oțel cu o arcadă ornamentată.

— Am ajuns.

Își puse palma pe scanerul din partea dreaptă, dar înainte ca lumina roșie să devină verde, ușa se deschise

din interior și colonelul Igor Usatov își făcu apariția. Konstantin se încruntă mental la ghinionul acela neașteptat. Era esențial să intre în încăpere și ideal ar fi fost să se afle deja acolo atunci când dădea ochii cu Usatov pentru prima oară în cazul în care deghizarea nu avea efectul scontat. Privirea lui Usatov se mută rapid de la Guriev la Konstantin, unde se opri și se înnegură cu o recunoaștere parțială. Konstantin putea pune pariu pe absolut orice că nu-și mai văzuse vechiul coleg de ani de zile, fiecare dintre ei probabil mult prea ocupat cu maratonul pe scara ierarhică.

— Mă bucur să te văd, dragul meu prieten, zâmbi Konstantin, întinzându-i mâna.

— Oleg Smirnov, spuse Igor din vârful buzelor, evaluându-l cu o privire care-i transmise în mod clar că nu era deloc încântat să-l vadă.

Konstantin se strădui să-și păstreze calmul, ceea ce nu era prea ușor în circumstanțele neașteptate. În sinea lui și-ar fi dorit să-l poată cotonogi pe Igor, reamintindu-i pe îndelete fiecare problemă în parte pe care i-o cauzase în anii de Academie. Ca și cum i-ar fi ghicit gândurile, Igor îl împunse agresiv cu un deget în piept.

— Parcă ți-am spus că nu vreau să te mai văd niciodată!

Imediat ce Mercedesul se îndepărtă de helipad, Vaughn flirtă cu ideea că lovitura la cap suferită în Moscova fusese probabil mult mai gravă decât crezuse la început. Cum altfel ar fi putut născoci un plan atât de dement pentru a asasina cel mai bine protejat bărbat de pe planetă la el acasă, înarmat doar cu un tupeu imens și câteva trucuri electrice? Din fericire, răspunsul îl motivă destul de repede. Îi făgăduise președintelui Powell, care

acum îl considera un trădător. Singura modalitate de izbăvire era să-și ducă misiunea la bun sfârșit. Plus că voia s-o răzbune pe senatoarea Bennett și să-și plătească polița pentru ceea ce se întâmplase în Hawaii. Și, în cele din urmă, pentru că era suficient de nebun încât s-o facă. Până la urmă, era vocația lui, ceea ce știa să facă cel mai bine.

În ciuda faptului că încercă din răsputeri să se abțină, nu putu să nu se întrebe ce făcea Lana în acel moment. Și-ar fi dorit să fi știut mai multe despre abilitățile lui Xiang înainte s-o trimită după el. Konstantin îl asigurase că în mod clar spionul chinez nu avea cine știe ce pregătire de teren, dar Vaughn se temea ca nu cumva să dispună de o echipă secretă de asasini pe care s-o poată activa la cel mai mic semn de pericol. Pe de altă parte, Lana acționa cu eficiența unei arme letale și probabil își făcea griji degeaba pentru că era mai mult decât capabilă să se descurce în absolut orice situație. Însă după cum demonstrase de curând, Xiang era un factor imprevizibil.

Mercedesul parcă în dreptul intrării laterale a vilei, așa cum prezisese Konstantin. Holul imens în care pătrunseră amintea de un hotel luxos din centrul New Yorkului. Gărzile cât ușa erau deja la posturi, echipați cu expresii solemne și aparate de detectat metalul. Vaughn și Eggen se aleseră fiecare cu câte unul.

— Bine ați venit la Riviera. Mâinile sus.

Vaughn se conformă, cu telefonul în mâna dreaptă.

— Suntem aici la invitația președintelui Rodin.

— Evident, mârâi cel care-l percheziționa, vârându-i o mână între picioare în cel mai intim mod cu putință.

Vaughn își stăpâni impulsul de a-i rupe gâtul dintr-o singură mișcare și un minut mai târziu tortura luă sfârșit. IE1 nu fusese detectat, Jan și Sven erau oameni de cuvânt.

Rusul care-l percheziționase pe Eggen făcu semn către o scară din marmură. Vaughn și Eggen urcară tăcuți, ajungând într-un atrium cu tavan boltit ale cărui fresce ar fi putut fi pictate de Michelangelo. În mod normal, Vaughn ar fi rămas cu gura căscată, dar acum tot ce percepea în fața lui nu era decât un câmp de luptă. Gardianul care-i conducea le făcu semn să-l urmeze pe un coridor de lungimea unui stadion de fotbal decorat ca un muzeu de artă. Cu cât înaintară pe marmura albă, cu atât mai mult păli Eggen. Vaughn râse în sinea lui, amintindu-și concluzia la care ajunsese în mod frecvent de fiecare dată când se afla pe teren: curajul n-avea nicio legătură cu rangul. În Elveția, averea și poziția lui Eggen îi confereau o aură de semizeu pe care probabil chiar o merita dacă era să te iei după potența sa financiară. Dar aici, în palatul privat al țarului Noii Rusii, bancherul elvețian de succes realiza în mod clar că nu e decât un purice care putea fi eliminat imediat ce Rodin decidea că serviciile lui nu-i mai sunt de folos.

Gardianul deschise o ușă din lemn masiv aflată la mijlocul coridorului și-i făcu semn lui Vaughn să intre într-o cameră ai cărei pereți erau placați cu panouri din lemn.

— Dumneavoastră așteptați aici. Aveți TV prin satelit, espresso și trabucuri. Ori dacă doriți ceva mai tare, barul e aprovizionat în mod corespunzător.

Vaughn rămase nemișcat.

— Nu, mulțumesc, rămân cu domnul Eggen.

— O să faceți așa cum vi se spune și-o să așteptați aici. Președintele Rodin are programare doar pentru domnul Eggen.

— Suntem în echipă.

Vaughn se întoarse spre bancher, ridicându-i mingea la fileu. Eggen clipi des, părând că procesează noile

circumstanțe. Vaughn își duse mâinile la spate, activând jucăria IE1 printr-o apăsare discretă prin manșeta cămășii apretate. În cele din urmă, Eggen se dezmetici.

— Da, am venit în echipă. Sunt sigur că programarea se referă la echipa Eggen, care-l include și pe domnul Azarov.

— Dacă președintele aprobă, mă voi întoarce după el, oferi gardianul.

Frica probabil îi conferi puteri nebănuite, astfel încât Eggen își recăpătă atitudinea de bancher de succes.

— Sunt cel puțin ofensat de această atitudine, spuse pe un ton sever. Poate ar fi mai bine să amânăm întâlnirea la o dată convenabilă pentru domnul președinte. Îi stau mereu la dispoziție la biroul meu din Zurich.

Gardianul îl privi pentru câteva momente, apoi cedă.

— Sunt convins că e doar o neînțelegere minoră pe care o putem rezolva rapid. Urmați-mă, vă rog. Amândoi.

În timp ce înaintară pe coridor, Vaughn simți telefonul vibrându-i în buzunar. O singură dată. Vești proaste. Konstantin avea probleme cu echipa de securitate, ceea ce însemna că misiunea era pe cale să se complice.

27

KONSTANTIN privi în jos la degetul înfipt în piept și simți cum Guryev se tensionează alături de el. Îi promisese o surpriză plăcută, nu o ceartă între doi vechi prieteni. Activarea electrozilor dura în jur de trei secunde, dar trebuia s-o facă în modul cel mai natural cu putință pentru a nu se da de gol și asta nu era posibil în timp ce se afla în centrul atenției. Era absolut necesar să detensioneze situația ori tot planul se prăbușea de la bun început. Oftă, ridicându-și privirea la Igor.

— Ei, haide! Asta a fost cu mult timp în urmă, suntem vechi prieteni. Doar n-o să permitem ca un detaliu neplăcut să strice o relație atât de frumoasă ca a noastră. Îmi cer scuze că te-am supărat, Igor, cu cea mai mare sinceritate.

Igor se încruntă, studiindu-l cu atenție și părând că deliberează. Konstantin își ținu răsuflarea, pregătit să activeze electrozii. Într-un final, expresia lui Igor păru să se mai îmblânzească o idee și-i făcu semn cu capul spre capătul opus al holului.

— Tocmai eram pe drum să-mi iau o cafea.

— Cafeaua e-n regulă, nimic de zis, zâmbi Konstantin, impunându-și să se relaxeze. Dar am o idee mult mai bună.

Igor și Guryev se întoarseră să-l privească. Konstantin își deschise nasturii sacoului pentru a da la iveală o butelcă din cupru lustruit.

— Votcă Viru Valca, câștigătoarea medaliei de aur în Estonia. Un cadou de la ambasador pentru domnul Eggen, care a fost suficient de drăguț încât să împartă comoara și cu mine. Nu mă pot gândi la ceva mai potrivit pentru a sărbători revederea unui prieten drag într-o după-amiază liniștită.

Igor dădu aprobator din cap.

— Estoniană, zici? Îmi plac femeile lor, frumoase și focoase, spuse cu un zâmbet enigmatic. Cred că aș putea să acord o șansă votcii. Ce zici, Gury? se întoarse către subalternul său. Ai fost vreodată la Tallinn?

Guryev își așeză palma pe scaner, deschizând ușa biroului. Planul îndrăzneț conceput de Konstantin și de Vaughn era plin de riscuri, jocuri de noroc și supoziții. În calitate de spioni profesioniști, riscul era o chestieune absolut normală pentru amândoi, însă Konstantin realiză cu surprindere că-și ține respirația în timp ce ușa se deschise. Trebuia să-i neutralizeze pe toți cei care se aflau în încăpere în acel moment, așa că se rugă în gând să nu se confrunte cu un număr exagerat de mare de gardieni.

Biroul era destul de mare. Șaisprezece ecrane suspendate înconjurau un afișaj central imens, toate ușor înclinate pentru a fi ușor de supravegheat de un singur gardian. Omul în cauză îi ignoră cu desăvârșire, menținându-și privirea la ecrane, urmând cu strictețe protocolul în timp ce șeful cel mare se afla în cameră. Pe peretele din fața lui, o cutie protectoare din plastic transparent încapsula un buton roșu și unul galben. O alarmă secretă, fără îndoială. Konstantin căută din priviri un buton verde, dar nu zări decât un dispozitiv ce necesita o cheie. Dacă operațiunea o lua razna, era complet lipsit de posibilitatea de-a opri alarma. Privirea i se ridică la ecranul central din fața gardianului, unde președintele Rodin stătea cu picioarele pe birou, studiind

ceva pe o tabletă argintie. Eggen și Vaughn nu ajunseseră încă. Igor îi urmări privirea.

— Ecranul mare e întotdeauna destinat președintelui. Cele mici fie prezintă vreo zonă pe unde se declanșează senzorii de mișcare, fie alternează imaginile tuturor camerelor video la intervale de șase secunde conform unui algoritm complicat conceput să mențină eficiența securității întregii zone.

— Impresionant, ridică Konstantin din sprâncene în timp ce mintea îi lucra furios, analizând situația.

În acel moment se confrunta cu trei adversari, puțin cam prea mulți pentru capabilitățile electrozilor. Dar oricum mai bine decât se așteptase inițial. În cel mai rău caz, putea electrocuta doi odată. Dacă-i scotea pe Guryev și pe Igor din ecuație înainte ca oricare dintre ei să realizeze ce se întâmplă, îi mai rămânea doar gardianul din fața ecranelor. Nu mai putea amâna prea mult lucrurile, nu în timp ce Vaughn aștepta cu nerăbdare semnalul *liber* sub forma a două vibrații pe telefonul mobil.

Konstantin se îndreptă spre gardianul din fața ecranelor.

— Bănuiesc că tu ești Vanya, am auzit că ai putea avea o pastilă pentru alergie?

Fără să-și dezlipească privirea de la ecrane, Vanya se întinse spre sertarul din stânga și extrase o folie cu medicamente. Cu siguranță nu era chiar atât de conștiincios atunci când Igor nu se afla prin preajmă.

— Servește-te, mormăi Vanya.

Konstantin desfăcu o pastilă și-o înghiți.

— Mulțumesc, mi-ai salvat viața.

La gândul că tocmai evitase un potențial dezastru, hotărî că sosise momentul să-și pună planul în aplicare. Scoase butelca din buzunarul de la piept și se întoarse spre Igor.

— Ai cumva niște gheață la îndemână?

— Ne aduce Vanya.

Cel numit sări ca fript în picioare.

— Imediat, colonele.

După ce Vanya părăsi încăperea, Igor făcu un semn către monitoare.

— Astea sunt doar jucăriile de impresionat vizitatorii. Se întoarse spre peretele opus, unde se aflau șase terminale prevăzute cu computere de ultimă generație. Suntem dotați cu echipamente militare de apărare incredibile. Radar. Sonar. Sisteme de apărare antiaeriane terestre și maritime. Kremlinul e zero barat pe lângă Riviera.

Konstantin afișă un aer impresionat. Dar nu era. La urma urmei, el și Vaughn reușiseră să se infiltreze fără probleme.

— Mă așteptam la ceva mai mult personal de securitate, comentă cu voce scăzută.

— Președintele Rodin adoră liniștea. Aici e locul său preferat unde poate scăpa de agitația continuă a Moscovei. Și, sincer, nu se întâmplă niciodată nimic. Suntem mult prea izolați.

— Cel mai palpitant incident a implicat un bețiv, râse Guryev. Copiii din oraș și-au bătut joc de el, l-au adus până în dreptul helipadului și l-au părăsit acolo. L-am dus la Novorossiysk cu elicopterul și l-am lăsat la marginea pădurii. Posibil să devină un fel de legendă locală dacă nu se mai întoarce niciodată.

Igor zâmbi amuzat la acea amintire. Konstantin o luă ca pe un semn încurajator. Deșurubă capacul butelcii și luă o gură de votcă.

— E suficient de bună la orice temperatură, spuse în timp ce-i înmână recipientul presupusului său prieten.

Igor îi urmă exemplul.

— Catifelat, calitate superioară dădu aprobator din cap. Probabil distilerii sunt de origine rusă, altfel nu se explică. Mai luă o înghițitură, după care-i întinse butelca lui Guryev.

Konstantin își duse mâinile la spate și activă IE1.

— Emblema de pe recipient e tot estoniană? întrebă Guryev, dând apreciativ din cap după ce luă o înghițitură.

— Butelca asta e cea mai tare chestie pe care ați văzut-o vreodată. O am de la un metalurgist elvețian, explică Konstantin pe un ton conspirativ. Înșurubați capacul și puneți-o pe masă, o să vă arăt ceva incredibil.

Guryev se execută, moment în care Vaughn și Eggen apărură pe un monitor lateral. Treceau prin dreptul biroului în care Vladimir îl instruise pe Konstantin înainte să-l trimită la Seattle. Erau la mai puțin de un minut de salonul lui Rodin. Konstantin rămăsese fără timp. Ușa mare din metal se deschise și Vanya intră cu un castron mare plin cu gheață. Konstantin își scoase telefonul mobil din buzunar, prefăcându-se că se uită la ceva, transmițându-i o singură vibrație lui Vaughn. *Așteaptă, trage puțin de timp.* În punctul acela, amândoi trebuiau să improvizeze și riscurile creșteau exponențial. Fiecare secundă în parte conta.

Guryev aduse patru pahare, puse câteva cuburi de gheață în fiecare și împărți conținutul butelcii între ele. Fiecare dintre cei patru bărbați luară câte un pahar, în timp ce Konstantin aștepta momentul potrivit pentru atac. Nu avea decât o singură șansă. Igor gustă din votca rece și aprobă mulțumit din cap. În mod normal, rușii beau shot-uri de votcă direct din congelator, dar militarii învățau rapid să se adapteze în funcție de circumstanțe.

— Deci acum locuiești în Elveția? se întoarse Igor spre Konstantin.

— Da, la Zurich. Sunt înconjurat de bancheri tot timpul. Nu e la fel de frumos ca aici, dar nu mă pot plânge.

Bărbații ciocniră și băură în cinstea acelui comentariu. Guryev luă butelca goală de pe masă.

— Ce voiai să ne arăți?

— Stai să vezi, n-o să vă vină să credeți. Pune-o pe masă, îl îndemnă Konstantin, rugându-se în gând ca Vaughn să țină lucrurile sub control doar câteva secunde în plus.

Guryev făcu după cum i se indicase și Konstantin apucă butelca cu două degete.

— Acum toată lumea să facă asta. Toată lumea.

Bărbații păreau sceptici, dar se conformară.

— Apăsați ferm, ca și cum ați încerca să îndoiți metalul.

Când văzu că unghiile le deveniseră albe datorită presiunii aplicate, Konstantin își așeză latul palmei stângi pe dopul butelcii. Și nu se întâmplă absolut nimic.

Vaughn nu mai văzuse niciodată un salon atât de impozant precum cel al președintelui Rodin. Cel puțin nu într-o reședință privată. Se apropie de ferestrele duble imense cu priveliște la mare, evaluând dintr-o singură privire grădina perfect îngrijită și valurile albastre conturate cu spumă albă ale Mării Negre. Rodin se bucura de o priveliște în perpetuă schimbare ce amintea de picturi celebre.

— Ați avut vreodată un piton pe post de animal de casă? întrebă o voce din spatele lui, tonul folosit fiind unul politicos și în același timp o idee sarcastic.

Vaughn și Eggen întoarseră la unison pe călcâie. Președintele Rodin îi privea cu un aer amuzat.

— Eu am avut unul, continuă Rodin ca și cum nu s-ar fi așteptat la vreun răspuns. L-am primit cadou de

la președintele Vietnamului. Îl chema Perseus. L-am ținut aici, la Riviera, unde personalul chiar l-a îndrăgit. Perseus era gras și prietenos, urmând o dietă destul de scârboasă bazată pe șobolani, iepuri și câini vagabonzi.

Vaughn habar n-avea unde voia să ajungă, dar nu se putu abține să nu admire tactica fascinantă de intimidare. Vestea bună era că probabil avea să mai dureze cel puțin câteva minute, ceea ce-i oferea puțin timp în plus lui Konstantin să-și rezolve problemele. Vestea proastă era că sărmanul Eggen părea că mai are puțin și leșină.

— Ani de zile, pitonul a reprezentat un subiect convenabil de conversație de salon la întâlniri de gradul zero, plus că m-am atașat de el la fel de mult pe cât se poate atașa un om de șarpele lui. După care Perseus s-a schimbat. Timp de o lună n-a mai mâncat nimic, plus că a crescut în lungime cu aproape un metru. Îngrijorat, am chemat un veterinar. Un specialist de renume, l-am adus tocmai de la Hanoi. Știți ce m-a întrebat?

Vaughn și Eggen clătinară tăcuți din cap.

— Dacă Perseus era lăsat liber prin casă. Salonul meu, biroul meu, dormitorul meu. I-am spus că da, era o parte din plăcerea de a-l avea. *Unde e Perseus?* devenise cea mai amuzantă întrebare, o distragere binevenită. Rodin își mută privirea de la Vaughn la Eggen, studiindu-i cu atenție. Știți ce mi-a spus veterinarul?

Vaughn percepu cum Eggen tremură lângă el și din nou clătină din cap.

— Mi-a spus, domnule Președinte, mă tem că pitonul tău se pregătește să te mănânce.

Rodin plezni brusc din palme, fixându-l pe Eggen cu privirea. Bancherul nu spuse nimic, abia dacă îndrăzni să respire.

— De ce-ai venit, Ulan? întrebă președintele pe un ton glacial. Ce dorești să-mi spui?

Eggen înghiți în sec înainte să răspundă.

— V-am adus strategia de creștere a capitalului, domnule președinte.

— Strategia de creștere a capitalului?

— Da. Creștere de zece ori în zece ani. O rată anuală de douăzeci și cinci la sută.

Eggen se mai relaxă o idee pe măsură ce subiectul se îndreptă către zona sa de confort. Ceea ce nu dură prea mult, pentru că Rodin nu zâmbi, nu-și înclină capul, nu clinti niciun mușchi pe față, continuând să-l privească fix. Vaughn se rugă în gând ca telefonul să vibreze cât mai repede.

— Crezi că asta e o chestiune care ar trebui să mă preocupe? Ai impresia că n-am suficienți bani?

Întrebarea căzu peste bancher ca o lovitură în moalele capului, dar Vaughn aprecie faptul că se redresă rapid.

— Sunt sigur că aveți alte preocupări mult mai presante, dar banii sunt cea mai potrivită unealtă pentru a vă ajuta.

Rodin clătină din cap.

— Vreau să știu mai multe detalii în legătură cu tranzacția în care ai cumpărat cinci procente din OpenX Technologies.

— Am vândut toate acțiunile. Imediat. După cum am convenit săptămâna trecută la Zurich, am făcut uz de niște favoruri care mi se datorau și-am vândut totul fără pierderi nete. Eroarea nu v-a costat absolut nimic.

— Nu m-a costat nimic, nu m-a costat nimic, îl îngână Rodin, întorcându-se apoi furios către Vaughn. Tu cine ești?

Acționează oricând, Konstantin, de preferabil acum, se gândi Vaughn, apoi răspunse în limba rusă, astfel încât Eggen să nu înțeleagă ce spune:

— Alex Azarov. Domnul Eggen a crezut că ar fi mai înțelept să aducă și un traducător. Un alt set inutil de

urechi, de fapt, având în vedere engleza dumneavoastră excelentă. O asigurare pentru a evita orice neînțelegere.

Președintele nu părea impresionat.

— Dacă Ulan are impresia că aș ezita vreodată să scot sabia pentru simplul motiv că și-a adus un martor, se înșeală amarnic. Rodin se întoarse din nou spre Eggen. Ai identificat ori nu originea tranzației OpenX?

Eggen întoarse capul să-l privească pe Vaughn, cerându-i disperat ajutorul.

Haide odată, Konstantin!

— Domnul Eggen nu dorește să pună pe nimeni în dificultate, dar privind retrospectiv, a identificat un incident cel puțin suspect. Unul despre care uitase atunci când l-ați vizitat la Zurich. Pe drumul de întoarcere spre casă, după preluarea plicului cu instrucțiuni de la curierul ambasadei, s-a oprit la cafeneaua lui obișnuită. Unul dintre clienți s-a împiedicat și s-a ciocnit de el.

Rodin se întoarse spre Eggen.

— Ai fost buzunărit?

Eggen nu avea nicio idee despre ceea ce tocmai îndrugase Vaughn, așa că îngheță pentru o fracțiune de secundă. Apoi instinctul preluă controlul.

— Nu mă pot gândi la nicio altă explicație, răspunse evaziv.

Rodin făcu un pas în față, moment în care Eggen făcu unul în spate. *Grăbește-te, Konstantin,* se gândi Vaughn cu disperare.

— Mi-ai adus un nume? întrebă Rodin, țintuindu-l pe Eggen cu privirea.

— Nu.

— O înregistrare video?

— Nu.

Rodin deschise larg brațele.

— Ei bine, în trecut probabil acum ar fi fost momentul în care te-aș fi prezentat lui Perseus. Dar din moment ce pitonul nu mai este cu noi, șeful securității mele va trebui să se spele cu tine pe cap.

Guryev își ridică privirea la Konstantin.

— Parcă am simțit o mică vibrație. Ziceai că ai primit chestia asta de la un metalurgist elvețian?

Konstantin nu înțelegea de ce gardienii nu se prăbușiseră de la șocurile electrice. Butelca era făcută din cupru pur, un material conductor. Apăsase cu fermitate electrozii IE1, aplicând impulsul electric de o nanosecundă. Răspunsul îl lovi ca o bâtă de baseball peste ceafă în timp ce le zâmbi tâmp tovarășilor de băutură. Electrozii trebuiau aplicați direct pe piele, impulsul electric nu se declanșa pe alt tip de material. Pe măsură ce toată lumea își retrase mâinile, deveni conștient de faptul că totul era pe punctul de-a sări în aer dacă nu improviza rapid. Era posibil ca dezastrul să se fi întâmplat deja, dar nu putea risca să arunce o privire în direcția ecranului central.

— Cred că recipientul trebuie să fie plin ca să funționeze, explică în timp ce se scărpina în cap. Vibrația pe care ai simțit-o ar fi trebuit să fie mult mai puternică. E un truc care demonstrează transmiterea forței electrice între oameni. Hai să încercăm așa.

Apucă butelca cu mâna stângă, făcându-le semn să facă la fel. Igor clătină din cap, sorbind din votcă. Vanya și Guryev puseră câte două degete pe butelcă.

— Nu, așa, spuse Konstantin în timp ce-și poziționă mâna stângă peste mâinile lor, atingându-i cu electrozii de pe latul palmei.

Vanya și Guryev se prăbușiră la podea fără niciun sunet de parcă ar fi apăsat un întrerupător. Acum erau în poziție verticală și o secundă mai târziu se întinseseră pe jos cât erau de lungi. Konstantin pierdu o secundă prețioasă datorită șocului. Nu și Igor. Anii de experiență ca gardă de corp a președintelui îi ascuțiseră destul de bine reflexele. Sări înapoi și duse mâna către tocul de la brâu în care avea pistolul. Konstantin plonjă după el. Nu trebuia decât să-i atingă pielea cu electrozii. De preferabil înainte să poată scoate pistolul. Dar Igor intui cumva acel lucru și adoptă o poziție mai degrabă defensivă în loc să termine mișcarea mâinii către armă. Însă era deja prea târziu. Konstantin își îndreptă mâinile spre gâtul colonelului, punându-și toată greutatea în acea mișcare. În ultimul moment, Igor își ridică brațele, apucându-l de încheieturi. Degetele i se strânseră în jurul lor ca niște benzi de oțel. Apoi se folosi de mișcarea gravitațională, executând o mișcare clasică de Aikido. Cei doi zburară spre înapoi, ciocnindu-se de scaunul lui Vanya și prăvălindu-se la podea. Konstantin încercă să-și elibereze mâinile pentru a putea face contact cu pielea. Teoretic, amândoi erau de aceeași statură, dar Igor petrecuse ceva mai multe ore în sala de antrenament. Konstantin realiză rapid că n-avea nicio șansă fără o găselniță tactică. Împinse brațele cu toată forța spre Igor și în ultimul moment inversă direcția. Colonelul pierdu avantajul forței izometrice și Konstantin făcu o mișcare de eschivare cu mâinile, scăpând din strânsoare pentru a-i pune mâna stângă pe gât. Electrozii făcură contact cu pielea și Igor se înmuie pe loc ca o înghețată băgată la cuptor.

Konstantin scoase imediat telefonul din buzunar.

28

RODIN întinse mâna să apese butonul pentru a alerta echipa de securitate. Vaughn scoase telefonul din buzunar.

— Un moment, domnule președinte. Avem imagini cu persoana de la cafenea.

Rodin se opri, întorcându-se către el. Expresia lui Vaughn rămase calmă și controlată.

— După cum am spus, domnul Eggen nu vrea să creeze neplăceri nimănui, dar e dornic să coopereze.

— Arată-mi.

Vaughn selectă o fotografie de supraveghere și-i întinse telefonul lui Rodin. În acel moment, telefonul vibră de două ori.

— Ce-i asta? își ridică președintele privirea la el.

— O veste bună, domnule președinte. Se pare că până la urmă o să plătiți pentru absolut tot.

Vaughn întinse fulgerător mâna, conectând electrozii cu mâna lui Rodin, care se prăbuși la podea ca secerat.

— Dumnezeule, ce i-ai facut?! exclamă Eggen. O să murim!

— Exact. Doar în cazul în care nu-ți ții gura și nu faci exact ce ți se spune. Președintele Rodin tocmai a suferit un accident vascular cerebral. Mă auzi, Ulan? Rodin s-a prăbușit din senin în timp ce discuta cu noi.

Vaughn îl fixă cu privirea până când Eggen încuviință din cap. Apoi îl luă pe Rodin pe un umăr.

— Hai să-i dăm bătaie, trebuie să-l ducem imediat la spital. Imediat. În caz contrar, e posibil să nu-și mai revină niciodată.

Vaughn nu se îndreptă spre ușa laterală, ci direct către intrarea principală, unde doi gardieni le tăiară calea.

— Președintele Rodin a avut un accident vascular cerebral! strigă Vaughn fără să încetinească. Poate muri dacă nu-l ducem imediat la spital! Deschideți ușile!

Gărzile nu se mișcară. Fără îndoială, erau șocați la vederea președintelui lor viril cărat pe un umăr ca un sac cu făină.

— Colonelul Usatov e deja pe drum spre noi, insistă Vaughn. N-avem timp de pierdut!

— Și tu cine ești? întrebă unul dintre gardieni.

— Alex Azarov, l-am însoțit aici pe domnul Eggen, care este bancherul personal al președintelui. Sunt medic, domnul Eggen suferă de o boală foarte rară și are nevoie de atenție medicală permanentă. Președintele Rodin va suferi leziuni cerebrale severe dacă nu-i fac o injecție cu un activator tisular de plasminogen T-PA în următoarele câteva minute. Am medicamentul în trusa mea medicală din elicopter.

Gărzile șovăiră. Leziunile cerebrale erau cu mult peste nivelul lor de salarizare.

— Ai spus că Usatov e pe drum?

— Probabil a ajuns deja. Deschideți ușile ori vă raportez în cazul în care președintele moare!

Gardienii se grăbiră să deschidă ușile. Vaughn alergă pe scări în jos cu Rodin pe un umăr, Eggen și gărzile pe urmele lui.

— Cineva să-l anunțe pe doctorul Dedov! strigă unul dintre gardieni în spatele lor.

— Uite-l pe Usatov! strigă alt gardian.

Un Mercedes negru se opri în scrâșnet de roți în fața lui Vaughn. Konstantin coborî, făcându-i semne grăbite să se suie în mașină. Scăpase de masca din silicon, transformându-se în colonelul Usatov. Spera ca similitudinea vizuală să fie suficientă pentru cele câteva minute de expunere, mai ales că se aflau în mijlocul unei crize majore și oamenii nu erau atenți la detalii.

— Securizați vila! le strigă celor două gărzi. Mă ocup eu de președinte!

Se sui la volan, în timp ce Vaughn îl așeză pe Rodin pe bancheta din spate și urcă lângă el. Eggen se sui pe scaunul din față al pasagerului. Înainte ca toate portierele să fie închise, Konstantin demară în trombă.

— Scuze de întârziere, am avut trei bătăuși de rezolvat. Doctorul Dedov și pilotul ne așteaptă deja la helipad, colonelul Usatov i-a anunțat în mod personal, adăugă pe un ton amuzat.

Rodin gemu prelung, atrăgând toate privirile. Vaughn îl plezni peste față. Ochii lui Rodin se deschiseră.

— Ce s-a întâmplat? Unde sunt?

— Se pare că te-a cam ajuns justiția divină, domnule președinte, mârâi Vaughn, dorindu-și să se identifice astfel încât Rodin să știe că el era cel care-l bătuse la propriul său joc. Președintele Powell mi-a cerut să-ți transmit un mesaj.

Rodin încercă să se ridice, dar Vaughn îi puse o mână în piept și-l opri.

— Ce mesaj?

— Că ai pierdut, răspunse simplu Vaughn, aplicându-i din nou electrozii pe piele.

— Ce-a fost asta? întrebă Eggen, privind peste umăr.

Konstantin îl bătu pe spate.

— Acum nu-i momentul pentru întrebări. Credemă, vrei ca totul să fie neclar. Rodin s-a prăbușit, ne-am grăbit spre elicopter pentru a-l duce la spital. Sfârșitul poveștii.

În fața lor, un alt Mercedes negru se afla lângă elicopterul alb al lui Rodin. Șoferul coborî și alergă spre elicopter, pasagerul rămase în urmă, cărând o geantă medicală. Konstantin trase mașina lângă elicopterul cu care sosiseră.

— Tu vii cu mine, i se adresă lui Eggen.

Konstantin și Eggen coborâră din mașină și alergară spre elicopter. Doctorul Dedov se grăbi să deschidă portiera din spate.

— Trebuie să-l ducem imediat la elicopterul prezidențial, spuse Vaughn, fără altă introducere.

— Ce s-a întâmplat? întrebă medicul.

— Stăteam la o discuție atunci când președintele a început să experimenteze paralizie facială și dizartrie, apoi sincopă.

— Pare un accident vascular cerebral sever, comentă doctorul cu o mină îngrijorată.

— Exact. În momentul în care s-a prăbușit, l-am luat pe un umăr și-am fugit la mașină. La rândul meu, sunt doctor. N-avem timp de pierdut.

Vaughn îl cără pe Rodin la elicopterul prezidențial. Konstantin îi ajunse din urmă în pas alergător.

— Ți-am adus geanta, doctore, spuse pe un ton urgent.

Vaughn o luă și-o puse în elicopter, lângă scaunul lui Rodin.

— Am și eu propriul meu medicament, protestă doctorul Dedov. Vă rog să vă dați la o parte, nici măcar nu știu cine sunteți.

Vaughn înclină din cap și se retrase.

— Suntem gata de zbor! anunță pilotul.

Vaughn sări afară și închise ușa pe dinafară, urmărind cum aparatul se ridică imediat de la sol.

Seattle, Washington

Xiang scoase capul pe punte doar pentru a simți lumina soarelui pe față pentru câteva secunde. Viața la bordul unui iaht era mai dificilă decât se așteptase. Având în vedere imperativul strategic de-a nu fi văzut, era în esență condamnat la detenție solitară sub punte în timpul zilei. Sigur, celula lui de închisoare era construită din lemn de tei lustruit la perfecție, nu din beton și oțel rece, dar totuși. Ancorase la o jumătate de kilometru de micul port marin aflat la nord de orașul Seattle. În cazul în care rușii aflau cumva că achiziționase iahtul, nu l-ar fi găsit niciodată dacă era atent. Puget Sound era acoperit de peste o mie de kilometri pătrați de căi navigabile, un adevărat labirint prin care era ușor să-ți pierzi urma. Devenise o fantomă în ceață și așa avea să rămână până când ridica ancora spre Mexic. Fusese convins că rușii aveau să transfere banii în douăzeci și patru de ore, dar deja trecuseră treizeci și șase și nu primise niciun semn. Poate intervenise ceva. Poate se răzgândiseră. Spera doar că nu-l caută, nu pentru un mizilic de douăzeci de milioane de dolari.

Telefonul mobil îi vibră în buzunar. Aruncase telefonul vechi în apă, cumpărând unul nou al cărui număr nu-l dăduse decât soției lui. Oftă exasperat și răspunse.

— Au sosit banii? auzi vocea lui Mel.

— Încă nu.

Îl pisase fără milă în ultima zi, sunându-l din oră în oră. Cât de tipic pentru Mel, n-o interesa nimic altceva în afara banilor.

— Ce fac fetele?

— La fel ca întotdeauna. Mizerie și zgomot.

Mel se născuse într-o familie bogată, dar la trei ani după ce se căsătoriseră, tatăl ei fusese condamnat pentru corupție și executat o lună mai târziu, aruncându-și familia în sărăcie și rușine. Mel se transformase treptat într-o persoană depresivă și plină de resentimente, părând că-l învinuie pe el pentru tot ce se întâmplase. Xiang sperase ca fetele s-o readucă pe linia de plutire, reglându-i hormonii și prioritățile egoiste, dar gemenele păreau să-i amintească mai mult de toate avantajele pe care le pierduse.

— Tot nu pot să cred că ai cerut doar douăzeci de milioane, comentă Mel pe un ton acid.

— Ți-am explicat de ce-am făcut asta. Banii sunt suficienți cât pentru zece vieți, nu una, răspunse Xiang pe un ton aspru, după care întrerupse legătura.

Un zgomot de pe punte îl făcu să-și încordeze auzul. Mai urcă două trepte, scanând cu privirea bucata din față a punții până la provă. Nimeni. Întoarse capul pentru a cerceta și puntea din spate, privind direct în țeava unui pistol. Xiang își ridică privirea la posesor. Blond, ochi albaștri, mare cât o cisternă. Un alt bărbat păși la vedere din spatele cisternei. Statură normală, privire de rechin.

— Domnule Xiang, e o plăcere să vă întâlnesc, spuse bărbatul. Mă numesc Vladimir, vă căutăm de mult timp.

— Cum ați reușit să mă găsiți? murmură Xiang nedumerit. Cine sunteți?

Bărbatul râse amuzat.

— Cine suntem nu contează, important e că vrem codul pentru cele cincizeci de dispozitive. Mel a fost suficient de deșteaptă încât să accepte o sumă frumușică de bani în schimbul unui apel telefonic, astfel încât să te putem localiza. De ce nu coborâm în cabină să luăm un loc ca să putem discuta în liniște?

Coasta Mării Negre, Rusia

Vaughn se întoarse și alergă spre elicopter. Pilotul ridică aparatul în aer imediat ce sări înăuntru, pornind în urmărirea elicopterului în care se afla președintele Rodin.

— Ce naiba se întâmplă?! strigă Eggen.

Vaughn îl amuți cu o singură privire.

— Suntem bine pentru moment, dar asta s-ar putea schimba în orice clipă, spuse Konstantin.

Vaughn își scoase sacoul și cămașa, dezactivând electrozii IE1, după care îndepărtă cu grijă mulajele și bateriile de la subraț. O armă fenomenală. Se mută pe scaunul din față al pasagerului, scanând orizontul prin parbriz. Elicopterul lui Rodin era la mai puțin de un kilometru în fața lor, îndreptându-se spre Sochi. Vaughn privi în jos la apa agitată a Mării Negre, apoi la coasta acoperită cu păduri de conifere.

— E perfect, spuse Konstantin din spatele lui.

— De acord.

Vaughn scoase telefonul mobil și deschise o aplicație, formând un cod din zece cifre. Un buton mare de culoare roșie se materializă pe ecran. Își învățase lecția cu leii din Elveția, folosind o frecvență la capătul înalt al spectrului militar, mult peste ce putea fi bruiat în mod obișnuit. Odată ce apăsa butonul, dispozitivul cu impuls electromagnetic ascuns pe fundul trusei medicale lăsate dinadins în elicopterul lui Rodin se trezea la viață. Odată cuplat, urma să emită un puls electromagnetic puternic și rapid ca un fulger, care pur și simplu prăjea absolut orice circuit electronic pe o rază de patru metri. Distrugerea oricărui sistem informatic al unui vehicul modern e ca și cum i-ai tăia capul, cu atât mai mult în cazul unui elicopter. Decapitarea e catastrofală. Cum nimic nu mai trimite semnale către turbină, rotoarele încetează să se

mai rotească. Și fără comenzi de transmitere, manetele, comutatoarele și absolut toate sistemele nu mai răspund la comenzi. Absența controlului de zbor și-a ascensiunii verticale transformă elicopterul în echivalentul aeronautic al unei roci catapultate. Așa urma să arate elicopterul lui Rodin atunci când rotorul se oprea și intra în picaj liber. La altitudinea la care se aflau, dura aproximativ treizeci de secunde până ajungea la valuri. Vaughn își putea imagina ce urmau să însemne acele treizeci de secunde pentru cele două suflete conștiente de la bord. Regreta că fusese nevoit să-i implice pe doctor și pe pilot, dar în partea cealaltă a balanței se aflau viețile a zeci de mii de civili americani pe care șeful lor plănuise să-i ucidă. Știa că elicopterul prezidențial nu avea să se scufunde în mare. Cu o viteză descendentă de aproximativ două sute șaizeci de kilometri pe oră, avea să se dezintegreze în urma impactului ca o jucărie lovită de un tren.

— Fă-o, Vaughn. Fă-o acum, îl îndemnă Konstantin.

— Când te scufunzi într-un abis al umbrelor, amintește-ți că umbra e doar o extensie a luminii, murmură Vaughn și apăsă butonul.

Președintele Alexandr Rodin deschise ochii, trezit de un val de panică ce-i izvora de undeva din adâncul sufletului. Subconștientul lui percepea ceva îngrozitor de greșit. Realiză că nu se află în salon, ci mai degrabă la bordul elicopterului său. Încercă se se ridice, gemând la durerea explozivă dintre ochi. Doctorul îl privi cu îngrijorare.

— Ce s-a întâmplat? De ce suntem în elicopter?

Doctorul Dedov îi puse o mână pe umăr.

— Ați avut un accident vascular cerebral, domnule președinte. Ne îndreptăm către spitalul din Sochi.

— Un accident? Nu, nu, nu! Am fost atacat în salon de bancheri! Bancherii trimiși de președintele Powell!

Dedov îl privi cu îngrijorare sporită.

— Accidentele cerebrale se joacă puțin cu mintea, domnule președinte. Vă rog, stați liniștit, e foarte important să rămâneți calm.

Mintea lui Rodin lucră cu furie. N-o simțea deloc greoaie ori începătoșată. Avea o durere îngrozitoare de cap, dar își păstrase claritatea gândirii.

— Unde e Vladimir? Vreau să vorbesc cu el. Acum!

— O să-l contactăm de la...

Dedov se întrerupse atunci când elicele se opriră brusc. Liniștea deveni stranie. Pentru un moment, Rodin se bucură de un sentiment aproape magic. Zbura în tăcere pe deasupra valurilor. Apoi, stomacul i se revoltă pe măsură ce elicopterul intră în picaj.

— Sasha, ce se întâmplă?! îi strigă pilotului, un veteran al războiului afgan.

Pilotul nu răspunse, în mod evident ocupat cu altceva.

— Ce se întâmplă?! repetă Rodin.

După câteva secunde ce părură câteva secole, Sasha răspunse pe un ton înfrânt:

— Am pierdut toate sistemele, domnule președinte.

— Cum e posibil așa ceva? Cu siguranță e ceva ce poți face.

— N-am control, domnule președinte. Totul e mort.

Nyet, nyet, nyet, nyet... Nu se putea întâmpla una ca asta. Nu el! Nu încă! Era Alexandr Rodin, Președintele Federației Ruse. Cel mai bogat și mai puternic om din lume. Avea încă multe de făcut, în principal restaurarea *Rodinei*, Mama Rusie. Nu putea să moară, soarta nu avea să permită o asemenea aberație. Și, totuși, exact asta se

întâmpla. Mai avea doar câteva secunde. Legile fizicii erau incontestabile.

Ce se întâmplase? Cine-l bătuse la propriul joc? Powell nu era suficient de inteligent pentru a concepe și-a realiza un plan atât de ingenios. Vladimir? Nu. Vladimir îi era loial. În timp ce elicopterul se apropie tot mai rapid valurile agitate, gândul îl lovi ca o lumină orbitoare pe care acum avea să fie nevoit s-o urmeze. Știa cine, o simțea în adâncul sufletului. Spionul american. — Vaughn, scuipă numele cu o ultimă răsuflare.

29

Seattle, Washington

Lana se strecură în apa întunecată și începu să înoate fără zgomot spre iahtul lui Xiang. Era deja întuneric, așa că șansele de-a fi văzută erau slabe. Apa era calmă precum o oglindă și îngrozitor de rece chiar și prin constumul de scafandru. Inspiră adânc și se scufundă pentru ultimii douăzeci de metri. Totul în jur părea încă liniștit atunci când se ridică la suprafață chiar în spatele iahtului. Se agăță de balustradă cu ambele mâini și nu mai călcă apa cu picioarele, îngăduindu-i ambarcațiunii să-i absoarbă treptat greutatea. Apoi se trase încet în brațe până când puse genunchiul drept pe balustradă. Urmă stângul și păși ușor pe punte, lăsându-se pe vine. Scană întunericul cu privirea. Nimeni, puntea era pustie. Își scoase rucsacul pentru a extrage arma Sig Sauer și alunecă precum o umbră până la scara ce cobora sub punte. Liniștea era oarecum nenaturală, părând că până și natura își ținea respirația în așteptarea confruntării. Pe Xiang îl găsi în cabina principală, cu ochii fixați în tavan și jumătatea din spate a capului lipsă. Sângele împroșcase toți pereții din lemn natur, o baltă întunecată în formă de aureolă formându-se în jurul capului distrus. Stomacul i se strânse într-un pumn de

gheață și pivotă cu arma extinsă. Vasily Evgheny, omul care o recrutase în urmă cu o viață o privea zâmbitor, sprijinit de cadrul ușii. Îmbătrânise de când îl văzuse ultima oară, chelia tot mai pronunțată scoțându-i parcă și mai mult în evidență răceala oglindită permanent în ochii de un gri închis.

— Ce ciudat să ne întâlnim la o depărtare atât de mare de casă. Lumea chiar a devenit mult prea mică.

Lana îl privi tăcută, continuând să țintească arma cu două mâini. Vasily zâmbi și clătină din cap.

— Nu e politicos să nu răspunzi la salut, mai ales atunci când ți-e adresat de cel pe care până nu demult îl priveai ca pe un mentor. Ce cauți aici, Vladimir ți-a ordonat să te întorci acasă. Unde e Konstantin?

Doi bărbați părură că se materializează din pereți, pășind în spatele ei, fiecare punându-i câte o mână pe umăr. Lana lăsă arma jos. Unul dintre bărbați i-o luă din mână.

— Tocmai am terminat de vorbit la telefon cu Vladimir, care e nerăbdător să te vadă, continuă Vasily. A aflat niște vești uimitoare de la colonelul Igor Usatov, șeful securității președintelui Rodin de la Riviera. Sau poate că ar trebui să spun *defunctului* președinte Rodin? Un plan foarte îndrăzneț, trebuie să recunosc, chiar dacă nu ne-am fi așteptat ca tu și Konstantin să activați pe post de trădători. Dar o să avem timp să povestim pe îndelete despre asta imediat ce ne spui unde-l găsim pe Konstantin.

Lana continuă să-l privească fix, rămânând tăcută.

— Nu e momentul să-l acoperi dintr-o loialitate prost înțeleasă, mârâi Vasily, zâmbetul evaporându-i-se de pe buzele subțiri.

— Ce știi tu despre loialitate?

— Probabil o idee mai multe decât tine, pentru că nu eu sunt implicat într-o conspirație imperialistă de asasinare a președintelui meu.

Un criminal și un hoț, un monstru care nici n-a clipit înainte să aprobe un genocid prin prisma unui simplu interes material. De ce? Pentru că două sute de miliarde de dolari nu-i mai ajungeau. Ăsta e președintele nostru, Vasily?

— Experiența m-a învățat că există două tipuri de oameni, cei conduși de considerente logice și cei care se lasă influențați de emoții. Trădarea n-are nimic de-a face cu inteligența, educația sau detaliile demografice. Haosul e o chestiune pur darviniană, un amalgam de monede genetice cu șanse aleatorii. Doar oamenii cu o gândire logică vor rămâne loiali indiferent ce s-ar întâmpla și tu nu faci parte dintre ei. Pentru că dacă ai fi făcut, nu ți-ai fi trădat țara atunci când ți-ai trădat președintele.

Vasily le făcu un semn celor doi bărbați, care o escortară pe scări spre punte. Lana știa ce însemna acel semn. Fusese condamnată la moarte. Cu coada ochiului, observă că bărbatul din dreapta ei avea pistolul vârât la spate în betelia pantalonilor. Nu avea timp de pierdut, trebuia să acționeze imediat dacă voia să mai aibă vreo șansă.

Se zmuci brusc din mâinile celor doi ruși și lăsă în picaj pe spate, preluând pistolul din mers cu mâna dreaptă pentru a se rostogoli înapoi pe scări. Ateriză la baza lor pe un genunchi, cu arma deja țintită cu ambele mâini. Îi puse un glonț între ochi bărbatului din stânga înainte ca acesta să poată duce mâna la arma din tocul de la subraț, pivotând apoi spre cel din dreapta. Glonțul i se înfipse în maxilar, distrugându-i total jumătatea inferioară a feței. Într-un gest reflex, rusul își duse mâinile la rană în timp ce se prăvălea la pământ, privirea fixându-i-se în tavan

într-o uimire eternă, parcă implorând universul să-i explice cum se putuse întâmpla așa ceva.

Lana pivotă imediat spre cabină și rămase nemișcată, încetinindu-și respirația, simțind că de fapt nici măcar nu se mai află acolo. Nu mai exista. Se auziră pași. Nu simțea nimic. Nu mai credea în nimeni și nimic. Nu mai era nimic. Pașii se apropiară și-i luă o clipă s-o conștientizeze, de parcă ar fi alunecat într-o existență paralelă. Își ridică privirea, fixând-o în ochii lui Vasily, omul care acum o mie de ani îi fusese poate mai apropiat decât un tată. Și care tresări atunci când își văzu propria moarte oglindită în ochii albaștri cu strălucire de oțel.

— Unde e Vladimir? întrebă Lana cu voce scăzută.

Aeroportul Sheremetyevo, Moscova

Transferul din elicopter în avionul privat al lui Eggen se întâmplă rapid și fără complicații adiționale. Vaughn îl informă pe pilot despre faptul că următoarea destinație era Seattle. Mai aveau de oprit Operațiunea SPACEOFF înainte de-a face o vizită în Palm Beach, Florida, la reședința lui Nicholas Jamison, fostul ambasador al Statelor Unite în Rusia. Vaughn îl cunoștea și avea încredere deplină în el, știa că ar putea să-i dezvăluie absolut toate ramificațiile acelei operațiuni fără să-i trădeze încrederea președintelui Powell. Desigur, era foarte posibil să nu i se ofere acea șansă; nu s-ar fi mirat dacă ambasadorul ar fi dispus arestarea sa. Îl sunase la reședința lui din Palm Beach, în goana dintre elicopter și avion. Jamison păruse cordial și ambiguu în același timp. Nu că Vaughn s-ar fi așteptat la un buchet cu flori, până la urmă fusese dat în urmărire generală chiar de către președintele Powell. Însă Jamison acceptase să se întâlnească. Presupunând că acea întâlnire

chiar urma să aibă loc, Vaughn intenționa să-i povestească totul ambasadorului, apoi să aibă încredere în capacitatea lui de-a gestiona toate acele informații delicate cu aplomb diplomatic. Între asasinarea lui Rodin, miliardele ascunse și Operațiunea SPACEOFF, Jamison se alegea din senin cu o responsabilitate ce avea să-i atârne foarte greu pe umeri. Spera s-o accepte.

Apoi trebuia să mai decidă soarta lui Ulan Eggen și-a lui Vladimir Petroff, când și dacă Lana reușea să-l prindă. Încercase din răsputeri să nu se gândească la ea și să nu-și facă griji în legătură cu siguranța ei după ce aflase deznodământul aventurii lui Xiang. Fără succes.

Odată ce pilotul anunță că ieșiseră din spațiul aerian rusesc, Vaughn și Konstantin folosiră momentul pentru a-l informa pe bancher ce opțiuni are.

— Avem o ofertă pentru tine, una care credem că o să-ți fie pe plac.

Eggen înclină din cap, dar rămase tăcut, ascultând cu atenție. Odată ce Vaughn termină de vorbit, bancherul făcu ochii mari și căzu pe gânduri.

— Mai spune-mi o dată, ceru după câteva momente.

Vaughn îi făcu pe plac.

— Știi mai bine decât oricine că Rodin era obsedat de banii lui. În afara bancherilor secreți printre care te numeri și tu, nimeni nu știe pe unde și-a dosit miliardele de dolari. Dacă identifici restul bancherilor, poți deveni un om foarte bogat.

— Bogat în sensul că rămân cu miliardul lui Rodin fără să știe nimeni?

— Ei, nu chiar nimeni, interveni Konstantin. Știm noi.

— Și nu chiar un miliard, adăugă Vaughn. E un pic cam prea mult. Dar să spunem că în schimbul identificării celorlalți bancheri, poți păstra o sută de milioane. Restul îl vei dona în scopuri caritabile. Bineînțeles, în mod anonim.

Eggen căzu din nou pe gânduri, dar Vaughn îi putea citi entuziasmul în ochi. Perspectiva unei plăți de o sută de milioane de dolari era suficientă pentru a cumpăra informațiile și discreția unui bancher elvețian.

— Nu cunosc identitățile celorlalți bancheri care dețin banii lui Rodin... dar am ceva suspiciuni, le oferi Eggen cu o mină misterioasă.

— Bazate pe ceva palpabil?

— Nu există prea mulți bancheri care gestionează zeci de miliarde de dolari anonimi. Și cei care se ocupă de banii lui Rodin sunt destul de ușor de identificat. Din proprie experiență, știu că nu era interesat de echipe sportive, studiouri de film și muzică ori artă. E clar că cei care au în portofoliu astfel de tranzacții nu lucrează pentru el. Preferințele lui Rodin se apropiau foarte mult de cele ale prinților saudiți și ale magnaților chinezi. Așa că de fiecare dată când analizez cele câteva oportunități rămase, mă lovesc în mod repetat de același grup restrâns de bancheri.

— Deci ești interesat de propunerea noastră?

— Da, fu de acord Eggen. E foarte convenabil. Sigur, va dura puțin timp până când voi putea dona nouă sute de milioane de dolari într-o manieră responsabilă, dar îmi voi face datoria cu diligență și respect. Eggen făcu o pauză, apoi inspiră adânc. Pot să-ți pun o întrebare?

Vaughn îl fixă cu privirea.

— Atâta timp cât e prima și ultima.

Eggen ezită.

— Mă gândeam să întreb ce-ați făcut cu cele nouă miliarde pe care le-ați transferat săptămâna trecută, dar acum sunt destul de sigur că nu-mi pasă.

— Bună alegere, zâmbi Vaughn. Și dacă nu te superi, o să mai avem nevoie de pilot și avion vreo câteva zile.

Bărbatul trebuie să fi simțit o mișcare în spatele său, pentru că tresări și începu să se întoarcă spre ea. O greșeală. Bara de oțel îl izbi în față, zdrobindu-i maxilarul. Arma îi zbură din mână, genunchii i se înmuiară. Înainte de-a se prăvăli la pământ, Lana trecuse deja la cel de-al doilea, care pivotă cu arma țintită cu ambele mâini. Îl lovi cu toată forța peste antebrațe și bărbatul scăpă arma din mână, urlând prelung. Îl opri brusc, rotindu-se pentru a-i înfige bara de metal în trahee. Lana păși pe după el, luându-și elan pentru a-și înfige umărul drept în plexul lui Vladimir, trimițându-l la podea și aterizând peste el. Îl presă cu un braț pe gât și scoase pistolul, punându-i țeava la tâmplă.

— Bună, Vladimir, ți-a fost dor de mine? mârâi printre dinți.

Privirea lui îi alunecă peste umăr, avertizând-o fără voie. Lana se rostogoli spre stânga în următoarea fracțiune de secundă, ținti și apăsă pe trăgaci de trei ori în succesiune rapidă; două gloanțe în stomac, unul în piept. Mulțumi în gând pentru amortizoarele standard și se întrebă dacă matahala purta vestă antiglonț. Oricum, nu mai conta, pentru că se ridică cu o mișcare fluidă și se apropie de el, împușcându-l în față.

Își întoarse privirea la Vladimir, care se scotocea într-un buzunar al pantalonilor. Cuțit? Probabil. Prea târziu. Din doi pași fu lângă el și-i trase un șut între picioare. Vladimir înjură și urlă prelung. Lana scană încăperea cu privirea, trecând peste trupurile celor trei bodyguarzi care zăceau în bălți întunecate de sânge pentru a localiza armele zburate din mâinile lor. Le recuperă și le puse în rucsac, apoi se reîntoarse la Vladimir. Se aplecă pentru a-i lua cuțitul din buzunar, pe care-l depozită lângă arme și scoase cătușele și banda izolatoare. Între

timp, Vladimir reușise să se ridice în genunchi. Îl lovi cu piciorul în stomac, apoi îl întoarse pe burtă pentru a-i imobiliza mâinile. Fostul ei șef scoase un strigăt indignat la felul violent în care era tratat, dar Lana îl reduse la tăcere cu banda izolatoare pe care i-o lipi peste gură, înfășurându-i-o apoi în jurul capului.

Vasily îi dezvăluise locația casei de siguranță imediat după ce-i rupsese cea de-a doua mână. Urmaseră câteva degete pentru siguranță deplină, după care-i injectase un drog și-l depozitase în portbagajul unei mașini parcate la intrarea în micul port pentru ambarcațiunile de agrement. Mai avea de dormit cel puțin șase ore.

Lana se îndreptă către ieșire, luând din mers cheile aflate pe măsuța din hol. Apăsă un buton al telecomenzii pentru a identifica mașina, un Subaru combi negru cu geamuri fumurii. Perfect. Deschise porțile și băgă mașina în curte. Șansele să fie văzută de vreun vecin erau relativ scăzute la trei dimineața, dar nu avea de gând să-și mai asume riscuri inutile. Intră din nou în casă și-l ridică pe Vladimir în picioare, sprijinindu-l pentru a-l ajuta să se deplaseze. Inițial fostul ei șef se opuse, dar oftă resemnat imediat ce-i înfipse țeava pistolului sub bărbie și se conformă cu o expresie ofuscată. Nu apucase să rostească nici măcar un singur cuvânt de când Lana dăduse buzna în casa de siguranță ca o fantomă însetată de sânge.

— Portbagaj ori bancheta din spate? întrebă ea cu voce joasă. Portbagajul e cam incomod. Sunt într-o dispoziție de milioane, așa că sunt dispusă să încercăm varianta cu bancheta. Dacă faci cea mai mică mișcare, te împușc în stomac.

Vladimir îi aruncă o privire furioasă, dar făcu semn cu capul spre bancheta din spate a mașinii. Zece minute mai târziu, Lana o coti pe autostradă. Traficul era

aproape inexistent, dar păstră limita de viteză pentru a nu atrage atenția vreunei patrule de poliție. În plus, nu se mai grăbea. Putea conduce toată noaptea dacă asta-și dorea. Poate chiar avea s-o facă, Vaughn și Konstantin nu ajungeau decât dimineață. Vladimir încercă să spună ceva prin banda izolatoare, dar nu reuși să scoată decât un șir de gemete fără sens. Lana îl privi în oglinda retrovizoare cu o expresie neutră.

— Nu te impacienta, promit că în curând o să ai ocazia să spui absolut tot.

— Vladimir, se auzi o voce prin difuzorul telefonului.

Lana parcase mașina în cel mai îndepărtat colț al unei parcări părăsite și-l apelase pe Vaughn, explicându-i pe scurt situația. Îi smulsese apoi banda izolatoare de la gură lui Vladimir, zâmbind amuzată la geamătul ofuscat, după care-l pusese pe speaker.

— Cu cine vorbesc? întrebă rusul, clipind des.

— Ai pierdut, Vladimir.

— Vaughn Graham? Sau ar trebui să spun agentul-dat-în-urmărire-generală Vaughn Graham?

— De ce nu-mi spui simplu, Vaughn? Sunt într-o stare destul de bună de spirit, așa că-mi pot permite să fiu generos. De fapt, ideea că urmează să ne întâlnim în curând chiar mă face fericit.

— Nu te baza pe asta.

— Oh, eu mai degrabă număr minutele.

— Dă-mi-l pe Konstantin la telefon.

— Momentan nu e lângă mine.

— Dar ne poate auzi?

— Vă aud, confirmă vocea lui Konstantin.

— Trădătorule, mârâi Vladimir printre dinți. Ți-ai ucis...

— Președintele, i-o tăie Konstantin pe un ton sec. Un psihopat care a distrus Rusia cu ajutorul lingăilor ca tine.

— O să plătești pentru asta!

— Nu cred că e momentul s-o faci pe durul, un bărbat adevărat ar trebui să știe când să se declare învins.

— Sunt convins că asta-ți dorești, dar adevărul e că mai am un as în mânecă, zâmbi Vladimir cu ironie. Recunosc că mi-ar plăcea tare mult să-ți trag un glonț în ceafă înainte să vă scap printre degete.

— Aberezi, nu mai ai unde să fugi.

— Mă surprinzi, Konstantin, și trebuie să recunosc că nu într-un mod plăcut. N-ai înțeles până acum că sunt mereu cu un pas înaintea tuturor?

— Nu și de data asta, interveni Vaughn pe un ton calm, rece și încrezător.

Vladimir râse amuzat, îndreptându-și privirea spre Lana.

— În buzunarul drept al sacoului o să găsești un telefon. Cred că ar trebui să te uiți la un anumit video.

Lana îl privi fix pentru câteva momente, după care întinse mâna și scoase telefonul din buzunarul indicat. După câteva momente de tăcere, fu trezită din reverie de vocea lui Vaughn.

— Lana?

— Îl are pe Miles, răspunse cu voce joasă.

— Cum?!

— Miles, fratele tău geamăn e în posesia lui Vladimir, explică Lana cu părere de rău.

— Am auzit ce-ai spus, de unde știi tu despre Miles?

— Am fost trimisă să joc rolul soției tale, Vaughn, știu cam tot ce e de știut și informațiile mi-au fost prezentate de Vladimir... Îmi pare rău.

— Descrie-mi ce vezi, îi ceru Vaughn după câteva momente.

— Miles pare întreg, dar e legat de un zid într-o cameră cu niște cărți, o saltea, o găleată și nimic altceva. E clar că nu știe că e filmat. Pur și simplu stă pe saltea și citește.

— E timpul să terminăm chestia asta, interveni Vladimir. Înainte să vă faceți cine știe ce planuri prostești, trebuie să știți că prizonierul are hrană și apă asigurate doar pentru douăzeci și patru de ore. Eu sunt singurul care cunoaște locația în care se află, așa că nu primește nimic decât dacă trimit instrucțiuni explicite și codificate. Nu vă sfătuiesc să încercați să-l găsiți, nici măcar nu aveți idee din ce emisferă să demarați căutările.

— Cum l-ai găsit? întrebă Vaughn, încercând în mod evident să tragă de timp pentru a se putea gândi la o soluție.

Dar Vladimir îi ignoră întrebarea.

— Uite ce vreau să se întâmple, spuse pe un ton neutru. Lana o să sune la un număr de telefon pentru a mobiliza restul echipei mele. Plecăm pe iahtul lui Xiang, fără să fim urmăriți. Când ajung acolo unde vreau, vă transmit unde-l puteți găsi pe Miles. Sfârșitul negocierii.

— Fă-o, Lana, spuse Vaughn pe un ton înfrânt. Fă tot ce-ți cere.

30

Palm Beach, Florida

NICHOLAS Jamison, fostul ambasador al Statelor Unite în Rusia, un bărbat de șaizeci și trei de ani, înalt și subțire ca o trestie, cu păr cărunt și ochi negri în care se oglindea mereu o politețe rezervată, fu cel puțin bulversat atunci când primi apelul lui Vaughn. Pe de o parte, agentul fusese dat în urmărire generală de nimeni altul decât de președintele Powell în persoană. Pe de altă parte, cunoscându-l pe Vaughn, Jamison era absolut convins că n-ar fi fost capabil de o asemenea trădare. În cele din urmă, alegerea fu oarecum ușoară. După patruzeci de ani de carieră diplomatică, Jamison învățase să-și urmeze propriile instincte înainte de-a se încrede într-un politician. Inclusiv în președintele Statelor Unite. Și acum că era pensionat, avea în sfârșit libertatea de-a face acel lucru. Așa că-l sună pe șeful Serviciului Secret și obținu câțiva agenți de top care să-l însoțească *la o întâlnire extrem de sensibilă și cât se poate de neoficială*. Însă când oaspetele sosi, Jamison fu cel puțin dezamăgit. Pentru că nu era Vaughn Graham.

— Unde e Vaughn?

— Aici, domnule ambasador.

Bărbatul din fața lui îi înmână un telefon mobil pe ecranul căruia îl zări pe Vaughn în ceea ce părea a fi cabina unui avion.

— Lucrurile au luat o întorsătură neașteptată de când am vorbit ultima oară. Miles, fratele meu geamăn a fost răpit. Permiteți-mi să vi-l prezint pe Konstantin Mikhailov, fost operator SVR cu care am colaborat și care vă va prezenta absolut toate detaliile în locul meu.

Jamison își întoarse atenția de la telefon la Konstantin, care înclină tăcut din cap.

— De ce nu începi cu începutul? îi ceru Jamison.

— Eu și... iubita mea eram pe drum spre Sochi, când am fost redirecționați către un elicopter, începu Konstantin cu misiunea secretă a Lanei și trezirea amnezică a lui Vaughn pe o insulă privată.

Jamison ascultă fascinat. La jumătatea poveștii, Vaughn se scuză și întrerupse legătura pentru a se putea concentra asupra misiunii sale curente.

— Cum au aflat rușii despre o operațiune despre care nu știau decât președintele Powell, Lachlan, Bennett și Jack? Și Vaughn, bineînțeles. Nu-mi pot imagina că vreunul dintre ei a încălcat protocolul de securitate.

Konstantin aprobă din cap.

— Se pare că există un trădător la Casa Albă.

Konstantin își continuă povestea, în timp ce Jamison își masa tâmplele cărunte ce începuseră să-i pulseze dureros. Nu omise nimic, de la evadarea Lanei și până la tentativa de crimă asupra senatoarei Bennett, de la propria captură și până la echipa lor împotriva președintelui Rodin. Jamison își păstră atitudinea diplomatică pe tot parcursul povestirii. Dar odată ce Konstantin îi dezvălui detaliile operațiunii SPACEOFF, tot acel calm aparent se dizolvă într-o fracțiune de secundă.

— Cincizeci de avioane, prăbușite în cincizeci de terminale, totul în același timp? Spune-mi că ați oprit nebunia asta! Spune-mi că nu se poate întâmpla așa ceva!

— Pentru moment, răspunse Konstantin cu o mină sumbră.

— Pentru moment?! Regret, dar nu e un răspuns suficient de bun. Ce înseamnă, mai exact?

— Avioanele n-au fost încă livrate și Vaughn a informat deja compania Boeing în legătură cu circuitele instalate. Probabil sunt demontate chiar în acest moment.

Jamison înspiră adânc și păru să se mai relaxeze o idee.

— Înțeleg că Rodin are deja codurile?

— De fapt, nu mai are nimic. Președintele Rodin e mort.

Jamison îl privi șocat.

— Cum?!

Konstantin scoase telefonul mobil din buzunar și i-l întinse pentru a viziona o înregistrare video.

— Elicopterul prezidențial s-a prăbușit pe drum spre un spital din Sochi, îi explică pe un ton grav.

Jamison privi cum elicopterul alb cu sigiliul prezidențial își schimbă brusc traiectoria, prăbușindu-se spre mare și dezintegrându-se la impact. Apăsă butonul de reluare și privi din nou. Când termină de vizionat pentru a doua oară, era palid ca o stafie.

— Ce s-a întâmplat?

— Un puls electromagnetic detonat în interiorul elicopterului a distrus toate componentele electronice.

Jamison clătină din cap neîncrezător.

— N-am auzit niciun cuvânt despre asta. Niciun zvon în legătură cu moartea președintelui Rodin.

— Cred că încă se încearcă colectarea de informații pentru o imagine de ansamblu. Personalul de la vilă crede că Rodin a suferit un atac cerebral și-a fost dus de urgență la spital. Bănuiesc că personalul de la Kremlin nu știe absolut nimic deocamdată. Sunt sigur că a durat ceva până când și-au dat seama că președintele a dispărut.

Jamison dădu din cap cu o expresie perplexă.

— Vor păstra secretul absolut până când detaliile vor fi clarificate și un plan de succesiune va fi pus în aplicare. Mai ales din moment ce presa speculează că Rodin e mort de fiecare dată când dispare câteva zile din vizorul public.

— De data asta vor avea dreptate.

— Cum crezi că se va desfășura totul?

— Probabil au demarat căutările elicopterului dar, după cum ați văzut, nu va fi ușor să-l găsească. Destinația era necunoscută, cutia neagră e prăjită, locația e izolată și traseul real de zbor e de aproape două sute de kilometri. În cele din urmă, vor descoperi niște resturi de fuselaj ale elicopterului prezidențial, dar mă îndoiesc că asta se va întâmpla prea curând.

Jamison oftă.

— Cred că e momentul să-l sun pe președintele Powell.

Konstantin ridică un deget.

— Îmi permiteți o sugestie?

— Ascult.

— Informați-l despre moartea lui Rodin, dar deocamdată nu pomeniți nimic despre Operațiunea SPACEOFF. Vaughn e pe cale să afle toate detaliile și cred că pe parcurs va afla și numele trădătorului de la Casa Albă.

— Credeam că e pe drum să-l salveze pe Miles, îl contră Jamison pe un ton sceptic.

— Ambele sunt oarecum interconectate. Acordați-i puțină încredere și în felul ăsta îi veți putea prezenta imaginea completă președintelui Powell.

Jamison clătină din cap.

— Nu pot să-i ascund informații vitale pentru securitatea națională.

— Dacă-i oferiți informații insuficiente, e posibil să creați probleme suplimentare de securitate națională.

Jamison îi aruncă o privire rapidă.

— Nu cred că înțeleg la ce te referi.

— Menținerea sănătății președintelui *este* o problemă a securității naționale. Tensiunea arterială o să-i sară oricum prin tavan atunci când va afla că mai mult de jumătate din arsenalul nuclear al lumii va intra cât de curând sub controlul oricui îl înlocuiește pe Rodin. Imaginați-vă efectele devastatoare asupra președintelui Powell în cazul în care mai adăugați și vestea unui atac terorist intern de o asemenea amploare, fără confirmarea certă că a fost deja deturnat. Plus că în momentul ăsta există o altă preocupare de securitate națională mult mai serioasă.

— Cum ar fi?

— Obiectivul principal în acest moment trebuie să fie menținerea secretului absolut în ceea ce privește platforma SPACEON.

Jamison căzu pe gânduri.

— Presupun că ai dreptate, fu de acord după câteva clipe.

— O astfel de veste trebuie prezentată cu foarte mare atenție marelui public, astfel încât să se evite panica și isteria generală. În calitate de diplomat, apreciați cu siguranță valoarea tactică extraordinară oferită de controlul absolut. Vaughn a creat un plan care va face ca Operațiunea SPACEOFF să funcționeze în favoarea Americii, dar mai întâi trebuie să-l ducă la bun sfârșit. Acordați-i douăzeci și patru de ore, domnule ambasador. Sunt convins că va reuși.

Seattle, Washington

Vladimir păși pe puntea iahtului lui Xiang, mulțumit de întorsătura pe care o luaseră lucrurile. Nu era ușor ca cineva să-i bată pe americani la propriul lor joc. Un alt motiv pentru care-i plăcuse mereu să facă parte din echipa lui Rodin. Numai că acum totul se sfârșise și

trebuia să se ocupe de propriul viitor. La naiba cu *Rodina* și ideile mărețe. Se întoarse spre chei, în timp ce oamenii săi se grăbiră să pregătească iahtul pentru navigare. Pe ponton, Lana își încrucișă brațele la piept, privindu-l fără să clipească.

— Mă tem că mai ai multe de învățat până să te poți pune cu mine, zâmbi Vladimir. Între timp, privește partea bună a lucrurilor. Dacă era după mine și președintele Rodin mai era încă în viață, ai fi fost torturată și executată într-un beci de la Lubianka. Ultima dată când ne-am despărțit erai un agent model în care se investise enorm de multă încredere. Aș spune că a fost cea mai mare greșeală s-o trădezi. Sunt convins că ne vom mai întâlni și circumstanțele vor fi mult mai nefericite pentru tine.

Lana își scoase pistolul și-i țintui inima.

— Încă m-aș putea răzgândi.

— Altcineva ar putea, tu ești mult prea slabă de înger, comentă Vladimir pe un ton încărcat cu dispreț.

Făcu un semn și iahtul se desprinse de la chei. Lana lăsă arma jos, privind cum se pierde în întuneric.

— Am stabilit cursul pentru Strâmtoarea Bering, de unde ne va prelua un elicopter îl informă Vasily pe Vladimir. E timpul să te relaxezi puțin.

Vladimir întoarse capul să-l privească. Ambele mâini îi fuseseră puse în ghips, plus patru degete ale mâinii drepte.

— Vaughn Graham e încă pe urmele noastre, crezi că am motive să mă relaxez?

— Îl ai la mână cu viața fratelui său, nu va îndrăzni să facă vreo mișcare, replică Vasily în vârful buzelor.

— Da. Și asta numai pentru că am plănuit totul cu meticulozitate. Spre deosebire de tine, care te-ai lăsat luat prin surprindere de Lana.

— Care-i planul pe mai departe? întrebă Vasily, evitând intenționat subiectul.

— Ne întoarcem acasă și găsim pe cineva să-i ia locul lui Rodin. Sigur, nu știu pe nimeni care s-ar putea ridica la valoarea lui, dar în timp oricine poate fi educat și îndrumat pe drumul cel bun.

— Și cum evităm capturarea între timp?

— Peste câteva ore, am de gând să public pe internet schițele și planurile dispozitivelor de deturnare a sistemelor de pilot automat. Lumea se va schimba peste noapte, viața nu va mai fi niciodată la fel. Americanii vor avea suficientă bătaie de cap încât să ne acorde timpul necesar pentru a părăsi apele lor teritoriale. Forțele de ordine vor fi prea ocupate să se mai ocupe de urmărirea noastră.

— De ce să-i mai antagonizezi pe americani? îl privi Vasily peste umăr.

— Pur și simplu din răzbunare, Vasily, ori crezi că ar trebui să scape nepedepsiți pentru asasinarea președintelui Rodin? Plus că vreau un impact global de durată.

Vasily îi aruncă o privire temătoare. Omul era complet nebun.

— Când ai de gând să-l suni pe Vaughn?

— Nu-l sun deloc, vreau să fie mult prea ocupat în următoarele săptămâni ca să ne mai poarte de grijă.

Vaughn își scoase dispozitivul de comunicații din ureche. Auzise tot ce trebuia să audă, suspiciunile fiindu-i confirmate. Înlătură panoul ce acoperea ascunzătoarea secretă din peretele cabinei, mulțumind în gând constructorilor care se gândiseră să doteze iahtul cu un fel de cameră de panică în cazul în care proprietarii

călătoreau prin zone fierbinți ale planetei și erau atacați de piratii moderni. Alunecă de-a lungul pereților, cu un Glock 19 în mâna dreaptă și un H&K MP7A1 în stânga, îndreptându-se spre punte. Se mișcă încet și fără niciun zgomot ca un scorpion letal într-o pereche de bocanci până când ajunse la baza scărilor, unde se opri să asculte.

Își goli mintea de orice gând, repetând mental fiecare mișcare. Își imaginase deja totul dinainte, fiecare scenă în parte, fiecare moment. Plantase dispozitive de ascultare peste tot, plănuind totul până la cel mai mic și neînsemnat detaliu. Nu știa cum reușise Vladimir să-l captureze pe Miles, care nu era o panseluță nevinovată, ci un operator cu ani de experiență pe teren sub centură, dar știa că pierduse asul din mânecă. Închise ochii și inspiră adânc, apoi îi deschise și urcă scările câte două odată. Păși pe punte și-i împușcă din mers pe cei trei operatori Spetsnaz, fără să încetinească pasul. Trei gloanțe, trei victime. Pivotă și-i puse un glonț în genunchi lui Vasily, care căzu urlând, îndreptând apoi arma spre Vladimir. Scoase o pereche de cătușe din buzunar și le aruncă la picioarele lui.

— Ocupă-te de Vasily. Încet și fără mișcări bruște dacă nu vrei și tu un glonț în genunchi.

Vladimir se conformă fără niciun cuvânt. Când termină cu Vasily, care gemea înfundat cu mâinile încleștate pe genunchiul rănit, se întoarse să-l înfrunte pe Vaughn cu o privire sfidătoare.

— Cum ai dat de Miles? întrebă Vaughn pe un ton calm.

Vladimir clipi și expiră aerul pe care-l ținuse în plămâni. Mintea îi era în război, dar în adâncul sufletului știa că fusese înfrânt. Vaughn coborî mâna, țintindu-i genunchiul drept.

— Așa cum fac totul întotdeauna, cedă Vladimir. Am planificat totul dinainte.

Vaughn se blestemă în gând. Fusese atât de concentrat pe jocul lui Rodin, încât îl neglijase pe cel al lui Vladimir.

— Unde e?

— Chiar crezi că ai vreo șansă să-ți spun? De ce-aș face asta, de ce-aș renunța de bună voie la ultimul meu atu?

Vaughn și-l imagină pe Miles legat de un zid, fără mâncare, fără apă, respirând aerul infestat cu fecale, blestemând ziua în care se născuse. Apăsă pe trăgaci, glonțul penetrând genunchiul lui Vladimir, care țipă, dar nu căzu la pământ.

— Unde e? repetă Vaughn întrebarea.

Vladimir gemu de durere, dar nu spuse nimic.

— Trebuie să te împușc și în celălalt genunchi? făcu Vaughn un pas spre el.

— Ai de gând să mă umpli de gloanțe? Nu va funcționa, zâmbi crispat de durere Vladimir.

— De ce nu? Ce te face atât de special?

— Am început deja să-mi șterg memoria. Scriu peste, fac asta mereu. Poți s-o faci și tu, poate s-o facă oricine. Nu e foarte greu odată ce te obișnuiești. Treci peste un scenariu alternativ de câteva ori în minte și ajungi să crezi asta. Așa reușesc majoritatea oamenilor să trăiască cu ei înșiși după greșeli ori acțiuni drastice. E o chestiune de rutină, un mecanism de apărare. Sigur, eu nu mă opresc la un simplu scenariu alternativ, ci mai multe, unul după altul. Voi crea atât de multe opțiuni viabile, încât originalul se va pierde fără speranță.

— Creierul tău va fi puțin cam prea ocupat cu durerea pentru a imprima imagini alternative.

— Știu cum funcționează durerea, Vaughn. Există limite. Granițe. E posibil să nu dureze pentru totdeauna, dar o pot face măcar până când Miles nu mai are nicio șansă de supraviețuire. Doar dacă nu facem o înțelegere.

— Sunt dispus să te contrazic în privința durerii. Ți-o demonstrez pe viu, spuse Vaughn cu o expresie sumbră.

Vladimir simți că speranțele i se scurg printre degete. Senzația de rotire îl făcu să amețească. Câștigarea acelei bătălii nu mai era o opțiune. Indiferent ce făcuse ori amenințase să facă, indiferent de povestea pe care-o țesuse și scenariul inventat, Vaughn nu avea de gând să cedeze, dispus să riște totul.

Vaughn se apropie de el și-l lovi cu botul bocancului în rana din genunchi. De data aceea, Vladimir se prăbuși la podea, urlând cât îl ținea gura. Dar își reveni repede.

— Mi-a fost teamă de asta, spuse gâfâind, cu un rânjet disprețuitor.

— De ce anume?

— De faptul că o să mă aleg cu o moluscă pe post de interogator.

Vaugh știa ce încerca să facă, să-i apese butoanele în așa fel încât să-i provoace o reacție extremă, una care termina rapid totul. Dar nu era atât de ușor de jucat pe degete. Ridică arma, țintindu-i celălalt genunchi.

— Știu eu unde e! strigă Vasily.

Vaughn își întoarse privirea la el.

— Nu știe nimic! țipă Vladimir, transpirând deja abundent de durere.

— Am instalat sistemul de supraveghere în camera în care se află, insistă Vasily.

Expresia disperată oglindită în ochii lui Vladimir pompă un val de speranță în inima lui Vaughn.

— Te pot duce la el chiar acum! Dar după ce fac asta, mă lași să plec și n-ai decât să te speli pe cap cu Vladimir. Oricum e nebun de legat.

— Unde e? întrebă Vaughn.

— În subsolul vilei din Hawaii. Știu cum să accesez sistemul de securitate.

31

Insula Nalukākala, Hawaii

Atenți să nu pășească în vreo capcană, Vaughn și Lana îl urmară pe Konstantin care-l căra în brațe pe Vasily. Îl pansaseră la repezeală, cu glonțul încă în genunchi. Coborâră în pivniță și Vasily făcu semn către un dulap din lemn masiv.

— Deschideți ușa și scoateți rafturile. În partea dreaptă veți găsi o manetă. Trageți de ea.

Vaughn făcu întocmai. Podeaua se deschise, expunând scări ascunse. Coborâră cu grijă, ajungând într-o cramă.

— Cărămizile sunt identice cu cele din camera în care l-am văzut pe Miles, comentă Lana cu o umbră de entuziasm în voce.

— Următoarea parte e puțin cam complicată, explică Vasily. Ar fi mai ușor dacă mă lăsați pe mine.

Konstantin îl puse încet jos în fața unui zid de sub scări. Vasily scoase un raft și înfipse ceea ce părea o sticlă în spațiul rămas dedesubt, după care împinse cu ambele mâini în centrul zidului, care începu să se miște. Intrară într-o cameră ascunsă cu bancuri de lucru, unelte și miros de grăsime. Miles nu era acolo. Vaughn își întoarse privirea la Vasily.

— Asta e camera, dar văd că fratele tău nu se mai află aici. Îmi pare rău, asta-i tot ce știu.

— Seamănă cu camera din video, remarcă Lana. Doar că acum văd bancuri de lucru și unelte. Înainte nu erau decât cărți, o saltea și-un prizonier.

Vaughn simți că se sufocă. Se întoarse spre ea.

— Eu n-am văzut înregistrarea. Miles era viu? Ar fi putut fi o înscenare?

— Viu sută la sută.

— Nu înțeleg, spuse Vasily din spatele lor, eram sigur că e aici.

Țopăi într-un picior până la zidul opus, unde încercă niște rafturi până găsi unul pe care-l scoase la fel ca pe primul. Îi făcu semn lui Konstantin să-i aducă sticla, pe care o introduse în spațiul creat și împinse cu ambele mâini în zid. Când intrară în încăperea secretă, Miles ridică privirea de la cartea pe care o citea și zâmbi.

— Al naibii nenorocit, bine că ești tu deșteptul familiei. Știam eu că mă găsești până la urmă, frățioare.

11.000 de metri altitudine Deasupra Oceanului Pacific

Pe drum spre Washington și întâlnirea cu președintele Powell, Vaugh și Konstantin o lăsară pe Lana singură în cabina principală, trecând printr-o trapă pentru a ajunge la secțiunea pentru bagaje. Vladimir era legat precum un caltaboș, înfășurat de la gât și până la picioare în bandă izolantă lată de culoare neagră. Părea o geantă imensă de golf. Era treaz, urmărindu-i pe cei doi operatori cu o privire din care dispăruse orice urmă de sfidare. Fără niciun as în mânecă, era conștient că nu mai avea nicio unealtă de negociere, aflându-se complet la mila celor care-l țineau captiv. Problema era că Vladimir avea informații critice pentru securitatea națională a Americii și nu dispuneau de prea mult timp pentru a le obține.

— Deci strategul șef nu mai are nimic de spus, comentă Konstantin. Prea mândru să-i pese, prea orb să mai negocieze.

Vladimir rămase tăcut.

— Ai pierdut o grămadă din acțiunea palpitantă a ultimelor zilele, așa că poate n-ar fi rău să participi la cea mai incitantă dintre ele. Vaughn, arată-i filmul prizonierului.

Vaughn scoase telefonul cu înregistrarea prăbușirii elicopterului președintelui Rodin și coborî ecranul în fața ochilor lui Vladimir.

— Te ține inima? Îți dau un indiciu. Nu e porno.

Când Vladimir nu răspunse, Vaughn porni înregistrarea. Vladimir privi fără să clipească până în momentul în care elicopterul se dezintegră la impactul cu suprafața apei.

— Unde mergem? întrebă apoi, ridicându-și privirea la Vaughn.

— Uuuuu, strategul șef are coaie, își jucă rolul Konstantin. Ce părere ai, Vaughn? Întrebare destul de eficientă, dacă mă întrebi pe mine.

Vaughn luă două pachete voluminoase cu curele și-i înmână unul lui Konstantin. Amândoi le puseră în spate, ajustând curelele și chingile, observând că Vladimir îi urmărea cu interes.

— Îmi pare rău, n-avem decât două, rânji Konstantin.

Vladimir începu să tremure, în timp ce Vaughn se îndreptă spre trapa de încărcare a bagajelor și puse mâna pe mânerul roșu.

— N-a trecut prea mult timp de când am sărit dintr-un Gulfstream GV într-un oraș din Orientul Mijlociu căruia n-o să-i dau acum numele. Când s-a deschis trapa, a fost ca și cum aș fi fost inhalat de un aspirator uriaș și scuipat în spațiu.

— Și cum s-a terminat toată treaba? întrebă Konstantin.

— Destul de bine, chiar mi-a plăcut. Sigur, am avut oxigen, îmbrăcăminte izolată și parașută. Vaughn dădu drumul mânerului. Cred că ar trebui să-i explicăm lui Vladimir că mergem la Washington să ne întâlnim cu președintele Powell. Acum, dacă aterizează cu noi ori singur în Pacific depinde în întregime de răspunsul lui la o întrebare extrem de importantă.

Ambii operatori întoarseră capetele pentru a-l privi pe arhitectul Operațiunii SPACEOFF.

— Ce întrebare? șopti Vladimir o idee cam palid.

Konstantin ridică un deget, oprindu-l pe Vaughn.

— Să-i repoziționăm mâinile la spate înainte să-l întrebi. Dacă nu-mi place răspunsul, vreau să-i pot da un șut în coaie. Să-l trimitem în spațiu răgând ca o soprană.

— Chiar i-ai face o favoare, durerea probabil i-ar lua gândul de la ce i se întâmplă. Durează ceva să cazi de la unsprezece mii de metri altitudine.

Vaughn puse din nou mâna pe mânerul roșu.

— Doar o întrebare, Vladimir. Îți sugerez să-mi oferi un răspuns prompt și corect. Ești pregătit?

Vladimir își mută privirea de la Vaughn la Konstantin și înapoi, după care încuviință din cap.

— Splendid, fii atent. Cum ai aflat despre misiunea mea?

— Și eu ce primesc la schimb dacă spun adevărul? întrebă Vladimir pe un ton umil.

Konstantin își trase piciorul înapoi, în timp ce Vaughn clătină nemulțumit din cap.

— Seth Ackerley! izbucni Vladimir. Îl cunoașteți pe Seth?

— N-am auzit de el, ridică din umeri Konstantin.

— L-am întâlnit o singură dată, spuse Vaughn. Bodyguardul personal al președintelui, un tip tânăr care e un fel de umbră a lui Powell și servește ca un set suplimentar de arme.

Vladimir dădu din cap cu entuziasm.

— Da, el e. I-am pus un dispozitiv de înregistrare audio în pantof.

Washington D.C.

Seth Ackerley rămase într-o tăcere uluită, în timp ce șeful personalului Casei Albe îi prezenta situația. După toate aparențele, doamna Eberhard, mama sa adoptivă, era de fapt un spion rus. Cea mai proastă veste din toată viața lui. Lachlan îl informă cu o mină sumbră că absolut toate conversațiile președintelui Powell fuseseră înregistrate cu ajutorul dispozitivului secret ascuns de către doamna Eberhard în pantofii pe care-i lustruia cu atât de mult elan. Toate discuțiile din Biroul Oval, toate conversațiile din Air Force One, fiecare cuvințel în parte. O lovitură cruntă pentru un bărbat care mai degrabă s-ar fi aruncat din vârful Monumentului Washington în loc să trădeze persoana pe care o respecta mai mult decât pe oricine altcineva.

În timpul biciuirii verbale a lui Lachlan, Seth înțelese că singurul motiv pentru care nu se afla în postura de acuzat era faptul că acel act simplu și eficient de spionaj pusese pe absolut toată lumea într-o lumină extrem de proastă, de la președinte la Serviciul Secret, FBI și CIA. Cu toții păreau niște imbecili păcăliți de-o babă. N-avea să aibă loc nicio dezbatere legală, întreaga afacere Eberhard urma să fie trecută sub spectrul tăcerii. Cu președintele Rodin decedat și Vladimir Petroff ascuns

într-o celulă secretă CIA, nu mai era prea mult de curățat. În afara doamnei Eberhard, desigur. Pentagonul, CIA-ul și Departamentul de Stat urmau să fie ocupate luni întregi, dacă nu chiar ani actualizându-și procedurile și protocoalele secrete, ținând cont de faptul că Rusia beneficiase de informații privilegiate, multe dintre ele asumate oricum și prin rotație procedurală de rutină.

Spre marea lui surpriză și încântare, Seth fu desemnat drept șeful echipei de extracție în arestarea doamnei Eberhard. Homeland Security avansase ideea potrivit căreia venerabila doamnă s-ar fi aflat în posesia unei pastile cu cianură, astfel încât FBI-ul hotărâse să-l trimită pe Seth în recunoaștere, nu înainte de a-l dota cu un pistol tranchilizant pentru a o anihila înainte să realizeze ce i se întâmplă.

Așa că Seth se trezi pe treptele casei cu o umbrelă în mână. *Cu complimente din partea specialiștilor de la Langley,* îi spusese Lachlan. Lumina de la intrare era aprinsă, la fel ca întotdeauna, deși lui Seth i se părea oarecum diferită în seara aceea. Până acum reprezentase un semn de afecțiune, chiar o indulgență ce de regulă se reflecta în factura electrică a unei văduve mereu atentă și grijulie în ceea ce-l privea. Acum părea mai mult un reflector vârât în ochi pentru a-l iscodi și a-i afla toate secretele. Proprietara nu-și făcu apariția ca de obicei, îmbrăcată în nelipsitul halat de casă roz pal, pentru a-i ura o seară bună. Apoi ar fi urmat confiscatul pantofilor pentru lustruit și eventual o conversație plictisitoare. În seara aceea, nu se auzea niciun zgomot din apartamentul doamnei Eberhard. Seth își coborî privirea la umbrelă și-si drese nervos glasul.

— Doamnă Eberhard! o strigă.

Nimic. În mod normal, s-ar fi îndreptat către apartamentul lui, dar nu era o seară obișnuită.

— Doamnă Eberhard, sunteți bine?

Ușa apartamentului ei era descuiată, așa că intră și străbătu rapid sufrageria întunecată, îndreptându-se spre dormitor. Camera era de o eleganță ușor forțată. Un pat cu baldachin drapat în mătase albă împodobită cu trandafiri roz și câteva bucăți de mobilier de epocă din lemn masiv.

— Doamnă Eberhard?

Lumina de la baie era aprinsă, așa că se îndreptă într-acolo și ciocăni la ușa întredeschisă. Niciun răspuns. Ținând umbrela pregătită în mâna dreaptă, răsuci clanța cu stânga. Baia era goală. Doamna Eberhard nu era acasă și Seth știa deja că nu va mai fi vreodată.

32

Biroul Oval - Casa Albă

Vaughn, Lana și Konstantin fură conduși în Biroul Oval printr-un labirint întortocheat de coridoare. Erau deja așteptați de către președintele Powel, Daniel Lachlan, ambasadorul Jamison și senatoarea Olivia Bennett. Vaughn remarcă cu bucurie că, în ciuda întâlnirii recente cu moartea, senatoarea părea la fel de plină de energie precum o știa. În timp ce schimbară o privire rapidă, președintele Powell se apropie de ei.

— Încă o dată, ne întâlnim în condiții neobișnuite, spuse în timp ce-i strângea mâna lui Vaughn. Națiunea și eu personal îți datorăm atât de multe, Vaughn, nici n-am cuvinte să-ți mulțumesc suficient pentru ceea ce-ai făcut și riscul enorm pe care ți l-ai asumat.

— De fapt, a fost un efort de echipă. Am avut parte de una extraordinară, replică Vaughn cu modestie.

— Într-adevăr, zâmbi Powell, întorcându-se spre Lana. Îmi pare rău că a durat câteva zile până ne-am putut întâlni, sper doar să înțelegeți logica din spatele lipsei mele de reacție.

— Plăcerea este a mea, domnule președinte, se înclină Lana.

— Trebuie să-ți spun că ești mult mai încântătoare în persoană decât pe ecran.

— Mulțumesc, domnule președinte. Este o onoare să vă cunosc.

— Sunt sigur că nu va fi ultima oară când ne vom întâlni. Powel îi întinse mâna lui Konstantin. Bine ați venit de cealaltă parte. Sunt convins că vă veți bucura de emisfera noastră, oamenii respiră mai liber aici.

— Mulțumesc, domnule președinte.

— Acum, dacă am putea să luăm un loc, știu că avem o discuție extrem de serioasă înaintea noastră și o perioadă limitată de timp.

Luară loc cu toții pe canapele, cei patru politicieni pe o parte și cei trei operatori pe cealaltă, o masă din lemn sculptat și lăcuit între ei. Toți ochii se întoarseră spre președintele Powell.

— După cum știți, guvernul Rusiei n-a anunțat încă moartea lui Rodin. Sursele noastre spun că se continuă căutările frenetice, chiar dacă nimeni nu mai crede că-l vor mai găsi vreodată. Nici măcar nu sunt siguri că e mort, unii speculează că e într-un fel de călătorie inițiatică din punct de vedere spiritual, alții cred că a fugit ori a fost răpit. Întreaga situație seamănă puțin cu zborul 370 al Malaysian Airlines, cu excepția lipsei de publicitate. Toată lumea dă din cap în mod politicos. Cei care s-au aflat la vila lui Rodin în ziua respectivă vorbesc despre un accident vascular cerebral, dar niciunul dintre ei n-a fost de față atunci când s-a întâmplat. Și niciunul dintre ultimii oameni care l-au văzut nu face parte din guvern. Ne folosim de această fereastră a incertitudinii pentru a pregăti terenul, astfel încât primarul Moscovei, Sergei Sobyanin, să-și asume președinția. Atât Trofim cât și Semyon au fost pomeniți în treacăt, dar au declarat că nu au de gând să se reîntoarcă în politică. În general, echilibrul geopolitic e pregătit să facă un pas important spre stabilitate.

— După cum ați planificat, spuse Vaughn. Mai mult sau mai puțin.

— Mai mult sau mai puțin, repetă Powell cu un zâmbet. În ceea ce-l privește pe Seth, am înțeles că fără știrea lui i s-a introdus un dispozitiv de înregistrare audio într-un pantof.

— Așa e, încuviință Vaughn.

— La început am crezut că e doar o prostie, nu poți aduce un transmițător în Casa Albă fără ca Serviciul Secret s-o știe.

— Vladimir e un geniu, comentă Vaughn cu o umbră de admirație. Nu era un transmițător, nici măcar n-avea un semnal electronic ca să poată fi detectat, doar un mic recorder digital ce nu conținea suficient metal pentru putea fi detectat, dar beneficia de memorie suficientă pentru a înregistra absolut totul timp de douăzeci și patru de ore. Doamna Eberhard a evitat detectarea tocmai pentru faptul că nu reprezenta imaginea unui spion tipic. Un lup adevărat în haine de oaie.

— Am luat în considerare propunerea de-a gestiona secretizarea informațiilor, îi informă președintele Powell. Lana și Konstantin vor primi astăzi cetățenia americană într-o ceremonie privată aici la Casa Albă, după care vom semna un acord de confidențialitate SF-312.

Lana și Konstantin înclinară din cap în semn de mulțumire.

Mai târziu, senatoarea Bennett se apropie de Vaughn în mica sală pregătită pentru ceremonia secretă.

— Se pare că amândoi ne-am ales cu ceva semne, îi spuse cu un zâmbet trist, ridicându-și puțin mânecile bluzei pentru a-i arăta cicatricile de la încheieturile mâinilor.

— Nu prea înțeleg la ce vă referiți.

— Am citit raportul misiunii... cuvintele scrise și cele dintre rânduri. Nu ți-a fost prea ușor să fii considerat un trădător, vânat chiar de către cei pe care i-ai slujit mereu cu loialitate. Bănuiesc că o astfel de situație trebuie să fi lăsat măcar câteva cicatrici. Nu mai vorbesc despre pierderea lui Jack.

Vaughn nu prea știa ce-ar fi putut spune.

— Important e că mi-am dovedit nevinovăția, restul nu mai contează, spuse după câteva momente. Privirea îi alunecă peste umărul senatoarei către Lana. Jack spunea mereu că nu i-e teamă de moarte, doar de faptul că nu prea știe cum să trăiască în afara lumii din care facem parte.

Senatoarea Bennett îi urmări privirea și zâmbi.

— Cred că definiția voastră despre viață s-ar potrivi perfect cu cea a Lanei, spuse pe un ton scăzut. Mi-aș dori din suflet să am dreptate.

Vaughn își coborî privirea la ea, o emoție nedefinită oglindindu-i-se în ochii acum întunecați precum cea mai lungă noapte.

Zborul American Airlines 730
Washington Dulles International - LAX

Nu i se întâmpla prea des să viseze. De obicei își programa mintea în așa fel încât să evite visele, din moment ce mai mereu se transformau în coșmaruri. Însă în timpul zborului spre Los Angeles, pierdu bătălia și fu asaltat de fețe translucide și contorsionate în timp ce se bălăcea într-o substanță vâscoasă de culoarea mucegaiului. Brusc, fu învăluit într-o lumină aurie ce dizolvă fețele fantomelor care-l bântuiau. O femeie cu păr castaniu deschis și ochi de un albastru închis cu sclipiri ca de metal îi zâmbi, întinzându-i mâna.

— Vino, te scot eu de aici.

— Cine ești? întrebă Vaughn.

— Știi cine, îi răspunse ea pe un ton enigmatic. Sunt aici dacă ai nevoie de mine, Vaughn, nu trebuie decât să ți-o dorești cu adevărat.

Vaughn se trezi cu o tresărire și inspiră adânc pentru a-și calma bătăile nebune ale inimii.

— Să știi că vorbești în somn, îi șopti bătrânica care stătea pe scaunul de lângă el. Fii pe pace, că n-ai spus cine știe ce, se grăbi să adauge, văzându-i expresia îngrijorată. Doar un singur cuvânt. De fapt, un nume. Lana e o femeie foarte norocoasă, îi zâmbi cu subînțeles.

Visele puteau fi complicate ca naiba. Dacă nu era mereu în gardă, se trezea în mijlocul nopții convins că lumea lui e pe cale să se sfârșească și de fiecare dată întunericul nu se ascundea decât în spatele lui. Tot visele îl puteau face să creadă că realizase lucruri imposibile, că văzuse locuri pe care nu și le imaginase vreodată ori că iubise femei cu chipuri îndepărtate și ochi triști. Câteodată chiar îi puteau schimba perspectiva, nu în legătură cu lucruri importante precum moralitatea ori fericirea, ci mai degrabă în ceea ce privea detaliile mici. O persoană, un miros, o situație. Și nu înțelegea ce legătură avea cel mai recent vis și starea de lumină aurie cu ordinele primite prin telefon în dimineața aceea. Senatoarea Bennett îi furnizase indicații privind locația, apoi un avertisment pentru a fi extrem de precaut.

— Nu știm cum va reacționa la propunerea noastră, îi spusese pe un ton îngrijorat. Dar știm că ar fi un câștig major pentru noul program NOC. Ia-o ușor, cu grijă. O pauză. Poate chiar folosești o abordare neortodoxă... una cu beneficii comune, adăugase cu subînțeles.

— O să încerc, îi răspunsese pe un ton voit calm, chiar dacă inima i-o luase la goană.

— Bucurați-vă de deșert, încheiase senatoarea cu un chicotit.

Nevada, California

Îi spuseseră că ar fi înțelept să facă o pauză, poate chiar să devină invizibilă, să se ascundă undeva unde nu putea fi găsită cu ușurință. O asiguraseră că n-avea niciun motiv să-și facă griji, mai ales acum că primise cetățenia americană și semnase contractul de confidențialitate, informând-o apoi că deșertul era întotdeauna un loc potrivit. După care îi oferiseră o hartă și cheile unui Jeep Renegade albastru nou nouț. Nu apucase să le spună că și-ar fi dorit să dispară pentru totdeauna, dar gândul îi înflorise în minte ca o rază rebelă de soare evadând prin nori gri încărcați cu furtună. Oftă și privi în jur. Nu fusese prea greu să se instaleze în apartamentul intim cu un dormitor din mijlocul pustietății, sorbind pahar după pahar cu apă rece într-un fel de act tăcut de sfidare, în timp ce privirea îi hoinărea printre tufișurile de cactuși și kilometri nesfârșiți de nisip.

— Sunt aici, vă aștept! și-ar fi dorit să strige cât o țineau plămânii, chiar dacă nu prea știa cui. Asasinilor Spetsnaz, care probabil o căutau s-o omoare ori coioților rătăcitori prin deșertul învăluit într-o lumină aurie liniștitoare. Nu trecuse decât o săptămână și era deja pe jumătate nebună de plictiseală, făcând plimbări lungi zilnice pentru a explora împrejurimile, exorcizându-și apoi dorul fierbinte din piept cu antrenamente draconice.

Acum număra autoturismele de pe șoseaua îngustă cu două benzi ce semăna cu o panglică șerpuită prin

mijlocul deșertului scăldat în aureola portocalie brodată cu mov a amurgului. Visa cu ochii deschiși la o vizită în Las Vegas, unde s-ar fi plimbat agale pe bulevardele puternic iluminate, fără să privească mereu peste umăr și fără să se gândească la altceva decât la decorul plin de farmec și la atmosfera de carnaval din inima orașului. Își imagina anonimatul în timp ce-ar fi jucat păcănele în cazinouri grandioase sufocate de fum greu de țigară. Ar fi putut câștiga un Mustang galben strălucitor cu care ar fi pornit-o într-un tur al Americii, vizitând locurile faimoase despre care citise cu aviditate în adolescență, atunci când încă nu bănuia că o decizie greșită avea să-i deturneze toată viața. Lacrimile îi înțepară ochii, dar își înfipse unghiile în carnea palmelor, impunându-și amorțeala.

Privirea i se îndreptă spre Glock-ul de 9 mm și telefonul mobil pe care le descoperise în bordul mașinii, ambele plasate în unghi drept pe masa din metal ornată cu plăci de ceramică. Începuse s-o mute în prima zi, într-o încercare neterminată de-a redecora spațiul generos al apartamentului, pretinzând în sinea ei că nu alesese cu bună știință existența sugrumată de singurătate a unei fantome-spion. Renunțase pe la jumătatea camerei, cu mâinile pe șolduri și un oftat descurajat, privirea coborându-i la ecranul întunecat al telefonului. Și-ar fi dorit să sune, s-o caute cineva, să existe măcar o persoană căruia să-i lipsească.

Se întreba adesea cum încurcase lucrurile într-un asemenea hal. La un moment dat păruse că se îndreaptă spre un loc tangibil și bun, dar când privise din nou în jur, deja se pierduse. Cântări cu grijă în minte toate alegerile pe care le făcuse pentru a ajunge în acel loc, o serie de cotituri spre stânga, niciodată spre dreapta. Un mic compromis aici, o mică concesie acolo. Până la

urmă, cine nu mai încălca regulile din când în când? Nu existase niciodată un punct în care băieții răi să-i fi oferit alte opțiuni, dar îi ceruseră mereu să aleagă, lansând-o într-o serie nesfârșită de reacții și compromisuri, de pericol și izolare, de singurătate ce-i răsunase cu ecou prin suflet până când se temuse că avea să-și piardă complet mintea.

Își umplu un alt pahar cu apă și se îndreptă spre fereastră, lăsându-și privirea să rătăcească printre dunele scăldate în razele argintii ale lunii pline. Tresări atunci când zări umbra întunecată și puse paharul pe masă, întinzând mâna după Glock. Recunoscu rapid silueta unui bărbat înalt și bine făcut, care aluneca agil prin noapte. Fusese descoperită de asasinii Spetsnaz? Se mișcă repede, strecurându-se afară fără niciun sunet prin geamul din spate al băii micuțe. Mintea îi lucra la capacitate maximă, analizând unghiuri și căi de acces în timp ce se lipi de perete, cu arma pregătită. Adrenalina o trezi la viață într-un mod cât se poate de dureros și conștient. Simțurile i se ascuțiră, concentrându-se asupra prăzii. Umbra se apropie de ușă.

Lana inspiră adânc și-o luă la goană în direcția ei, nisipul cald absorbind orice zgomot. Vântul i se încolăci prin păr, șuierându-i un avertisment pe care-l ignoră cu desăvârșire. Se năpusti asupra intrusului, doborându-l pentru a-i încăleca șoldurile, punându-i țeava armei la tâmplă. Cuvintele îi evadară printre buze, dar nu înțelese o singură silabă. Privirea ei înregistră absolut toate detaliile cu o sălbăticie izvorâtă din valul surprinzător de fierbinte din pântece: cerul întunecat presărat cu o puzderie de stelele, căldura plăcută a nisipului pe tălpile goale, cureaua din piele neagră, ceasul de mână de un argintiu strălucitor, abdomenul plat și tare între coapse. Totul, cu excepția feței lui.

— Ar trebui să-ți fie frică, îi spuse pe un ton sec. Își înfipse mâna în tricoul lui pentru a-l trage mai aproape. Cum naiba m-ai găsit?

Ochii lui pătrunzători o studiară cu acuratețea unor lasere.

— Am metodele mele, răspunse Vaughn pe un ton calm.

Lana îl privi tăcută pentru câteva secunde, blestemându-i în gând pe idioții care-o asiguraseră că adresa casei de siguranță nu era cunoscută decât de câteva birocrați fără nume. Își mișcă încet mâna dreaptă, țeava armei alunecând ușor spre pieptul lui, în timp ce cu mâna stângă îi extrase pistolul din tocul de la subraț. Normal că era înarmat, la ce altceva ar fi putut să se aștepte, se gândi cu o umbră de tristețe. Vaughn nu-i făcea o vizită de curtoazie, probabil fusese trimis cu ordine precise. Întrebarea era în ce scop... s-o recruteze ori s-o ucidă?

— Ești singur?

Vaughn îi susținu privirea fără să clipească.

— Dacă voiam să te ucid, acum ai fi fost deja moartă și n-aș fi avut nevoie de ajutor pentru asta. Relaxează-te, Lana, am venit să stăm de vorbă.

Lana se ridică de pe trupul lui, făcându-i semn s-o urmeze.

— Înăuntru.

Vaughn se conformă fără să-i mai arunce vreo privire. Deschise ușa și păși în holul mic, îndreptându-se apoi spre sufragerie.

— Drăguțel, comentă, privind în jur.

— Da, se pare că CIA se pricepe la decorat case de siguranță, chiar dacă în momentul ăsta nu sunt pe statul lor de plată. Am senzația că asta se va schimba cât de curând, nu-i așa? Ăsta-i motivul pentru care te-au trimis, mă recrutezi ori mă ucizi, nu-i așa, Vaughn?

Puse ambele arme pe masă, făcându-i semn să ia loc. Vaughn o urmări cu privirea în timp ce scormoni printr-un rucsac pentru a extrage o bucată de sfoară albă.

— Sper că glumești, mârâi printre dinți.

— Stai jos și pune-ți mâinile la spate, îi ordonă cu voce fermă.

Vaughn oftă și se așeză pe un scaun.

— Chiar nu-i nevoie de prostia asta, comentă nemulțumit, dar nu se opuse în timp ce mâinile îi fură imobilizate la spate.

— Da, îmi cer scuze, replică ea pe un ton încărcat cu sarcasm, n-am fost la școală în ziua în care s-au predat bunele maniere în caz de prizonieri. Pentru că asta ești până-mi dau seama ce naiba cauți aici.

Atmosfera tensionată îi alimenta simțurile într-un mod cât se poate de ciudat și astfel Lana păși în cea de-a șasea zi într-o situație complet diferită față de cea în care se aflase cu doar câteva minute în urmă.

— Presupun că există cineva care să știe unde ești?

Vaughn aprobă din cap.

— Și presupun că vor veni după tine dacă nu te întorci într-un timp stabilit?

— Corect.

Vocea lui era la fel de frigidă precum Siberia. N-avea niciun motiv să se îndoiască de spusele lui, dar totuși ceva îi spunea că blufează. Se așeză pe marginea mesei, atingându-și genunchii de ai lui în mod deliberat.

— Atunci avem ceva timp să stăm de vorbă înainte să apară prietenii tăi. Ce cauți aici?

— Tu realizezi ridicolul situației? contră el cu o altă întrebare.

— Nu evita întrebarea, aș aprecia un răspuns.

— Și eu la fel.

Vaughn se apleacă spre ea.

— Dezleagă-mă dacă vrei să vorbim.

Lana se îndepără de el, luată prin surprindere de intensitatea cu care-și dorea să-l poată atinge.

— Mai întâi răspunde-mi la întrebare.

— Am primit ordine.

— De la cine?

— Știi de la cine.

Lana arcui o sprânceană.

— Ce vor?

Vaughn oftă exasperat.

— Ți-am spus deja...

— Nu, nu mi-ai spus absolut nimic, îl întrerupse ea.

— N-am chef să mă cert cu tine, dacă asta-ți dorești. Dezleagă-mă, situația e cel puțin absurdă.

Lana își sprijini coatele pe genunchi.

— Eu am tot timpul din lume, să știi. Mă rog, cel puțin până vin presupușii tăi colegi.

Își sprijini bărbia într-o mână, studiindu-i ochii în căutarea celui mai mic semn de înșelăciune. În schimb, fu fascinată de inserțiile aurii de la marginea irisului ce deveneau tot mai întunecate pe măsură ce se apropiau de pupilă.

— N-am făcut mai nimic de când am ajuns aici. A trecut o săptămână și sunt plictisită de moarte. Chiar n-am nicio problemă să stau așa toată noaptea.

— Mă bucur să-ți fiu de folos, mormăi Vaughn.

Lana își înfipse mâinile în materialul subțire al tricoului lui.

— Amândoi știm că nu ești atât de politicos cum ți-ai dori să se creadă.

Vaughn o privi în mod deschis, nu cu ostilitate așa cum s-ar fi așteptat, mai degrabă cu amuzament.

— Și amândoi știm că politețea e un termen mai mult decât relativ, îi răspunse, umbra unui zâmbet plutindu-i pe buze.

Lana îl eliberă, nu înainte de a-l împinge cu o forță ce aproape o sperie. Se ridică brusc și întinse mâna după armă, îndreptându-se către fereastră. Norii acoperiseră luna, câteva raze palide conturându-le marginile cu argintiu.

— Tot nu mi-ai răspuns la întrebare, spuse fără să-l privească.

— Nu. Și tu nu m-ai dezlegat.

— Poate pentru că n-am nici cea mai mică încredere în tine.

— Ai uitat că am lucrat împreună?

— Aia a fost diferit, aveai nevoie de mine. Acum situația e cu totul alta, tu ești un erou național și eu o intrusă tolerată datorită circumstanțelor. Un martor incomod care poate ar trebui să dispară.

— Nu fii ridicolă! izbucni Vaughn. Poate ar trebui să-ți reamintesc că nu te mai afli în Rusia.

— Ce mai face Konstantin? întrebă Lana, întorcându-se cu fața la el.

— Îți transmite salutări din Maroc. E într-o misiune sub acoperire.

— Deci am avut dreptate, ai venit să mă recrutezi așa cum ai făcut-o cu el.

— Nu. Pe el l-a recrutat președintele Powell încă din ziua ceremoniei de la Casa Albă.

Lana râse amuzată.

— O adevărată onoare.

— Ar fi făcut-o și cu tine, dar au considerat că ai nevoie de puțin timp de adaptare. Ai trecut prin multe în ultima vreme. Unele răni nu par cine știe ce până când nu sunt inspectate cu atenție, mai ales cele care nu se văd cu ochiul liber.

— Te-au trimis să-mi evaluezi starea de spirit? O mică ședință de psihanaliză? întrebă Lana pe un ton amar.

— Nu, m-am oferit voluntar.

Rămaseră tăcuți pentru câteva momente. Lana îl privi, convinsă că-și ținea respirația. Suspiciunile îi fură confirmate atunci când Vaughn expiră încet. Brusc, își dori din nou să-l atingă, să-și plimbe mâinile pe pielea lui încinsă, conturându-i mușchii cu vârfurile degetelor. Părea că o persoană nevăzută deschisese ușa unui cuptor chiar în fața ei, valul de căldură lingând fiecare centimetru expus de carne. Mai era și altceva, doar o pâlpâire în ochii lui, o nevoie profundă și arzătoare ce depășea orice explicație rațională, transformându-se în ceva mult mai profund și mai permanent.

— Ai venit aici să mă omori.

O afirmație, nu o întrebare.

— Nu, un răspuns instant, aproape prea rapid.

— Atunci de ce?

— Ești suficient de bună încât aproape să mă convingi că-ți pasă. Aproape. Dar adevărul e că nu-ți pasă, nu-i așa? Nu asta-ți dorești, nu pentru asta vrei să mă aflu aici. Haide, Lana, uită de aparențe și recunoaște, spune-mi de ce ți-ai dorit să fiu aici.

Buzele ei se întredeschiseră, prin minte trecându-i un vârtej de cuvinte potrivite. *Neagă, neagă, neagă,* îi șopti o voce interioară. Dar era adevărat, oh, cât de dureros de adevărat.

— Ești nebun, vorbești fără sens.

— Poate, dar nu cred că vrei să știi adevărul.

— De ce-aș mai întreba?

— Nu e stilul tău să-ți pierzi timpul cu vorbe inutile. Dacă-ți doreai cu adevărat răspunsuri, mi-ai fi pus pistolul la cap din prima.

Lana se apropie din doi pași și-l încălecă, punându-i țeava armei la tâmplă.

— Așa, Vaughn? îi șopti. Asta vrei, tactici violente?

Respirațiile li se accelerară. Lana simți cum obrajii îi fură cuprinși de o fierbințeală ce i se răspândi rapid prin tot corpul. Atmosfera deveni atât de tensionată încât simți că se sufocă. Un milion de scenarii îi trecură prin minte cu iuțeala focului ce-o cuprinsese deja pe dinăuntru. Vaughn se apropie încet și-i atinse buzele cu ale lui. Catifelat. Fierbinte. Îi linse buza de jos cu vârful limbii. Gemu și întredeschise buzele. Acel gest minuscul de capitulare fu suficient. Vaughn o devoră aproape brutal. Cerând. Mai mult și mai mult. Își înclină capul și-i invadă complet gura ca și cum ar fi vrut s-o înghită cu totul. Lana dădu drumul pistolului pentru a-i strecura mâinile pe sub tricou, conturându-i mușchii cu degetele așa cum își imaginase. Îl trase mai aproape, strângând coapsele pentru a se freca de erecția lui. Pentru un moment, buzele lui Vaughn înghețară. Ochii lui o iscodiră cu atenție în căutarea adevărului, expresia lui un amestec incandescent de furie și dorință. Mâinile ei îi alunecară pe abdomenul plat, simțind cum mușchii îi tresar sub degete, jos, tot mai jos.

— Dezleagă-mă, îi ceru el cu voce răgușită. Vreau să te ating.

Lana îl privi nemișcată pentru câteva secunde, apoi se întinse pe după el, degetele ei luptându-se din răsputeri cu nodurile sforii. Își dorea mâinile lui pe piele. Calde, nemiloase, fierbinți. Dorința de el o înjunghie sub coaste, undeva adânc, într-un loc vital. Era copleșitor, aproape inuman... și atât de bine. Palmele lui îi cuprinseră sânii, frecându-i sfârcurile între degete. Lana se cutremură, capul îi căzu pe spate, savurând durerea rafinată. Se luptară febril cu hainele, cuprinși

de-o lăcomie mistuitoare. Vaughn o luă pe sus și-o coborî în el, pătrunzând-o complet dintr-o singură mișcare. Brusc. Feroce. Furios. Lana preluă controlul, mișcându-și șoldurile sacadat, tot mai repede, călărindu-l cu încrâncenare.

— Stai, șopti el. Mai încet.

— Nu, mări ea ritmul, încordându-și mușchii pelvieni în jurul lui, mulgându-l, dorindu-și mai mult ca oricând să-și piardă complet autocontrolul.

Mâinile lui i se înfipseră în șolduri, cuprinzându-i apoi fesele, ghidând-o, trăgând-o tot mai adânc și mai repede. O mână i se strecură între trupurile lor unite pentru a o masa într-un punct devenit incredibil de sensibil. Lana se cutremură cu fiecare atingere de foc, moale și consumatoare. Așa era mereu atunci când făceau dragoste: întunecat, periculos, riscant și absolut minunat. Nimic n-o mai completase atât de perfect vreodată. Momente precum acela erau mult prea rare, viața lor aflându-se în conflict permanent cu dorința, nevoia, abandonul. Vaughn se ridică cu ea cu tot și-o trânti pe canapea, acoperind-o cu trupul lui. Buzele lui fierbinți îi alunecară de-a lungul claviculei, mâna căutând căldura corpului ei. Ea își arcui spatele, ghidându-l în ea, gemând la senzația că o umple până la refuz. Se îngropă în ea cu o furie crescândă, retrăgându-se apoi aproape complet doar pentru a o penetra din nou tot mai tare și mai adânc. Iubirea lui era ca un drog. N-o dorise de la început, dar nu se putea opri să nu mai aibă nevoie de ea. Prima oară fusese doar pentru ea. A doua oară pentru el. A treia oară pentru amândoi. Gemetele crescură tot mai puternice, în timp ce mâinile, buzele și limbile explorară absolut fiecare părticică din trupul celuilalt. Atingerile le arseră pielea, valurile de plăcere pulsându-le devastator prin vene.

— Lana... Lana... Lana..., îi șopti el pe piele, declanșând un alt val de plăcere doar la sunetul vocii răgușite și încărcate de dorință.

Dragostea nu era un cuvânt pe care-l puteau asocia unul cu celălalt, dar în momente ca acelea era ușor s-o facă. Plăcerea creștea tot mai mult în intensitate, valuri pulsânde răsucindu-se în interiorul ei, împletindu-se cu gândurile până când uită cine și ce erau, acceptând nebunia ce se declanșa de fiecare dată când se atingeau. Pur și simplu îngădui valurilor pulsânde s-o înfășoare complet, amuțindu-i temerile și interdicțiile. Îl privi și intui că știa. Înțelesese. Ochii îi străluceau aproape sălbatic, penetrările devenind tot mai rapide și mai puternice, forțându-se tot mai adânc în ea, lăsând-o fără suflare. Valul pulsând ajuse la apogeu, izbucnind de undeva din adâncuri, o bilă de energie roșie și fierbinte. Vaughn gemu prelung, penetrările devenind tot mai sălbatice. Explodară la unison ca un foc mistuitor ce evaporă lumea din jurul lor, ea pulsând în jurul lui și el în ea, contopindu-se într-un amalgam fără început și sfârșit.

Nu se mișcară timp de zece minute, ascultându-și bătăile inimii. Lana își îndepărtă părul de pe față și se uită la Vaughn. Era încă ametită, de data aceea făcuseră dragoste ca și când n-ar fi fost niciodată despărțiți, luptându-se împotriva pasiunii nimicitoare ce-i copleșea de fiecare dată când erau împreună. Vaughn inspiră încet, atingându-i ușor buzele cu ale lui. Totul era diferit acum de ceea ce fuseseră și de ceea ce deveniseră ulterior în mozaicul ciudat al relației lor. Orice s-ar fi întâmplat, mâine nu avea nimic de-a face cu momentul acela atât de prețios.

— Nu știu de ce-au ales fix locul ăsta pentru mine, spuse Lana într-un târziu.

— Poate pentru că sunt la curent cu faptul că te plictisești mult prea repede, răspunse Vaughn cu voce joasă.

Privirea lui alunecă peste trupul ei gol, dorința pulsându-i din nou prin vene cu o fierbințeală molatică.

— Ar fi putut măcar să-mi fi rezervat o cameră în Vegas.

Vaughn arcui o sprânceană.

— Vegas? De ce-ai vrea să mergi acolo?

Lana ridică din umeri.

— Oriunde e mai bine decât aici.

Vaughn o apucă de încheietura mâinii și-o trase mai aproape.

— N-aș fi venit în Vegas după tine.

— Ai fi venit, îl contrazise ea cu voce încrezătoare fără să lase loc de vreun comentariu.

Vaughn realiză că orice ar fi spus era complet inutil. O sărută fierbinte, buzele lui alunecând încet peste ale ei. *Aș urma-o oriunde,* își spuse în gând. Sunetul strident al telefonului mobil îi întrerupse gândurile, schimbând totul ca și când timpul s-ar fi oprit în loc până în acel moment. Secundele începură din nou să curgă, devenind trecut. Niciunul dintre ei nu se mișcă, dar sunetul realității deveni tot mai insistent.

— Răspunde, spuse Lana într-un târziu, tonul vocii ei rece și detașat.

Convorbirea nu dură mai mult de două minute. Când se termină, Vaughn întoarse capul s-o privească.

— Realizezi că nu ne-ar putea egala nimeni dacă am lucra împreună? o întrebă cu voce joasă.

Lana îi susținu privirea și pentru prima oară își imagină un astfel de scenariu. Ochii lui se îngustară imperceptibil.

— Văd că-mi consideri propunerea la modul cel mai serios.

— De ce, n-ai vorbit serios?

Privirea lui deveni aproape incandescentă.

— Am vorbit al naibii de serios, dar nu credeam că ai fi vreodată de acord.

— N-am fost de acord.

— Încă, șopti el, o umbră provocatoare jucându-i în ochii ce acum deveniseră aproape aurii.

— De ce-am face-o? Pentru America, pentru *Rodina*, pentru...

— Pentru că amândoi avem nevoie de asta, o întrerupse el. Oamenii ca noi operează într-o perdea de ceață ostilă, ne confruntăm cu înțelesuri duble și dacă e cazul aplicăm măsuri drastice și amorale pentru a atinge obiectivele morale. Dacă nu te mai poți raporta la pricipiile astea, spune-mi ce altceva vrei să faci cu viața ta.

Lana continuă să-l studieze cu atenție, fără să-i pese că probabil îi putea citi în ochi toate emoțiile și nevoia acută de el. Știa că se află la o răscruce mentală cu o alegere extrem de dificilă în fața ei. Se putea pierde în trecut ori să-și îndrepte atenția spre promisiunile viitorului. Se putea îndrepta spre întuneric ori spre lumină. Vaughn nu-i ceruse niciodată nimic și nu așteptase nimic de la ea, pentru că nu mai credea în nimic. Era subtil și impenetrabil, puternic precum o piatră șlefuită de râu. Avea sufletul rece și gol, părând că nimic nu-l atinge, un adevărat supraviețuitor, sclipitor, inteligent, rapid și perfecționist. Calitățile de bază ale unui asasin înnăscut. Îi plăcea lupta, competiția făcea parte din viața lui. Și dacă era complet sinceră, trebuia să admită că se asemănau din punctul acela de vedere. Nimeni nu se putea măsura cu ea așa cum o făcea Vaughn, fie că se aflau pe teren ori în pat. Nu era nebună, înțelegea că de fiecare dată când erau împreună se afundau amândoi într-un abis întunecat atât de necesar celor care se jucau prea des

cu moartea. Posibilitatea căpătă dintr-o dată conotații vitale. Îi absorbi prezența prin toți porii, descoperind că era imposibil să definească emoțiile ce-i umbreau acum privirea. Zâmbetul o idee disprețuitor dispăruse cu desăvârșire, buzele întredeschise într-o întrebare efemeră. O privea pe sub sprâncenele încruntate, furtuna din adâncurile ochilor schimbători dezlănțuindu-se cu furia unui taifun. Fu surprinsă atunci când ridică mâna și-o mângâie pe obraz, atingerea ușoară ca un fulg rătăcit de nea făcând-o să se cutremure înfiorată.

— Lana, îi șopti numele ca pe o rugăminte.

—Nu, clătină ea din cap. Te rog, nu spune niminc. Nu strica momentul ăsta. Simt... ceva. O emoție reală și știu că și tu simți la fel.

Ochii lui redeveniră reci ca gheața, cu toate că în adâncimile lor încă se mai oglindea o întrebare tacită. Fu surprinsă să descopere și o umbră prudentă, probabil un derivat al suspiciunii ce-i devenise o a doua natură. Se temea de ea la fel de mult pe cât se temea și ea de el. Nu din punct de vedere profesional. Nu acum. Fu cât pe ce să izbucnească în râs la absurditatea acelei revelații și probabil ar fi făcut-o dacă n-ar fi zărit în ochii lui ceva extrem de familiar, ceva ce știa că se oglindește în proprii ei ochi. Obosise să privească lumea reală cu ochii unei fantome. Obosise să trăiască în umbre. Trebuia să aleagă și decizia îi aparținea numai ei. Vaughn n-ar fi încercat niciodată s-o manipuleze în vreun fel. Nu i-ar fi oferit niciodată o alinare falsă, nici măcar printr-un gest neînsemnat. Nu-i oferise niciun compromis de la bun început și se aștepta la același lucru din partea ei. Prea bine, sosise momentul când trebuia să și-o recunoască. Da, împreună ar fi făcut o echipă grozavă. Imbatabilă.

Vaughn continuă s-o privească, așteptând. Trăia doar în prezent, eliberându-se de povara trecutului și

incertitudinea viitorului. Era mai liber decât libertatea în sine și Lana își dorea același lucru mai mult decât orice pe lume.

— Te iubesc, Lana Alexeev, spuse el dintr-o dată. Nu cred că mai pot trăi fără tine.

Lana tresări. Era prima oară când îi spunea asta și nimic n-o pregătise pentru acel moment. Gheața din ea tremură și explodă în milioane de bucăți. Atât de simplu. Două cuvinte. Părțile din ea pe care le crezuse pierdute pentru totdeauna începură să strălucească și să revină la viață. În sfârșit, își găsise calea și era cel mai minunat sentiment din lume.

— Există ceva ce nu poți lăsa în urmă? întrebă Vaughn cu o umbră de îngrijorare.

— Absolut nimic.

Din momentul acela pășea într-o lume nouă, o lume în care niciun loc anume nu le putea oferi mai mult decât o siguranță temporară. Și asta n-o deranja absolut deloc. Nu de siguranță avea nevoie.

Vaughn o luă în brațe.

— Nu privi niciodată înapoi, îi șopti în păr.

Urmează

OPS FILES: INTELLIGENEX - VOL. 3

Seria **GEMINI** include:

GEMINI - VOL. 1

ROGUE - VOL. 2

OPS FILES: INTELLIGENEX - VOL. 3

CÂND TE SCUFUNZI ÎNTR-UN ABIS AL UMBRELOR, AMINTEȘTE-ȚI CĂ UMBRA ESTE O EXTENSIE A LUMINII.

O SCURGERE DE INFORMAȚII ÎN MEDIUL CIBERNETIC AVERTIZEAZĂ CASA ALBĂ ÎN LEGĂTURĂ CU UN PLAN DEVASTATOR AFLAT PE AGENDA EXPANSIONISTĂ A KREMLINULUI. PREȘEDINTELE AMERICAN PUNE ÎN SCENĂ O OPERAȚIUNE ULTRA SECRETĂ DE ANIHILARE A AGRESIUNII RUSEȘTI. UN OPERATOR NOC E TRIMIS LA MOSCOVA CU O MISIUNE IMPOSIBILĂ. UN AGENT SVR LUCREAZĂ CONTRA CRONOMETRU ÎN SEATTLE PENTRU A ÎNDEPLINI ORDINELE KREMLINULUI. O ACTRIȚĂ CELEBRĂ E IMPLICATĂ ÎN PLANURILE A DOUĂ PUTERI MONDIALE, RISCÂND SĂ FIE STRIVITĂ ÎNTRE DOI COLOȘI ANGAJAȚI ÎNTR-O CURSĂ NEBUNĂ AL CĂRUI REZULTAT FINAL NU POATE FI DECÂT O IMINENTĂ COLIZIUNE. ORBIȚI DE RĂZBUNARE, ADVERSARII CAUTĂ PARITATEA, ASTFEL ÎNCÂT ESCALADAREA SITUAȚIEI DEVINE INEVITABILĂ CHIAR ȘI CU RISCUL ANIHILĂRII RECIPROCE. DOI SPIONI RIVALI SUB ACOPERIRE ÎȘI UNESC FORȚELE PENTRU A PREVENI O CATASTROFĂ MONDIALĂ CU REPERCURSIUNI INIMAGINABILE, ÎN TIMP CE ÎNCEARCĂ SĂ JONGLEZE CU O IUBIRE EXTREM DE RISCANTĂ. O INCURSIUNE ȘOCANTĂ ÎN CULISELE DIPLOMATICE ALE POLITICII INTERNAȚIONALE, DINCOLO DE OPERAȚIUNILE MILITARE CONVENȚIONALE, ÎN EPICENTRUL AFACERILOR CLANDESTINE UNDE POLITICIENII, SPIONII ȘI MERCENARII SE CIOCNESC ÎN RĂZBOAIE SECRETE CE NU INTRĂ NICIODATĂ SUB INCIDENȚA REFLECTOARELOR PRESEI INTERNAȚIONALE.

NU PRIVI PESTE UMĂR. NU EȘTI NICIODATĂ SINGUR.
MOSCOVA JOACĂ DUPĂ REGULILE EI.

www.tritonic.ro
www.tritonic.ro/blog

ISBN 9786067493443

MYSTERY & THRILLER

TRITONIC